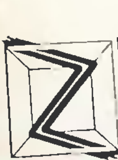
SERIE NOUA

ENIGMA

James Hadley Chase

O ADUNĂTURĂ DE LICHELE

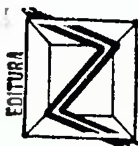
JAMES HADLEY CHASE

O ADUNĂTURĂ DE LICHELE

JAMES HADLEY CHASE

O ADUNĂTURĂ DE LICHELE

Traducere de DAN DUMITRESCU

Bucureşti, 1994

Coperta **GH. BALTOC**
Editor **ZAMFIR M. RUSU**

ISBN 973-9127-75-4

I

Birourile agenţiei de detectivi „Parnell“ se află la ultimul etaj al blocului Trueman, din Paradise Avenue. Înfiinţată şi condusă de colonelul Victor Parnell, agenţia le depăşeşte pe toate celelalte de pe coasta Pacificului.

După ce a terminat armata, lui Parnell i-a venit ideea să dea drumul afacerii ăsteia în Paradise City, centrul de atracţie al miliardarilor. Agenţia este destinată în exclusivitate bogătaşilor iar tipi de ăştia, fii ai norocului, bântuie prin Paradise City ca în nici un alt oraş din Statele Unite. ale Americii.

Parnell este texan. A moştenit de la tatăl său câteva sonde de petrol aşa încât a dispus de tot capitalul necesar pentru a-şi înfiinţa agenţia în stilul luxos şi bătător la ochi, cu care locuitorii oraşului erau obişnuiţi. Foloseşte douăzeci de detectivi, zece stenodactilografe, un contabil pe nume Charles Edwards, iar Glenda Kerry este mâna lui dreaptă.

Cei douăzeci de detectivi, toţi foşti poliţişti sau militari. lucrează în echipe de câte doi. Fiecare echipă îşi are biroul ei, şi exceptând situaţii cu totul aparte, nici o echipă nu are habar cu ce se ocupă celelalte. Sistemul ăsta evită orice scurgere de informaţii către ziarişti. E suficientă doar o indiscreţie — şi aşa ceva nu s-a întâmplat decât o singură dată — că cei doi detectivi împricinaţi şi-au şi luat adio de la slujbă.

Eu fac echipă cu Chick Barley, care, ca şi mine, a făcut războiul în Vietnam, ca locotenent în Poliţia Militară, sub

comanda lui Parnell. Amândoi avem treizeci şi opt de ani şi nici unul dintre noi nu este căsătorit. De trei ani, de când lucrăm împreună, ne-am cucerit reputaţia de a fi cel mai bun cuplu de detectivi ai lui Parnell.

Agenţia se ocupă de divorţuri, probleme de familie, şantaje, extorcări de bani, furturi din hoteluri, urmăriri de soţi sau de soţii, şi cam tot ce se poate imagina, cu excepţia crimelor.

Lucrăm mână-n mână cu poliţia oraşului. Dacă un detectiv dă din întâmplare peste urmele vreunei crime, atunci Parnell îl înştiinţează despre chestia asta pe Terell, şeful poliţiei, iar rolul nostru s-a terminat. Aşa că nu călcăm pe bătături pe nimeni. Totuşi, ne rezervăm dreptul de a proteja un client, atât timp cât Parnell nu s-a convins că afacerea respectivă nu este de resortul poliţiei şi numai al ei.

Într-o frumoasă dimineaţă de vară, eu şi Chick stăteam la birourile noastre, fără să avem vreun caz la care să lucrăm. Tocmai rezolvasem o afacere de cleptomanie şi aşteptam o nouă sarcină.

Cu picioarele pe birou, Chick se zgâia într-o revistă porno. Masiv şi zdravăn, avea părul blond-roşcat şi un nas turtit, ca de boxer. Din când în când, scotea în surdină câte un fluierat prelung, chestia asta indicând faptul că privirea îi picase pe o poză care trebuia studiată mai amănunţit.

În celălalt capăt al camerei, se afla biroul meu, unde făceam tot felul de socoteli pe un bloc-notes, ajungând de fiecare dată la concluzia că până la salariul de la sfârşitul lunii, rămăsesem fără un sfanţ. Se părea că banii mi se scurgeau printre degete. Făceam ce făceam şi întotdeauna cu vreo săptămână înaintea salariului trebuia să mă împrumut. Luam salariul, îmi plăteam datoriile, şi ca naiba, iar eram pe sponci. Şi asta nu că aş fi fost prost plătit. Parnell îşi plătea angajaţii mai bine decât orice altă agenţie. Nu, hotărât lucru, efectiv banii mi se scurgeau printre degete.

Distrus, am împins bloc-notesul deoparte şi m-am întors spre Chick, cu o vădită speranţă.

— Ia zi, bătrâne, cum stai cu paralele ?

Chick mă privi pe deasupra revistei şi suspină :
— Ce dracu', Bart, parcă eşti copil, zău aşa. În sfârşit, ia zi, care-i treaba ? Ce Dumnezeu faci cu banii ?
— Asta-i o întrebare deşteaptă. Şi eu aş vrea să ştiu. Păi, vin, se duc, şi nu mai am un chior în buzunar.
— Ştiu, ştiu, spuse el cu un aer plictisit. Închipuie-ţi, doar sunt poliţai. Dacă n-ai mai trăi aşa, ca un barosan, dacă ai renunţa la apartamentul ăla care te ruinează, dacă te-ai mulţumi cu o maşină obişnuită în loc de Maserati ăla al tău uşchit, care haleşte benzină în prostie, dacă ai mânca şi tu ca tot omul, şi în sfârşit, dacă n-ai simţi nevoia să ai nişte ţoale ca o vedetă de cinema, o să termini să te tot împrumuţi.
— Asta-i un adevăr profund. De fapt, nişte adevăruri profunde, bătrâne. Ia zi, şi i-am zâmbit, ce-ar fi să-mi pasezi vreo sută de dolari până la salariu ?
— Dacă te-ar auzi cineva, ar zice despre mine că sunt un bancher sadea. Pot să-ţi dau cincizeci, nici un cent în plus. Îşi scoase portofelul, extrase din el o bancnotă de cincizeci, şi o flutură în aer. Ce zici ?
— Merge şi aşa. M-am ridicat de pe scaun, am traversat camera şi am înhăţat banii. Mulţumesc Chick. O să ţi-i dau înapoi la salariu... pe cuvântul meu.
— Bine, până la salariu. Pe bune, Bart, chiar că ar trebui s-o laşi mai moale cu nebuniile astea. Dacă ar afla colonelul că tu eşti lefter după trei săptămâni de la salariu, nu ştiu cum i-ar pica asta.
— Atunci, să mă plătească mai bine.
— Nu zău ? O să cheltuieşti şi mai mult şi iar o să te trezeşti fără nici un ban.
— Încă un adevăr profund, am spus. În dimineaţa asta nu emiţi decât adevăruri profunde.
M-am dus lângă fereastră şi mi-am coborât privirea asupra mării ce strălucea sub soare, asupra kilometrilor de nisip şi a corpurilor întinse pe plajă.
— Isuse Cristoase ! Ce n-aş da să mă tăvălesc şi eu pe nisip printre gagicile alea. Al dracu să fie, doar ne-am terminat treaba, nu ? De ce naiba nu ne dă colonelu' o zi liberă, aşa. ca o mică atenţie, ia zi ?
— Du-te şi întreabă-l, îmi răspunse Chick, fără să-şi ridice ochii din revistă.

Mi-am aprins o ţigară, şi m-am dus în spatele lui, privindu-i peste umăr. Chick dădu pagina şi amândoi am fluierat la unison.

— Asta da gagică, declară el, l-ar băga şi pe un popă în păcat. Mi-aş cam pierde cu ea vreo săptămână pe o insulă pustie.

— Nu neapărat pe o insulă pustie.

— Greşeală gravă ! Pe o insulă pustie, nu trebuie să cheltuieşti cu ea nici un ban.

Interfonul începu să bâzâie. Chick apăsă pe buton.

— Bart să se ducă la colonel, anunţă Glenda Kerry şi închise imediat.

Glenda niciodată nu-şi irosea nici cuvintele, nici timpul.

— La fix, am spus. Iar avem de lucru. De ce dracu' o să avem parte de data asta ?

— Vreo babă care şi-a pierdut căţelul, spuse Chick cu indiferenţă şi-şi băgă din nou nasul în revistă.

Parnell este un uriaş cu o faţă mare, bronzată, cu ochii mici şi pătrunzători şi gura ca botul unui şoricar. Îşi păstrase nealterat aerul de cătană veche şi de fiecare dată când mă prezentam în faţa lui îmi venea să-mi pocnesc călcâiele şi să-l salut milităreşte.

Stătea la biroul său. În faţa lui, într-un fotoliu, stătea un tip corpolent, cu capul văduvit de păr, cu tenul alb cu pete roz şi purtând ochelari de soare cu lentile verzi.

— Bart Anderson, îi spuse Parnell, arătându-mă cu mâna. Bart, dânsul este domnul Mel Palmer.

Grăsanul se ridică din fotoliu într-un mod penibil pentru a-mi strânge mâna. Creştetul capului său, aidoma unui ou, îmi ajungea exact la umăr. M-am prins că mă examina îndeaproape, din spatele lentilelor verzi.

— Anderson este unul dintre cei mai buni agenţi ai mei, continuă Parnell în timp ce grăsanul se lăsă să cadă greoi în fotoliu. Îmi făcu semn să iau loc şi după ce m-am aşezat, a reluat. Domnul Palmer este impresarul şi omul de încredere al domnului Russ Hamel. Se opri ca să-mi arunce o privire de gheaţă. Numele de Russ Hamel îţi spune ceva ?

Nu prea-mi pierd eu vremea citind cărţi, dar ştiam cine-i Russ Hamel. Chiar săptămâna trecută o dusesem

pe Bertha să vadă un film ecranizat după unul din romanele lui. Nu prea aveam eu habar despre opera lui Hamel dar filmul fusese o aiureală clasa-ntâi.

— Bineînțeles, am răspuns, abordând un aer de intelectual. Cărțile sale, în format de buzunar, sunt scoase în tiraje de milioane de exemplare. Săptămâna trecută am și văzut un film după o carte a sa.

Pe figura lui Mel Palmer înflori un zâmbet.

— Aș spune că domnul Hamel este de talia lui Harold Robbins și Sydney Sheldon, am reluat eu.

Chestia asta m-a oripilat pur și simplu, dar văzându-l pe Parnell cum m-a străfulgerat cu privirea, m-am stăpânit și nu m-am manifestat în nici un fel. Parnell se întoarse spre Palmer.

— Sunteți de acord să-l pun pe Anderson la curent ? Domnule Palmer, ce spuneți, trecem la acțiune ?

Palmer se strâmbă :

— Eu personal, nu sunt deloc de acord, dar domnul Hamel vrea altfel. Așadar, dați-i drumul.

Parnell se întoarse spre mine :

— Domnul Hamel a primit niște scrisori anonime cu privire la soția dânsului. Dumneaei are douăzeci și cinci de ani, iar dânsul patruzeci și opt. Domnul Hamel crede că a cam greșit căsătorindu-se cu o femeie atât de tânără. Când scrie, are nevoie să fie singur, iar ea își cam face de cap. Scrisorile astea pretind că doamna Hamel se distrează cu un bărbat mult mai tânăr decât soțul ei, iar domnul Hamel nu-și vede capul de treabă acum, când lucrează la un nou roman. Cam asta ar fi pe scurt, nu ?, adăugă Parnell, uitându-se la Palmer.

Acesta își frecă mânuțele dolofane.

— Este important să știți că o adaptare a unui roman pentru film aduce domnului Hamel zece milioane de dolari, un contract pentru o ediție de buzunar. cinci milioane, și, în afară de astea, mai există, bineînțeles, și drepturile de traducere. Domnul Hamel a semnat toate aceste contracte, iar manuscrisul trebuie predat în patru luni.

M-am stăpânit să nu fluier de uimire. Cincisprezece milioane de dolari ca să scrii niște rahaturi. Dumnezeule !

m-am gândit, Bart băiete, n-ai ales drumul cel bun în viață !

— Scrisorile astea, continuă Parnell, adresându-mi-se, l-au făcut pe domnul Hamel să nu se mai poată concentra.

— Ce mai, de fapt, nici nu mai poate să scrie ! spuse Palmer, cu o voce ascuțită. Am încercat să-l conving că scrisorile astea sunt opera unui nebun și nici nu trebuie să le bage în seamă. Dacă manuscrisul nu este predat la data prevăzută, producătorul filmului ar putea cere despăgubiri. Își agită mâinile.

— Domnul Hamel declară că nu mai poate crea atâta timp cât nu este convins că tot ce scrie în scrisorile alea nu sunt decât niște baliverne. Așa că vrea ca soția lui să fie urmărită.

Deci, avem parte de încă o treabă împuțită, în care o să trebuiască să urmăresc pe nevasta cuiva. Ore și ore pierdute în mașină, zile întregi în care nu se întâmplă nimic, și apoi, dintr-o dată, apare o chestie, iar dacă plictiseala sau oboseala te-au adormit și n-ai fost pe fază, poți să-ți iei adio de la afacerea care s-a dus pe copcă. Să urmăresc neveste, asta-i ultima treabă de pe lista preferințelor mele.

— Nici o problemă, făcu Parnell, categoric. Doar pentru asta suntem aici, domnule Palmer. Și eu cred, ca și dumneavoastră, că mai înțelept ar fi ca domnul Hamel să arate scrisorile astea soției dânsului, dar după cum spuneți, nici nu vrea să audă de așa ceva.

— Asta din păcate așa este. O consideră de-a dreptul o insultă, zise Palmer, cu un gest iritat. Asta-i. Vrea să fie supravegheată și să primească un raport săptămânal.

— Adică nu are încredere în soția sa ?

— Din păcate, a mai avut o experiență nefericită, care l-a făcut să fie neîncrezător.

A ezitat înainte să continue.

— Nancy este a doua soție. Acum trei ani s-a căsătorit cu o individă care avea vârsta pe care o are Nancy acum. Fosta lui soție s-a simțit neglijată, și, după mine, pe bună dreptate. Hamel a surprins-o cu un playboy tinerel, și totul s-a terminat cu un divorț.

— Pe bune ? îl presă Parnell.

— Când domnul Hamel scrie, întrerupe orice legătură cu lumea. Lucrează între nouă dimineaţa şi şapte seara şi, în timpul ăsta, nimeni n-are voie să-l deranjeze. De multe ori, mănâncă chiar în camera sa de lucru. Pentru o tânără abia căsătorită, modul ăsta de viaţă poate conduce la un dezastru, ceea ce s-a şi întâmplat cu prima soţie.

Pe biroul lui Parnell telefonul începu să sune.

— În regulă, răspunse el, încruntându-se. În zece minute. Închise, şi apoi se întoarse spre Palmer.

— Vă propun să mergeţi în biroul lui Anderson şi să-i daţi toate informaţiile despre doamna Hamel. Nu trebuie să vă îngrijoraţi, domnule Palmer, adăugă Parnell, ridicându-se. Asiguraţi-l pe domnul Hamel că va primi raportul nostru peste o săptămână. După ce terminaţi cu Anderson, fiţi atât de amabil şi treceţi pe la d-ra Kerry, pentru a plăti un avans.

Palmer se crispă.

— Sper să nu fie exagerat.

Parnell zâmbi caustic.

— În nici un caz nu va depăşi mijloacele financiare ale domnului Hamel. Fiţi fără grijă !

L-am condus pe Palmer de-a lungul culoarului, până la biroul meu. Chick îşi dădu repede jos picioarele de pe birou şi dosi revista într-un sertar. Am făcut prezentările ; cei doi îşi strânseră mâinile.

— Domnule Palmer, simţiţi-vă ca acasă.

Şi cum muream de sete, i-am propus :

— Doriţi un whisky ?

Am văzut cum figura lui Chick s-a luminat, apoi cum s-a întunecat când a auzit răspunsul lui Palmer :

— Nu... nu, mulţumesc. Whisky-ul este un pic prea tare pentru ora asta. Poate nişte gin ?

— Bem şi noi un păhărel, nu ? i-am propus lui Chick.

În timp ce acesta turna băuturile, Palmer se aşeză în fotoliul rezervat clienţilor, iar eu la biroul meu.

— Aş vrea să-l informez pe colegul meu despre ce am discutat. Ştiţi, lucrăm împreună.

Palmer încuviinţă şi acceptă ginul dublu pe care Chick i-l impuse cu autoritate.

Ca o regulă generală, detectivilor le era permis să bea numai cu clienţii, şi exista un stoc de băuturi prevă-

zut pentru protocol. Dar noi rezolvasem și problema asta și ne cumpăram singuri de băut pentru sufletele noastre.

I-am făcut lui Chick un rezumat succint despre cele aflate de la Palmer.

— O s-o filăm pe doamna Hamel, iar ea nu trebuie să se prindă... așa-i ?

L-am privit pe Palmer, care a făcut semn că da. După expresia figurii lui Chick, mi-am dat seama că-i căzuse tavanul în cap, aflând că o să trebuiască să ne ținem după fustele unei muieri.

— Dați-ne semnalmentele doamnei Hamel, am spus.

— V-am adus fotografia ei, răspunse Palmer, scoțându-și portvizitul, și extrăgând din el o poză de mărimea unei cărți poștale.

Am examinat cu atenție femeia din fotografie. Era o bucățică de pus la rană. Brunetă, cu ochii mari, nasul fin și buzele cărnoase. După cum sânii îi împungeau bluza albă, te puteai gândi fără să greșești că avea niște forme de te băgau în boală. I-am dat fotografia lui Chick, care abia a putut să-și stăpânească un fluierat.

— Domnule Palmer, și cam ce face toată ziua ?

— Se trezește pe la nouă, după care merge la tenis cu o prietenă foarte apropiată, Penny Highbee, soția lui Mark Highbee, avocatul domnului Hamel. De obicei ia masa la Country Club, după care face iahting, pescuiește sau se întâlnește cu prietenii. Cel puțin așa știe domnul Hamel este de părere că după-amiezile ei ar cam trebui avut nici un motiv să mă îndoiesc de ea, dar domnul Hamel este de părere că după-amiezile ei ar cam trebui controlate. Partidele de tenis nu intră în discuție. Dânsul consideră că dacă ar minți în privința asta, ar fi de-a dreptul stupidă.

— Și cu scrisorile alea, domnule Palmer ?

— Le am la mine.

Își scoase din nou portvizitul din care extrase două plicuri albăstrui și cartea lui de vizită, pe care mi le înmână. După care se uită la ceas.

— Am o întâlnire, așa că trebuie să plec. Dacă aveți nevoie de alte informații, contactați-mă. Domnul Hamel nu trebuie deranjat. Se îndreptă spre ușă. și se opri.

— E de la sine înțeles că problema asta delicată trebuie să rămână strict confidențială.

— Domnule Palmer, nu vă faceți nici o grijă în privința asta, l-am asigurat eu, adresându-i surâsul meu de zile mari. L-am condus spre biroul Glendei. D-ra Kerry o să vă informeze asupra onorariilor noastre.

— Da, da... bineînțeles, spuse el, cu un aer crispat. Eu sunt perfect convins că toată chestia asta nu este decât o pierdere de timp și de bani, numai că domnul Hamel este un om important. Trebuie să-l scot din starea asta, și să-l fac să se apuce de treabă, spuse privindu-mă prin lentilele lui verzi. Dacă se întâmplă să aflați ceva neplăcut despre doamna Hamel... deși sunt sigur că n-o să aflați nimic... vă rog să mă anunțați imediat. Sunt mulți bani în joc.

În timp ce-l introduceam pe Palmer în biroul Glendei, mă gândeam că zece la sută din cinșpe milioane, era o grămadă de bănet. Și mi-am amintit cum se mai neliniștea Palmer despre avansul pe care urma să-l plătească, mai mult decât despre soția lui Hamel.

Glenda era așezată la biroul ei. Cu toate că nu reprezenta idealul meu feminin, era plăcută la vedere. Înaltă, brună și drăguță, îmbrăcată într-o rochie bleu, cu gulerul și manșetele albe, coafată proaspăt, semăna cu ceea ce de fapt era : sută la sută competență.

— Domnul Palmer, am anunțat eu.

Și cu asta, l-am lăsat pe Palmer să înfrunte surâsul de oțel al Glendei și m-am întors în biroul meu. Chick își pusese din nou picioarele pe birou, și se cufundase în lectura uneia din scrisorile anonime. Văzând că-și împrospătase băutura, mi-am mai turnat și eu un pahar, după care m-am așezat.

— Ia fii atent, îmi spuse.

„În timp ce-ți clocești romanele alea împuțite, nevasta-ta, rea de muscă se dă în bărci cu Waldo Carmichael. Un cal de curse o să întreacă întotdeauna un cal de povară, mai ales un cal de povară boșorog".

Îmi aruncă o privire și luă a doua scrisoare.

— Asta este o adevărată capodoperă. „Ce mai tura-vura, Carmichael este mai în vână decât tine iar Nancy apreciază chestia asta. Sexul este pentru cei tineri, nu pentru boșorogi". Lăsă scrisoarea pe birou. Amândouă

sunt semnate „Anti-admiratorul tău". Cred că dacă aş avea vârsta lui şi aş primi porcăria asta, m-aş băga într-un colţ întunecos şi aş începe să bocesc.

M-am uitat la scrisori. Erau bătute la maşină, iar ştampila poştei era din Paradise City. Am luat apoi fotografia lui Nancy Hamel şi am început s-o studiez cu atenţie.

— Cam ştiu eu ce se întâmplă în cloaca aia pe care tu ţi-o numeşti suflet, spuse Chick. Dacă ai fi în locul ei, măritată cu un tip care lucrează în neştire de la nouă la şapte şi te lasă de izbelişte, până la urmă ai căpia de tot şi ţi-ai găsi pe cineva.

— Tu nu ?

— Ba bine că nu. Deci... ?

M-am uitat la ceas. Era douăsprezece şi cinci minute.

— După cum a zis Palmer, la ora asta tipa ar trebui să fie la Country Club. Așa că de-abia îmi ajunge timpul să înfulec ceva şi să mă duc să mă postez acolo. O să fiu cu ochii pe ea până se întoarce la căminul conjugal. Iar tu o să pleci în căutarea lui Waldo Carmichael. Încearcă să pescuiești cât mai multe despre tipul ăsta.

În drum spre lift, am trecut pe la Glenda.

— După ce bag la jgheab, mă și pun pe treabă, am anunțat-o. Cum ai rezolvat cu tipul ?

— E un tip de treabă, preciză ea. Am făcut o afacere bună cu el.

— Lasă că ştiu eu. L-am auzit urlând din biroul meu. Cât ?

— Întreabă-l pe colonel. Dacă o să vrea să ştii, o să-ţi spună, îmi răspunse şi-şi îngropă nasul în hârţoagele ei.

Toţi detectivii agenţiei „Parnell" erau membri ai Country Club-ului, Yacht Club-ului, Casinoului şi ai tuturor localurilor de noapte frecventate de bogătași.

De asemenea, toţi agenţii aveau cărţi de credit Parnell, care le dădeau dreptul la consumaţie gratuită. Chestia asta probabil că-l costase pe Parnell destul de mult dar totuși era rentabilă. Şi în afară de asta, mai exista şi privirea de vultur a lui Charles Edwards, contabilul firmei, care studia cu atenţie fiecare notă de plată. Cartea

de credit ne dădea acces în cluburi, atunci când eram în misiune.

Răsfoiam „Time Magazine“ în holul mirific din Country Club, cu ochii lipiţi de ieşirea restaurantului când apăru Nancy Hamel. Am recunoscut-o imediat după fotografie, dar văzând-o în carne şi oase, poza mi s-a părut o biată imitaţie.

Era îmbrăcată în alb, într-un şort şi tricou, iar silueta ei m-a făcut să mă holbez de-a binelea. Prin Paradise City sunt cârduri şi cârduri de fetiţe mortale dar ea era pur şi simplu excepţională. Era însoţită de o tipă mai în vârstă cu vreo zece ani, cu picioarele scurte, şoldurile mari, blondă şi drăgălaşă, dacă vă pasionează cumva femeile drăgălaşe... că pe mine în nici un caz. Bănuiesc că era Penny Highbee.

Cele două femei conversau cu animaţie. Au trecut pe lângă mine şi am auzit-o pe Penny spunând : „Nu pot să cred. La vârsta lui !“ Ceea ce ea nu putea să creadă rămânea un mister. Au ajuns la ieşire şi s-au despărţit. Penny se îndreptă spre un Cadillac, iar Nancy spre un Ferrari gri metalizat.

Când m-am instalat în maşina firmei, Ferrari-ul demară. Nu mă folosesc niciodată de Maserati-ul meu pentru filaj. Dacă n-ar fi fost o circulaţie înfiorătoare, Nancy m-ar fi pierdut în doi timpi şi trei mişcări. Dar aşa, am reusit să mă strecor în spatele unui Lincoln şi s-o urmăresc până-n port.

A coborât din maşină, iar eu am făcut la fel. A luat-o de-a lungul cheiului, spre locul de acostare al bărcilor de curse şi al iahturilor. S-a oprit în faţa unui iaht cu motor, de vreo douăzeci de metri lungime. A urcat pasarela, şi a dispărut în el.

Nemaiavând ce face, am aşteptat.

Peste puţin timp, îşi făcu apariţia un negru înalt şi solid, care dezlega parâmele. Câteva clipe mai târziu, iahtul se fofilă prin îmbulzeala de nave ancorate în port, după care ţâşni spre imensitatea mării.

L-am privit cum a dispărut.

Pe o bornă de pe chei, ştătea Al Barney, cu o cutie de bere în mână. Al Barney era în acelaşi timp şi ochii şi

urechile portului. Dacă-i dădeai să bea bere, i se dezlega limba. Nu-i dădeai bere, nu scoteai de la el nici un cuvințel.

— Salut, Barney ! i-am spus, oprindu-mă în fața lui.

Aruncă în mare cutia, își trase pantalonii peste burta lui enormă, și zâmbi. Ai fi zis că era un rechin care vedea cum i se apropie haleala.

— Bună, dom'le Anderson ! Mai încape vorbă, nițică bere n-are cum să strice !

Se ridică de pe bornă și se îndreptă direct spre o cârciumă, care se numea Neptun. L-am urmat în localul ăla obscur, care la acea oră era pustiu. Doar Sam, barmanul, se găsea acolo. Când ne-a văzut intrând, pe Barney și pe mine, dinții săi albi au lucit ca un fulger.

— Salut, domnule Anderson, spuse el. Ce să fie ?

— Toată berea pe care poate s-o toarne în el, iar pentru mine o Cola, i-am răspuns, urmându-l pe Barney spre o masă din colț.

— Să fie într-un ceas bun, domnule Anderson, făcu Barney, instalându-se pe o bancă din lemn. Aveți nevoie de ceva ?

Ni s-a adus berea și Cola.

— Să fiu cinstit, munca-i muncă. Am văzut plecând iahtul ăla. Ai ceva de spus ?

Barney gustă din bere, după care bău încetișor tot paharul, iar în final îl trânti pe masă. Imediat, Sam se repezi pentru a face plinul.

— Este vasul lui Russ Hamel, declară Barney, cu mâna întinsă spre pahar. Scriitorul. I se vând al dracului de bine cărțile. Cel puțin, așa se pare. Niște aiureli, o pierdere de timp, adăugă el, încruntându-și sprâncenele.

— De acord cu tine. Tipa care a urcat la bord, era nevastă-sa ?

Ochii mici ai lui Barney mă priviră cu neîncredere.

— Da, ea era. O tipă de treabă. Un progres fantastic față de ailaltă. Aia era pur și simplu o putoare. Actuala doamnă Hamel este lux. De fiecare dată cum mă vede, mă salută. Nu este deloc fudulă. Bău o înghițitură, suspină, și continuă. Ce vă interesează ?

— Mai întâi, mă interesează echipajul, am mințit. Este un echipaj, așa, obișnuit ?

— Josh Jones ? se strâmbă Barney. Un pârlit de negru. Întotdeauna fără o lețcaie. Și-ar vinde-o și pe mă-sa pentru câțiva marafeți, dacă cineva ar fi interesat de mă-sa. dar n-aș crede chestia asta pentru nimic în lume. Lucrează pentru Hamel de trei ani. Este un marinar bun și se pricepe la toate.

— Doamna Hamel iese des în larg ?

— Cam de patru ori pe săptămână. Asta este una din ocupațiile ei. După câte se spune, cam duce o viață solitară.

— Și Hamel ? Ce fel de tip este ?

Își goli paharul, dar Sam sosi în viteză pentru a-l umple.

— Un snob nenorocit, burdușit de mălai, spuse Barney, ca toți ăilalți care au un iaht. Când i se întâmplă să iasă din corabia lui, ai crede că tot portul îi aparține. Cam genul ăsta de om este.

M-am gândit că nu puteam scoate mai mult de la el, fără a-i trezi curiozitatea, așa că mi-am dat scaunul înapoi.

— Jones este din zonă ? l-am întrebat, ridicându-mă.

— Sigur că da. Își are bârlogul prin spatele cheiului, răspunse Barney scrutându-mă cu privirea. Da' ce, a dat de vreo belea ? Nu m-ar surprinde. A avut deja niște tangouri cu poliția. Ăștia îl cam miros că ar fi contrabandist, dar încă n-a fost prins cu mâța-n sac.

— Pe la cât se întoarce iahtul ? am încercat eu să-i evit întrebarea.

— La șase fix. Poți să-ți potrivești ceasul după el.

— În regulă. Salut. Al !

I-am plătit consumația lui Sam și am ieșit în arșița soarelui. Întrucât mai aveam patru ore la dispoziție, m-am întors la agenție.

Mai întâi, am trecut pe la Glenda.

— Colonelul e cu cineva ?

— Poți să intri. Un sfert de oră n-are pe nimeni.

Când am intrat în birou, colonelul tocmai studia un dosar gros cât o biblie.

— Domnule, e o problemă, i-am spus. și l-am informat despre ieșirea lui Nancy la bordul iahtului. Nu prea am

cum s-o filez. De regulă lipseşte vreo patru ore, un timp arhisuficient ca să stea cu picioruşele ei în sus. Echipajul iahtului este format doar dintr-un negru. Tipul mai toată ziua este lefter, dar înainte de a-l aborda, voiam să vă consult. Ar putea să-mi înşire o grămadă de gogoşi şi pe urmă s-o anunţe pe Nancy că mi-am băgat nasul.

— Las-o baltă, spuse Parnell. Ni s-a spus ca tipa să nu se prindă c-o filăm. Data viitoare când o s-o mai întindă cu iahtul, urmăreşte-o din elicopter. O să coste ceva parale, dar Hamel e burduşit până-n gât.

I-am spus că aşa o să fac şi m-am dus în biroul meu. Chick plecase. Am sunat la firma de elicoptere şi am stat la taclale cu Nick Hardy un bun prieten. Mi-a promis că o să aranjeze totul şi că o să-mi pună un elicopter la dispoziţie, dacă o să-l anunţ din timp.

Apoi am sunat-o pe Bertha, partenera mea obişnuită de pat. Eram combinat cu ea de vreo şase luni. Avea cârlig la banii mei, iar eu o găseam potrivită. În toată combinatia asta nu era nimic serios, adică nici vorbă de vreun plan de viitor sau căsătorie. Era o gagicuţă dată naibii, teribil de amuzantă în societate. Lucra la o casă de mode şi locuia într-un apartament, într-un bloc pe malul mării.

O voce de artistă m-a informat că Bertha era ocupată cu o clientă. I-am spus s-o lase în pace, că o s-o sun mai târziu. M-am cărat de la birou, mi-am cumpărat din drum ziarul „Newsweek“ şi un pachet de ţigări, şi-am luat-o din nou de-a lungul cheiului. Am ochit un loc de unde puteam observa întoarcerea iahtului şi am parcat acolo, aşteptând.

Pe la şase, am văzut iahtul apropiindu-se de port. Câteva minute mai târziu, Josh Jones lega parâmele. Nancy coborî pasarela alergând, şi sări pe chei. Apoi se opri.

— Josh, mâine la aceeaşi oră ! strigă ea.

Făcu un semn cu mâna şi porni spre locul unde îşi parcase Ferrari-ul. Imediat cum a luat-o din loc, am început urmărirea.

Glenda îmi spusese că Hamel locuia în Paradise Largo, raiul în care domneau adevăraţii bogătaşi. Paradise Largo se află într-un istm în care convergeau autostrăzile spre est şi vest. Accesul spre Paradise Largo este păzit de nişte

tipi înarmaţi, cât şi de o barieră cu comandă electronică. Nimeni nu este admis în Largo fără să se legitimeze şi fără să-şi motiveze prezenţa sa acolo. Poţi număra vreo patruzeci de case şi vile magnifice, ascunse în spatele unor garduri înalte de vreo doisprezece metri, în care portaluri din stejar masiv străjuiesc intrările.

Am urmărit maşina lui Nancy până la drumul ăla particular, m-am asigurat că se îndrepta spre casă şi am făcut cale-ntoarsă spre agenţie. Acolo l-am găsit pe Chick care tocmai îşi turna un păhărel, în timp ce picioarele i se odihneau pe birou.

— Merg şi eu la filmul ăsta ! i-am spus.

— N-ai decât să-ţi torni din sticla ta proprie şi personală, mi-a răspuns, băgându-şi-o pe-a lui în sertar. Ceva nou ?

— Absolut nimic, lălăiala obişnuită, i-am răspuns, aşezându-mă la biroul meu. A fost la tenis şi, după dejun, şi-a luat zborul pe un iaht de-ţi pică părul. Colonelul mi-a zis că mâine pot s-o urmăresc cu elicopterul. Ar putea fi mişto. Tu ce mai zici ?

Chick se strâmbă.

— Încep să cred că Waldo Carmichael ăsta nici nu există. Până acum, nimeni n-a auzit de el.

Am ridicat sticla până la înălţimea ochilor, am examinat-o şi am ajuns la concluzia că nu-mi mai rămăsese decât o porţie minusculă. Mi-am turnat-o şi am aruncat sticla în coşul de hârtii.

— Ai încercat şi pe la hoteluri ?

— Toate cele de lux. Mâine o să le iau în primire şi pe alea mai amărâte. Am vorbit cu Ernie şi cu Wally. Nici ei n-au auzit de el, dar mi-au promis că se vor interesa.

Ernie Bolshaw semna o rubrică de cancanuri în „Paradise City Herald", iar Wally Simmonds era şeful serviciului de relaţii cu publicul din consiliul municipal. Dacă Waldo Carmichael ar fi existat, cu siguranţă că ar fi auzit de el.

— S-ar putea ca Palmer să aibă dreptate, am spus. Poate că scrisorile astea le-a expediat un nebun.

— Poate. Le-am trimis la laborator. Să vedem ce zic ăia de-acolo.

Am tras telefonul spre mine şi am vorbit cu Nick Hardy. Am rezervat un elicopter pentru a doua zi, la prânz.

Era şapte fără un sfert. La ora asta, Bertha trebuia să fie acasă. I-am format numărul, în timp ce Chick începuse să-şi facă ordine pe birou.

— Salut, păpuşico ! i-am spus după ce i-am auzit vocea. Ia zi, ce părere ai de chestia asta ? Tu să mănânci un hamburger, iar eu să-ţi ţin de urât ?

— Tu eşti, Bart ?

— În orice caz, dacă nu sunt eu, atunci e cineva care e îmbrăcat cu costumul meu.

— Nu pot să mănânc hamburgeri. Nu mă pricep să-i fac. Mai bine hai să mergem la Mouette. Mor de foame.

— Nu la Mouette, iubito. Momentan, fondurile sunt în scădere. O să mergem acolo luna viitoare.

— Cere-i lui Chick să te împrumute, îmi sugeră Bertha, ştiind că îl mai tapam pe Chick din când în când. N-auzi că mor de foame ?

— Am şi făcut-o. Mi-a donat o bancnotă mizerabilă de cincizeci.

— Atunci, hai la Langouste ! Se mănâncă bine acolo pentru banii ăştia.

— Am zburat, iubiţel ! Şi după aia, ia zi, facem şi noi ceva ? am întrebat-o, înainte de a închide.

— Va să zică, acolo se duc banii mei, pe apa sâmbetei ? întrebă cu severitate Chick. La Mouette ! Pe cinstea mea, nu eşti sănătos, ar trebui să te îngrijeşti !

— În viaţă, nu mori decât o singură dată, i-am răspuns eu filozofic. Şi după cum ai auzit, nu mergem la Mouette. Tu ce faci în seara asta ?

Chick îşi luă un aer sigur de sine.

— Mă duc să ciugulesc ceva cu Wally. El o să plătească. A înghiţit găluşca când i-am spus că o să-i fac rost de un ciubuc sau de vreo gagicuţă. Aşa că, ia exemplu, măi gă-găuţă, spuse el, ieşind.

Mi-am bătut la maşină raportul, specificând că o urmărisem pe Nancy şi l-am băgat în mapa pe care scria „Expedieri“. Apoi mi-am făcut ordine pe birou şi m-am îndreptat spre lift

Charles Edwards, care ţinea în mâini hăţurile financiare ale agenţiei tocmai ieşea din biroul lui, aşa că ne-am întâlnit pe culoarul spre lift. Între două vârste, era scund de statură şi arţăgos din fire. Mă privi dezaprobator din spatele ochelarilor.

— Eşti omul meu, am exclamat vesel, apăsând pe butonul liftului. Dă-mi şi mie, bătrâne, o juma' de sută! Mi-o reţii la salariu. E ceva neprevăzut.

— Toată ziua-bună ziua te împrumuţi în stânga şi în dreapta, răspunse Edwards, intrând în lift. Colonelului nu i-ar cădea bine să afle una ca asta.

— Da' cine o să-i spună ? Hai, bătrâne, doar nu vrei ca săraca maică-mea să fie văduvită de porţia ei de gin, ce naiba ?

În timp ce coboram, Edwards îşi scoase portofelul şi extrase din el o bancnotă de cincizeci.

— Ţi-o opresc la salariu, nu uita, Anderson.

— Să trăieşti, i-am spus, smulgându-i bancnota. Sunt sclavul tău pe viaţă !

Uşa liftului se deschise şi Edwards, după ce mă salută cu o mişcare uşoară a capului, se îndepărtă. Am apăsat pe butonul care indica subsolul, unde se afla garajul, am intrat în Maserati, am pornit motorul, după care m-am băgat în trafic.

Bertha reuşise să mă convingă s-o duc la Mouette. Avea un talent cu totul ieşit din comun de a-şi impune punctul de vedere primului venit. Fără îndoială că avea să găsească argumentul potrivit şi pentru a ieşi din coşciug, atunci când urma să-i vină timpul.

Imediat după ce am luat loc la masă şi am comandat două Martini, m-am sprijinit de spătarul scaunului şi am început s-o devorez din priviri.

Era pur şi simplu trăsnet. Părul arămiu, ochii mari şi verzi, tenul bronzat şi un corp capabil să provoace o coliziune pe orice autostradă din lume, toate astea împreunându-se într-o explozie capabilă să-ţi ia minţile.

Văzând-o, te puteai gândi că nu este decât o gagică bună până la Dumnezeu cu un creier de păsărică. Dar cu gugumanii, era în stare să-şi ia un aer extrem de intere-

sant pentru a le da iluzia că o pasionează toate lăudăroșeniile lor despre afaceri, golf, pescuit şi alte aiureli. O ştiam de prea multă vreme ca să nu fiu convins că pe Bertha Kingsley nu o pasionau decât banii şi propria ei persoană.

În ciuda acestor defecte, la pat era senzaţională. Preferam să-mi cheltuiesc banii cu ea, decât să-i prăpădesc pe oricine altcineva. Deşi pentru banii ăştia, primeam în schimb exact cât trebuia, nimic mai mult.

— Nu mă mai privi aşa, făcu ea. S-ar zice că eşti gata să mă târăşti sub masă şi să mă violezi.

— Iată o idee minunată ! am exclamat. Hai să le arătăm fraierilor de aici că ne putem acomoda şi la înghesuială.

— Taci o dată ! Nu înţelegi că mi-e foame ? spuse Bertha consultând lista de bucate cu interesul unui gurmand înfometat. Aha ! Creveţi regali ! Vreau şi eu d-ăştia. Şi pe urmă, ceva ca lumea. Îşi îndreptă surâsul fermecător spre Luigi, şeful de sală, care se apropiase între timp de masa noastră. Luigi, ce poţi oferi de mâncare unei femei flămânde ?

— N-o asculta, m-am băgat eu hotărât. O să luăm nişte creveţi şi o friptură.

Luigi îmi aruncă o privire îngheţată, apoi îi adresă Berthei un surâs radios.

— Vă recomand puiul nostru la frigare, d-ră Kingsley, umplut cu languste, în sos a la creme cu trufe.

— Uhuu ! chiui Bertha.

Fără să catadicsească să mă privească câtuşi de puţin, Luigi scrise ceva în carneţelul său, îi zâmbi din nou Berthei şi se îndepărtă.

— Am exact cincizeci de dolari, am spus. Dacă nota de plată o să depăşească suma asta, ceea ce se va întâmpla cu siguranţă, o să trebuiască să te tapez, păpuşico.

— Nu-i frumos să tapezi o femeie, protestă Bertha. Asta înseamnă o proastă educaţie. Foloseşte-ţi cartea de credit. Doar la asta servesc cărţile de credit, nu ?

— Cartea mea de credit este strict rezervată afacerilor.

— Şi ce ? Ce facem noi împreună, nu se poate numi afacere ?

Sosiră creveţii regali.

— Numele de Waldo Carmichael îţi spune ceva ? am întrebat-o în timp ce mâncam.

— Va' să zică, despre afaceri e vorba, remarcă Bertha, zâmbind.

— S-ar putea. Ia zi, iubiţel ! Ai auzit cumva de ăsta ?

Clătină din cap.

— Nu. Waldo Carmichael ? Tip bine, nu ?

— Hai să continuăm jocul ăsta de-a numele. Russ Hamel. Asta-ţi spune ceva ?

— Glumeşti ? Russ Hamel ? Mor după cărţile lui. Privirea îi deveni pătrunzătoare. Lucrezi pentru el ?

— Lasă întrebările. Atâta timp cât îmi ciuguleşti bănuţii, trebuie doar să-mi răspunzi. Mai ştii ceva despre el, în afară de cărţile alea pe care le scrie şi după care eşti înnebunită ?

— Păi... ceva, ceva. Tocmai s-a recăsătorit Locuieşte în Paradise Largo. Acum, zi-mi şi mie, de ce atâtea întrebări ?

— Îndoapă-te păpuşel, îndoapă-te. Creveţii regali erau într-adevăr sublimi. Ştii ceva despre nevastă-sa ?

Mă privea în continuare cu un aer gânditor, ceea ce ştiam foarte bine că este un semn rău.

— Nevastă-sa ? Am văzut-o. E prea tinerică pentru un tip ca Hamel. Zâmbi cu subînteles. Dacă m-ai fi întrebat de prima lui nevastă... adăugă, lăsând fraza neterminată.

— Bine. Atunci te întreb despre prima lui nevastă.

— Gloria Cort, pufni Bertha dispreţuitoare. Când Hamel i-a dat papucii pentru că se culca cu te miri cine, şi-a luat numele de domnişoară. Am spus domnişoară ? Să mori de râs, nu alta ! Târfa asta nu mai e fecioară de la şase ani !

— Să nu dezgropăm morţii, am spus. Dă-i drumul.

— Trăieşte cu un mexican : Alphonso Diaz. E proprietarul barului Alameda, de pe plajă, strict rezervat celor ce vin pe jos.

Ştiam barul Alameda. Acolo se întâlnea drojdia indivizilor de pe chei. Sâmbăta seara, aveau loc acolo mai multe încăierări decât în toate barurile de pe malul mării, în tot cursul săptămânii.

— Gloria cântă acolo la chitară, continuă Bertha, cu un aer dispreţuitor, face şi ea un număr nenorocit. Îţi dai seama ? Şi când te gândeşti că a fost soţia lui Russ Hamel. Uite aşa ajungi la fund. Trăieşti o zi din plin, iar dimineaţa care vine eşti pe drojdie. Şi să fiu a naibii, dacă nu m-aş culca mai curând cu un ţap decât cu Alphonso Diaz.

Ni s-a adus puiul, cu o grămadă de acareturi lângă el. Era atât de gustos, încât am încetat să-mi mai fac griji în privinţa notei de plată. După ce l-am terminat şi am ajuns la cafea, gândurile mele începură să se îndrepte spre noaptea care ne aştepta.

Reacţia Berthei nu se lăsă deloc aşteptată.

— Hai s-o întindem, îmi spuse, bătându-mă peste mână. Mă simt în stare să demolez un regiment de puşcaşi marini.

Am cerut nota, am tresărit când am văzut la cât se ridicase consumaţia, şi m-am despărţit cu durere de cele două bancnote de cincizeci de dolari. După ce am plătit, şi am lăsat un bacşiş şefului de sală şi portarului care îmi aduse maşina în faţa intrării, m-am găsit în posesia a treizeci de dolari care trebuiau să-mi ajungă până la sfârşitul săptămânii.

— Bert, să ştii că m-am gândit la tine, îmi spuse Bertha, în timp ce rulam spre apartamentul meu. E timpul să-ţi schimbi slujba. Dacă noi doi o s-o continuăm împreună, o să trebuiască să-ţi cauţi o muncă mai bine plătită decât asta de detectiv particular.

— Nu-mi spui o noutate, i-am răspuns. M-am gândit şi eu la aşa ceva, încă de acum un an, dar nu ştiu să fac nimic altceva din care să câştig mai mult decât un detectiv particular.

— Gândeşte-te bine ! Cu experienţa ta în afacerile necurate, nu se poate să nu găseşti vreo şmecherie. Săptămâna trecută, am cunoscut un tip care călca pe bani, nu alta. Dădea târcoale femeilor în vârstă şi proastele alea îi umpleau buzunarele cu parale doar dacă catadicsea să le adreseze vreun zâmbet.

— Ar trebui să fii mai pretenţioasă cu mine, iubiţel, am spus. Să fiu gigolo, asta nu-i pe lista preferinţelor mele.

— Dar de contrabandă ce zici ? Ştiu un tip care câştigă o grămadă de parale aducând ţigări din Cuba.

— Nu eşti în toate minţile : ce vrei să intru la pârnaie ?

Ridică din umeri :

— Bine, las-o baltă. În locul tău, ştiu foarte bine ce-aş face.

Am intrat cu maşina în garajul subteran al blocului meu.

— Bine, las-o baltă. În locul tău, ştiu foarte bine ce-aş după ce am oprit motorul şi am stins farurile.

— Aş alege dintre bogătaşii ăia pentru care lucrezi pe cei mai fraieri, şi i-aş jumuli, spuse Bertha, ieşind din maşină.

— Bogătaşii pentru care lucrez ?

— Da, bogătaşii fleţi, ca Russ Hamel.

Am pornit împreună spre lift.

— Ţi-am spus eu că lucrez pentru Hamel ?

— Hai Bart, ce naiba ! Nu mi-ai spus-o, dar e limpede. N-are rost să mai vorbim. Tu nu vezi mai departe decât vârful nasului tău. Îi numeri pe degetele de la mâini pe ăia ca tine, care au şansa să lucreze pentru tolomaci d-ăştia, plini de bani. Şi cei care au şansa asta, nu-şi bat joc de ea, cum faci tu. Poţi să te umpli de parale de la gogomanii ăştia, care sunt burduşiţi până-n gât. Merită să te gândeşti la asta. Hai o dată, să urcăm la tine, până nu-mi piere cheful !

În timp ce intram în lift după ea, mă gândeam la cele ce-mi spusese. Am continuat să mă gândesc la acelaşi lucru şi atunci când am luat patul cu asalt, dar după ce m-am pomenit înlănţuit în braţele ei, nu m-am mai putut gândi la nimic.

Fiecare lucru la timpul şi la locul său.

II

La sud-est de Paradise City, la vreo treizeci de kilometri în largul coastelor golfului, se află o adunătură de insulițe, care se întind până la Key West.

Aşezat în elicopter lângă Nick Hardy, priveam în jos către insulițele astea, care păreau nişte pete verzi în azurul strălucitor al mării.

Nick a reperat fără nici o problemă iahtul lui Hamel. Ne aflam deja deasupra portului când iahtul se îndreptă spre larg.

N-aveam nici o grijă că Nancy sau Josh Jones ne-ar fi bănuit că-i urmărim, întrucât cerul era plin de elicoptere care plimbau turiştii plini de lovele.

Am luat binoclul de la Nick. Am zărit-o pe Nancy pe pasarelă. Josh probabil că era la cârmă. De unde ne aflam, nu-l puteam vedea.

— Se îndreaptă direct spre recifuri, am spus. Hai să ne întoarcem spre port şi să facem un ocol. N-avem cum să-i pierdem, şi nici nu vreau să se prindă că-i urmărim.

Nick, un tip zdravăn, roşu la faţă şi mereu vesel, făcu întocmai.

— Pe iaht e doamna Hamel, îmi spuse el. Ce naiba-ţi trece prin cap ?

— Întreabă-l pe colonel, dacă vrei să afli.

Zâmbi cu toată gura.

— În regulă, în cazul ăsta, nu vreau să ştiu.

Iahtul se apropie de recifuri. Încetini, apoi viră şi o luă de-a lungul coastei până la Matecombe Key, după

care se îndreptă spre un arhipelag mititel, la vreo cinci kilometri spre est.

— Ştii ceva despre insuliţele astea ? m-am interesat eu.

— Sunt nişte vechi reşedinţe ale piraţilor, îmi explică Nick, care era foarte priceput în istoria Floridei. Piraţii se ascundeau printre ele, pentru a se năpusti apoi asupra vaselor ce treceau pe-acolo. Barbă-Neagră, cred că ai auzit de ăsta, îşi stabilise acolo cartierul general. Astăzi, sunt nelocuite.

Iahtul încetini, trecu printr-o strâmtoare dintre două insuliţe, pe jumătate mascată de o vegetaţie luxuriantă. Apoi dispăru sub un acoperiş de liane.

M-am gândit că ar fi prea riscant să ne învârtim pe cer, aşteptând să vedem dacă apare iahtul. Cei doi ar fi putut descoperi că li se acordă o atenţie prea mare şi tocmai asta nu doream să se întâmple.

— Gata, Nick, trap săltat la bază şi dacă nu ţii morţis să-l întorci pe colonel pe plătit, nu sufla o vorbă despre plimbărica asta.

Îmi zâmbi şi apoi ridică din umeri.

— În fond, e clientul tău, răspunse, în timp ce făcea cale-ntoarsă.

— Da' să ştii Bart, că e o gagică de treabă.

— De unde ştii ? Ce, ai cunoscut-o ?

— Bineînţeles, şi pe ea, şi pe Hamel. Luna trecută i-am dus la Daytona Beach şi i-am şi adus înapoi. Nu prea-l înghit pe Hamel. Prea o cicăleşte dar tipa e de milioane şi e prea tânără ca să-i fie soţie.

— Ţi se pare că se înţeleg bine ?

— Nu prea mi-am dat seama. Tipul stătea aşezat în spatele meu şi n-a scos un cuvânt. Dar gagica, stătea în locul tău şi i-a turuit gura în neştire.

— Despre ce ?

— Se interesa despre elicoptere, fiindcă pusese pentru prima oară piciorul în aşa ceva. M-a întrebat vrute şi nevrute, dar nu fleacuri, ci chestii cu schepsis. Să ştii că nu-i proastă deloc.

Aşadar, Nancy era o gagică de treabă şi nu era proastă deloc, dar chiar şi gagicile de treabă se pot culca cu cineva

care nu le este soţ. Am schimbat subiectul discuţiei. Am vorbit despre slujba lui şi despre cât câştigă. Am stat la taclale până când am aterizat.

— Nick, să nu sufli o vorbă, i-am recomandat eu, în timp ce mă însoţea spre locul unde îmi lăsasem maşina.

— Linişte mormântală !

Ne-am strâns mâna şi ne-am despărţit. La agenţie, Glenda mi-a spus că deşi colonelul era ocupat, voia să ştie ce făcusem.

Tocmai mă pregăteam să-i povestesc despre excursia lui Nancy în sălaşul piraţilor, când am auzit răsunându-mi în minte vocea lui Bertha care-mi spunea : „Poţi să te umpli de parale de la gogomanii ăştia, care sunt burduşiţi, până-n gât. Merită să te gândeşti la asta."

Aşa că am fabricat la repezeală o minciună.

— Am urmărit-o din elicopter. Şi-a petrecut toată după-amiaza pescuind. O adevărată pierdere de timp. Glenda înclină din cap. E foarte posibil ca Hamel să fie nevropat. Se mai întâmplă lucruri de-astea.

— O să-i spun toate astea colonelului.

Am ajuns în biroul meu. Chick era plecat. Am luat o sticlă de scotch neatinsă dintr-un sertar, mi-am turnat un pahar şi mi-am aprins o ţigară.

„Merită să te gândeşti la asta".

Aşa că am început să mă gândesc. După câteva momente, m-am hotărât să mă duc să cercetez insuliţele alea de unul singur. S-ar fi putut ca Nancy să meargă acolo doar pentru a face nudism, sau pur şi simplu pentru a pescui, dar tot atât de bine s-ar fi putut să se întâlnească cu Waldo Carmichael şi să facă să sară scântei din locul ăla. Insulele alea erau cât se poate de discrete. Şi dacă făcea chiar aşa ceva ? Colonelul mă aştepta, ca să-i spun motivele pentru care o suspectam pe Nancy. Dar dacă mă eschivam de la aşa ceva ? Ce-aş fi riscat dacă nu pomeneam nimic despre vizita ei în insula piraţilor ?

Mi-am mai turnat un pahar, m-am cufundat în gânduri, după care am tras telefonul spre mine şi am format numărul lui Toni Lambert. Toni se ocupa cu închirierea vaselor pentru pescuit. Închiriasem de la el de mai multe ori un soi de epavă în timpul zilelor mele libere, când Bertha avusese chef să respire aer marin. Mi-am făcut

o rezervare pentru a doua zi dimineață, la orele cinci.

— Mi se pare o oră potrivită, îmi spuse el. Dar ce, nu dormiți bine ?

— Să mi-o pregătești neapărat, i-am răspuns, fără să-i bag în seamă remarcile. O să-ți plătesc săptămâna viitoare. De acord ?

— Nici o problemă, dar pentru cât timp vă trebuie, domnule Anderson ?

— Până la prânz.

— Domnule Anderson, uitați care-i treaba : cu banii jos, face douăzeci de dolari, pe credit, treizeci de dolari.

— Bine, atunci cu banii jos.

— Barca o să fie pregătită la ora cinci. Vă salut cu respect.

Cum am închis, a intrat Chick.

— Ceva nou ? mă întrebă, așezându-se.

— Pe dracu', a pescuit și asta-i tot.

— Fir-ar să fie !

— Așa am zis și eu, dar plimbarea a fost distractivă. Tu ai ceva nou ?

— Îmi simt picioarele ca și cum ar fi din marmeladă. Sunt gata să pariez că Waldo Carmichael nu există. Am întrebat polițiștii, am făcut turul hotelurilor și al motelurilor, am cutreierat chiar și spitalele, nici urmă de Waldo Carmichael.

M-am ridicat.

— Hai la colonel.

A trebuit să așteptăm câteva minute până ce Parnell a fost liber. I-am spus că încă nu descoperisem nimic.

— Totul pare să fie opera unui țicnit, care încearcă să-l scoată pe Hamel din minți, am spus eu. După toate informațiile de până acum, soția lui Hamel este de treabă, fermecătoare și isteață. Nimeni din cei cu care vorbisem n-a spus o vorbă rea la adresa ei.

— Iar pe Waldo Carmichael ăsta, nu-l știe nimeni de aici, adăugă Chick.

Parnell asculta cele spuse și căzu pe gânduri.

— Nu putem lăsa lucrurile așa, spuse în cele din urmă. Este prea devreme să lăsăm baltă totul. Bart, tu continui până la sfârșitul săptămânii. Apoi se întoarse spre Chick. N-are rost să mai lucrați amândoi în afacerea asta. Pen-

tru tine, am altceva. Mă privi din nou. Tu o s-o iei din nou în primire pe doamna Hamel. Dacă o ia din loc cu iahtul, las-o să se ducă unde are chef, dar fii cu ochii pe ea când se întoarce. Şi dacă la sfârşitul săptămânii n-ai prins nici un fir, o să iau legătura cu Palmer să-l întreb ce vrea să mai facem.

Mi-a arătat uşa, iar lui Chick un scaun. Am ajuns în biroul meu. Aşadar, Chick ieşind din afacere, eram liber. Îmi trebuiau vreo două ore să ajung la insule. Aveam de gând să mă învârt pe acolo toată dimineaţa, şi dacă nu găseam nimic, după-amiază urma să mă ţin de coada lui Nancy.

Brusc, mi-am amintit ca până la sfârşitul lunii mai erau nouă zile iar eu aveam în portofel mai puţin de treizeci de dolari. Din care douăzeci trebuia să-i dau pe barcă. M-a cuprins panica.

Contul meu în bancă era zero. Eram într-o găleată cum nu mai fusesem niciodată. M-am blestemat în gând că o dusesem pe Bertha la Mouette. Dar mi-am amintit de dictonul ăla care spunea cam aşa, în linii mari, că nu trebuie niciodată să regreţi nimic, fiindcă întotdeauna există o ieşire. Am parcurs în minte lista prietenilor mei, care mă mai ajutaseră în situaţii de-astea. Dar în final, a trebuit să admit că n-aveam nici o şansă. Aşa-zişii prieteni, acum traversau strada când mă vedeau îndreptându-mă spre ei.

Dar Bertha ?

Asta da, era o idee ! Dacă îi prezentam situaţia aşa, încât s-o păcălesc aş fi putut s-o tapez de câteva parale. Numai că trebuia să merg ca pe ouă. Până acum, încă n-o făcusem niciodată să muşte din momeală, dar întotdeauna există un început.

Era şase fără douăzeci. Bertha pleca de obicei de la serviciu pe la şase. Dacă mă grăbeam, mai puteam s-o prind. Ceea ce am şi făcut.

Când am ajuns în parcarea unde îşi lăsa de obicei Honda, am răsuflat uşurat : maşina mai era încă acolo. Mi-am aprins o ţigară şi am început să aştept. Peste vreo zece minute, am văzut-o ieşind din clădire, păşind vioi.

— Salut, păpuşel ! i-am zis, apucând-o de braţ. Ce părere ai de surpriza asta ?

Mă privi bănuitoare. M-am prins că nu prea era în apele ei.

— De ce nu eşti la agenţie ? mă întrebă arţăgoasă.

— Ei, ce naiba, aşa-ţi întâmpini tu partenerul de lupte libere ? Încă nu ţi-a spus nimeni că eşti mai apetisantă decât noaptea trecută ? Ia zi !

— Las-o baltă, îmi răspunse. Ce învârţi pe aici ?

— Am simţit nevoia să-ţi văd ochii. Hai în maşină. Am să-ţi spun ceva.

— N-am nici un chef să mucegăiesc în maşina ta. Mai bine du-mă să beau ceva.

Ştiind-o că nu bea nimic altceva decât cocteiluri de şampanie, am apucat-o zdravăn de braţ şi am târât-o spre Maserati-ul meu.

— Păpuşel, zău că e serios ! M-am gândit la ce mi-ai spus aseară.

— N-auzi că vreau să beau ceva ? Ce zici că ţi-am spus aseară ?

Am deschis portiera și mai c-am împins-o înăuntru, după care am înconjurat rapid mașina şi m-am instalat la volan.

— Auzi, ţi-a bubuit mintea o chestie mortală, i-am spus. Vrei o ţigară ?

A vrut, dar cam burzuluită ; i-am aprins-o, după care mi-am aprins şi eu una.

— Nu mai mi-amintesc ce ţi-am spus. Despre ce era vorba ?

— Mi-ai spus că ar trebui să aleg dintre bogătașii ăia pentru care lucrez pe cei mai fraieri şi să-i jumulesc. Îţi aminteşti ?

Aerul morocănos îi dispăru brusc, iar pleoapele i se închiseră pe jumătate.

— Da, aşa am spus. Şi ce-i cu asta ?

— M-am tot gândit. Şi cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sugestia ta mi se pare mai tentantă. O păsărică mi-a ciripit că într-adevăr aş putea pune laba pe o grămadă de lovele şi dacă o să se întâmple chestia asta, fii sigură că n-o să-mi uit partenera de pat.

— Înţeleg. Ce-mi spui tu ascunde precis ceva, dar te ascult în continuare.

— Ei bine, îmi trebuie un capital mititel de tot, pentru a pune ideea asta pe picioare. Ce-ai spune să devenim asociaţi ?

Ochii i se aprinseră.

— Cu alte cuvinte, îmi ceri nişte bani, sau n-am înţeles eu bine ?

— Păi... cam aşa ceva. De fapt, e vorba doar de un împrumut, cu o dobândă de douăzeci la sută pentru zece zile. Iar asta îţi va da dreptul la un procent din beneficiul operaţiunii.

— Care operaţiune ?

— Asta trebuie să rămână un secret, iubiţel, i-am spus, în timp ce-i adresam zâmbetul meu misterios. Îţi garantez că o să-ţi înapoiez banii în zece zile. Doar ştii că n-o să te duc cu preşul.

— Nu, nu ştiu. Mă privea atentă. Încerci cumva să-l faci pe Russ Hamel să muşte din momeală ?

— A pomenit cineva de numele lui ? Eu nu.

— Lucrezi pentru el, ce mai tura-vura. Aseară mă trăgeai de limbă să-ţi spun ce ştiu despre el. Când te-am întrebat dacă este clientul vostru, mi-ai spus că nu-i treaba mea. Aşa că nu mai lungi pelteaua, că nu ţine !

Am oftat.

— Bine, iubiţel, dar să rămână între noi, te implor, i-am spus. Da, aşa este, lucrez pentru el. Crede că nevastă-sa îl înşală şi ne-a angajat s-o urmărim, dar pentru Dumnezeu, pontul ăsta să ţi-l ascunzi în chiloţi.

— Cine, sclifosita aia ? făcu Bertha dispreţuitoare. E nebun de legat ! Aia nu e în stare de năzbâtii. E bună numai să joace tenis şi să pescuiască.

— Da, dar ar putea fi ademenită. S-ar fi putut să-i cadă cu tronc unul mai tânăr ca Hamel şi poate tot aşa de bogat. Şi cum bărbatu-său lucrează mai toată ziua, o scoate la plimbare, etc. etc., şi până la urmă totul se termină cu o mare iubire. S-a mai văzut aşa ceva şi o să se mai vadă.

Bertha ridică din umeri.

— Tot ce se poate. Bine, şi ce-ai de gând să faci ?

— Asta-i treaba mea, păpuşel. Tot ce-mi trebuie, este un mic capital.

— Cât ?

M-am prins că afacerea o interesa. Mă gândisem s-o mnomesc cu vreo cincizeci de dolari, dar în ultima clipa m-am hotărât să supralicitez.

— Să spunem vreo trei sute, şi...

— Trei sute ! urlă ea, aproape sufocându-se. Nu eşti în toate minţile ! Ar trebui să te îngrijeşti.

— Bine, gata, asta e. O să găsesc eu pe cineva. E vorba până la urmă de un împrumut, şi nu de un cadou. Cunosc zeci de tipi şi tipe care mi-ar împrumuta trei sute de dolari pentru zece zile, cu o dobândă de douăzeci la sută.

— Pe dracu', astea-s basme ! Nimeni, în afară de mine nu ţi-ar împrumuta nici cinci dolari. Bine, Bart, ne-am înţeles. Îşi deschise poşeta, şi-şi scoase portofelul. O sută cincizeci, pe care mi-i dai înapoi peste zece zile, cu douăzeci la sută.

Mi-am aruncat privirea în portofelul ei. Părea burduşit de bancnote.

— Ai jefuit cumva o bancă ?

Îmi dădu două bancnote şi-şi închise poşeta cu un gest scurt.

— Fii atent, dacă pui mâna pe paralele alea, contez pe o parte din ele. Sper că ne-am înţeles, nu ?

— Cum o să am paralele alea, o să-ţi primeşti partea. Mi-am îndesat banii în portofel, şi m-am simţit mai bogat.

— Şi acum, hai să bem ceva. Mi-e sete. Să mergem la „Cezar".

Am ezitat o clipă. Un cocteil-şampanie costa la „Cezar" zece dolari. Dar după zece secunde n-am mai ezitat. Devenisem bogat. Şi atunci, la ce servesc banii, dacă nu-i cheltuieşti ?

Am demarat, şi am pornit-o spre „Cezar".

Am ajuns la insulele piraţilor un pic după şase jumătate. A trebuit să mă lupt din greu să mă trezesc pe la patru dimineaţa, dar după trei cafele tari, am reuşit cât de cât.

Seara trecută, Bertha urma să se întâlnească cu nişte prieteni, aşa că după ce a băut două cocteiluri de şampa-

nie şi a încercat fără rezultat să mă tragă de limbă, ne-am despărţit. Am ajuns acasă singur şi m-am apucat să mă pregătesc pentru a doua zi dimineaţa. Mi-am scos de la naftalină ţinuta mea de junglă în care îmi făcusem veacul în timpul războiului din Vietnam. Tunica vopsită în culori de camuflaj, pantalonii pană din pânză de sac, cizmele şi cuţitul de vânătoare ; mi-am îndesat toate astea într-un sac sport. Am adăugat o pălăriuţă, un spray împotriva insectelor, un termos plin cu scotch şi unul cu apă rece.

În drum spre port, mi-am cumpărat câteva sandviciuri cu friptură dintr-o dugheană deschisă non-stop. Apoi m-am îndreptat spre chei, unde am găsit barca cu motor ce mă aştepta.

În apropierea insulelor, am oprit motorul şi m-am echipat ca de luptă. Mi s-a părut nu ştiu cum să mai port hainele alea, dar ţinând cont de vegetaţia deasă din zonă, erau cele mai potrivite.

După ce mi-am dat pe faţă şi pe mâini cu insecticid, am pornit-o spre strâmtoarea pe unde o luase iahtul lui Nancy.

Am mers cu băgare de seamă, cu motorul bărcii la relanti. Am intrat sub acoperişul de liane, în care dispăruse iahtul, ca într-un tunel jilav şi plin de zăduf. Roiuri de musculiţe se învârteau în jurul meu, dar insecticidul le ţinea la respect. În faţa mea am zărit soarele strălucind şi peste câteva clipe am ajuns într-o lagună. Am oprit motorul şi am acostat. În faţa mea se vedea o cărare ce se înfunda în desiş. Un pilon gros era înfipt pe mal, în apropierea apei şi am presupus că servea la ancorarea iahtului. Am legat barca de el, mi-am aruncat pe umăr sacul sport şi cu cuţitul în mână, am pornit-o pe cărare. Am mers vreo patru sute de metri. Prin împrejurimi, ciocănitori şi gaiţe ciripeau prin frunziş. Căldura era sufocantă, încât eram lac de sudoare. Cărarea coti brusc şi după lumina puternică ce se întrezărea, am presupus că avea să urmeze un luminiş.

În mod reflex, mi-a revenit instantaneu toată experienţa de luptător de junglă. Am înaintat încet, în linişte, evitând lianele, până am ajuns la un arbore masiv de teck.

M-am ascuns în spatele trunchiului gros şi am examinat luminişul din faţa mea.

Un cort verde, foarte asemănător cu cele militare cu care eram familiarizat, se înălţa la umbră. Intrarea cortului era închisă cu un fermoar. Alături, se găsea un proţap pentru fript carnea şi două scaune pliante. Iarba şi vegetaţia din jur erau răscolite.

Am rămas nemişcat, întrebându-mă dacă era cineva în cort. Judecând după intrarea închisă cu fermoarul, am presupus că nu. Mi-am aruncat ochii prin preajmă şi zărind nişte tufişuri dese la câţiva metri de cărare, am înaintat tiptil până acolo şi m-am ghemuit în spatele lor, de unde puteam vedea ca-n palmă cortul, ferit de orice privire indiscretă.

Musculiţele roiau de zor în jurul meu. În afara ciripitului păsărilor, nu se mai auzea nici un alt zgomot. Mi-am şters faţa, am deschis sacul sport şi am băut din termosul cu apă rece. Aveam un chef nebun să fumez o ţigară, dar cu părere de rău am renunţat, ştiind că ar fi fost imprudent. Aşa că m-am pus pe aşteptat. A fost o aşteptare lungă, chinuitoare. Îmi priveam mereu ceasul cu nerăbdare. În sfârşit, pe la nouă fără un sfert, am desluşit un zgomot care m-a făcut să mă lipesc de pământ : fluieratul unui bărbat. După care am auzit foşnetul pe care-l fac frunzele căzute la pământ când sunt călcate şi zgomot de crengi mişcate de la locul lor. Necunoscutul care se apropia n-avea de unde să ştie că nu era singur pe insulă, aşa că nu se ferea deloc.

Am privit cu grijă prin desişul tufelor. Din cealaltă parte a luminişului, un bărbat ieşea din pădurice. De statură mijlocie, lat în umeri, părea să aibă vreo douăzeci şi cinci de ani. Era brunet, cu părul lung, şi din câte puteam vedea, neîngrijit. Barba deasă îi acoperea în cea mai mare parte trăsăturile. Era îmbrăcat într-o cămaşă verde închis, cu mâneci, şi în pantaloni negri, vârâţi într-un fel de cizme mexicane. Într-o mână ţinea o undiţă, iar în cealaltă doi peşti măricei. În timp ce se apucase să pregătească focul în locul unde era instalat proţapul, am rămas în continuare nemişcat şi intrigat în acelaşi timp. Oare individul ăsta cu aspect de hippy să fi fost Waldo Car-

michael ? M-aş fi mirat, deşi n-ar fi fost imposibil. Văzându-l aşa de zdravăn, cu muşchii jucându-i sub cămaşa înmuiată de sudoare, mi-am zis că n-ar fi fost deloc exclus ca unei tipe ca Nancy să nu-i pice cu tronc.

Peştii începură să sfârâie pe grătar, iar individul intră în cort. Ieşi aproape imediat cu o farfurie metalică, cu un cuţit şi cu o furculiţă. L-am privit răbdător cum a mâncat. După ce şi-a terminat masa, m-am hotărât să trec la acţiune. M-am întors fără să fac vreun zgomot, am făcut un ocol şi am revenit pe cărare. M-am îndreptat spre luminiş, făcând zgomot cât puteam de mult. Iar când am ajuns la cotitură, am început şi eu să fluier. Intenţionam să-i dau de ştire că sosesc. Îmi spunea mie ceva că dacă-l spionam, n-ar fi fost o tactică tocmai bună.

În clipa în care am pătruns în luminiş, l-am văzut stând în picioare lângă cort. În mâini ţinea o carabină de calibrul 22. îndreptată spre stomacul meu.

M-am oprit pe loc, şi i-am adresat un zâmbet amical.

— Salut ! Scuză-mă. N-am vrut să te sperii. Credeam că sunt singur pe insula asta.

Ţeava armei se aplecă niţel. ţintindu-mi picioarele, dar tipul continua să fie tensionat şi nervos.

— Cine naiba eşti ? făcu el, cu o voce gravă şi aspră.

— Bart Anderson. Pot să mă apropii ? Carabina asta nu prea este primitoare, am spus, zâmbind din nou. Şi în afară de asta, s-ar putea întâmpla un accident.

A rămas la fel de vigilent ca o pisică încolţită.

— Stai pe loc. Ce cauţi aici ?

— Caut peştera lui Barbă-Neagră, i-am răspuns Ştii cumva pe unde se află ?

— Nu e nici o peşteră în insula asta. Şterge-o !

— Eşti sigur ? Mi-a spus un tip, la barul ăla, Neptun, că musai peştera se află pe insula asta.

— N-ai auzit ce ţi-am spus ? Valea, şi gata !

— Eşti pustnic, sau ceva de genul ăsta ? Mereu cu zâmbetul pe buze, am început să înaintez.

Ţeava armei se ridică.

— Întinde-o ! Nu-ţi mai spun a doua oară.

Ameninţarea din vocea lui nu prevestea nimic bun.

— Hai, ce naiba ! Nu mai fii aşa de arţăgos. Doar nu vrei să...

Arma bubui scurt. Glonţul împroşcă frunzele din faţa mea. M-am prins că era o carabină cu un singur cartuş. Într-o fracţiune de secundă m-am năpustit spre el, în timp ce încerca să-şi încarce arma.

Avea reflexele unui şarpe. Dacă n-aş fi fost antrenat în lupta corp la corp, atunci lovitura de picior pe care o expediase în întâmpinarea mea şi-ar fi atins ţinta, adică locul ăla, cel mai vulnerabil al bărbaţilor. Am eschivat, şi am deviat lovitura în pulpă, ceea ce m-a făcut să mă dezechilibrez. Şi-a repezit carabina spre mine, şi era cât pe ce ca patul armei să mă nimerească în faţă. L-am întâmpinat cu un croşeu la stomac, în care mi-am pus toată greutatea. L-am auzit şuierând ca un cauciuc găurit, după care a căzut în genunchi. În timp ce încerca să-şi umple cu aer plămânii goliţi, l-am trosnit cu muchia palmei peste ceafă. Căzu lat, cu faţa la pământ.

M-am repezit în cort, şi mi-am aruncat privirea prin interior. Am văzut două paturi, separate unul de celălalt, o chiuvetă portabilă şi o masă pliantă. Pe o latură a mesei se aflau câteva fleacuri de damă : o perie de păr, un pieptene, o periuţă de dinţi, un deodorant şi o trusă de farduri. Pe altă latură a mesei se afla încă o periuţă de dinţi, un pachet de ţigări, o brichetă ieftină şi o sticlă cu apă.

Am ieşit afară. Tipul începuse să mişte. Am luat carabina, m-am aşezat la câţiva paşi de el şi am aşteptat.

Şi-a revenit cu greu, s-a ridicat în genunchi şi apoi s-a căznit să se scoale în picioare. Începu să-şi frece ceafa, în timp ce ochii îi scânteiau de furie.

— Hai să facem pace, i-am spus, ridicându-mă în picioare.

Îl observam cu atenţie. Un licăr primejdios îi scăpăra în ochii de culoarea ardeziei.

— Ce dracu' învârţi pe aici ? mă întrebă pe un ton duşmănos. Şi să nu-mi mai vinzi mie gogoşi, pe aici nu-i nici o peşteră de-a lui Barbă-Neagră. Ce vrei în fond ?

— Să spunem că sunt în căutarea unui colţişor paşnic şi liniştit, ca şi tine, de altfel, i-am răspuns, zâmbind. In-

sulele astea sunt aur curat pentru cineva care vrea să fie uitat de lume, aşteptând momentul ca lucrurile să se mai aşeze.

Pleoapele i se închiseră pe jumătate.

— La urma urmelor, cine eşti de fapt ? Un... dezertor ?

— Să spunem că încerc să găsesc pacea şi liniştea, am repetat. Dacă eşti în aceeaşi găleată cu mine, am mai putea sta de vorbă. Ia zi, aşa e ?

Ezită câteva clipe, apoi ridică din umeri.

— M-am uşchit din armată acum vreo şase luni. M-am săturat până-n gât de porcăria aia.

Eram sigur că minţea. N-avea deloc ţinută de militar. Puteam băga mâna-n foc. Fusesem în armată trei ani la Poliţia Militară, aşa încât miroseam de la o poştă orice cătană.

— Ai un colţişor aici, pe bune, i-am spus. Şi un cort a-ntâia. Ai de gând să rămâi mult timp ?

— Cât o să-mi placă. Iar pentru tine, nu mai e loc. Du-te şi găseşte-ţi altă insulă.

M-am gândit la lucrurile de damă pe care le văzusem în cort. Să fi fost vreo tipă cu el pe insulă, sau erau lucrurile lui Nancy ?

— Bine, în regulă, am spus. Mie îmi place tovărăşia, dar dacă n-ai chef de mine şi vrei să fii singur... am ridicat din umeri, o să mă duc prin jur, să văd. Baftă, militare.

M-am întors la tufele unde mă ascunsesem pentru a-mi lua sacul sport.

— Cum ai ajuns aici ? se interesă brusc tipul.

— La fel ca şi tine.

I-am făcut cu mâna un semn de salut şi am pornit-o pe cărare, către malul apei.

După câteva minute, l-am auzit cum mă urmărea. Se vedea că habar n-are despre legile junglei, dar, cu toate astea, se descurca binişor.

Dacă n-aş fi fost cu toate simţurile la pândă, nu mi-aş fi dat seama că se ţinea după mine. Mi-am urmat drumul până la barcă. Ştiam că se află la câţiva metri în urma mea, dar n-a ieşit la iveală. Voia doar să se asigure că părăsesc insula.

Am dezlegat frânghia cu care legasem barca de pilon, m-am urcat, am pornit motorul și am luat-o prin tunelul de verdeață, înapoi spre mare. Știind că o să fie cu ochii pe mine până o să mă piardă din vedere, m-am îndreptat spre portul de unde plecasem, dar când insulele dispărură la orizont, am schimbat direcția bărcii și m-am îndreptat spre Matecombe Key. Am ancorat în micuțul port de acolo și am traversat cheiul către un băruleț frecventat de pescari.

Barmanul negru mă privi cu o expresie de surpriză, apoi buzele i se lăbărțară într-un rânjet.

— Pentru o clipă, m-am crezut în armată, șefule, îmi spuse. Echipamentul ăsta de junglă îmi aduce aminte de multe.

În afară de noi doi, barul era pustiu. M-am instalat pe un taburet.

— Dă-mi o bere.

A desfăcut o sticlă și mi-a turnat-o într-un pahar. Dacă unei cămile i-ar fi fost sete, așa cum mi-era mie, atunci precis ar fi crăpat pe loc. Am băut paharul pe nerăsuflate, l-am împins apoi spre el și mi-am aprins o țigară.

— Am fost să văd insula piraților, i-am explicat. Echipamentul ăsta e cum nu se poate mai potrivit pentru așa ceva.

— Aveți dreptate, spuse barmanul, turnându-mi o nouă bere. Dar nu sunt decât păsări, acolo. Au mai locuit pe vremuri niște indieni. Dar asta înainte de a mă naște eu. Acum nu-i nimeni pe-acolo.

— Ia-ți și tu o bere.

— E prea devreme pentru mine, șefule. Oricum, mulțumesc.

M-am uitat la ceas. Abia trecuse de unsprezece.

— De unde aș putea închiria niște scule de pescuit ? m-am interesat. Sunt în concediu și am chef să-mi pierd nițel vremea pescuind.

— Pot să vă împrumut undița mea. V-am văzut când ați sosit. Barca e a lui Toni, nu-i așa ?

— Aşa-i. Am închiriat-o pentru toată ziua. Şi zici că-mi împrumuţi undiţa ?

— Sigur, şefule. Mă duc s-o caut.

A dispărut în spatele unei perdele murdare şi l-am auzit cum cotrobăia. După câteva clipe, reveni cu o undiţă destul de frumuşică şi cu o cutie pentru momeală.

Am scos la iveală ultima mea bancnotă de cincizeci şi am afişat-o pe tejghea.

— Asta pentru cazul în care aş cădea peste bord, i-am spus, luându-i ustensilele. S-ar putea să mă întorc abia pe la cinci. E bine ?

Împinse bancnota spre mine.

— Şefule, amândoi suntem vechi combatanţi. Nu-mi trebuie garanţie de la cineva care a făcut războiul.

Faptul că recuperasem bancnota a avut darul să mă binedispună. I-am mulţumit, şi m-am întors la barcă. După ce am ajuns în larg, am oprit motorul, mi-am scos uniforma militară şi mi-am pus hainele civile. Apoi am pornit-o spre insule. Am trecut de strâmtoarea care ducea spre insula cu hipiotul răutăcios şi am parcat la vreun sfert de kilometru, la ţărmul unei insuliţe, sub nişte arbori ale căror crengi atingeau luciul apei. Am scos sandviciurile şi am început să înfulec, în timp ce rotiţele din minte mi se învârteau în viteza a patra.

Ce dracu' era cu tipul ăla care se ascundea în insulă ? Că dezertor, nici vorbă să fie. Să mai fi fost o tipă cu el, sau chestiile alea de damă din cortul lui erau ale lui Nancy ? Şi încă ceva, cortul ăla valora o groază de bani, pe când omul meu părea să n-aibă o leţcaie. Să-i fi dat oare Nancy banii de care avea nevoie ?

Ca să mai treacă timpul, am dat şi eu la peşte, numai că gândul mi-era în cu totul altă parte. Elaboram tot felul de variante, dar nici una nu mă mulţumea. Era clar, încă nu dispuneam de toate elementele necesare pentru a-mi forma o imagine asupra afacerii ăsteia. În orice caz, chestia mă intriga la culme.

Către orele trei, zgomotul îndepărtat al unui motor răzbătu până la mine. Am pus undiţa in barcă, am apucat o creangă de deasupra capului, am tras-o in faţa mea, să mă mascheze şi m-am pus la pândă.

Peste câteva minute, am zărit iahtul care se apropia rapid. Se îndreptă spre strâmtoare. încetini, şi apoi dispăru în tunelul de verdeaţă.

Am stat pe gânduri. Dacă Nancy îl punea pe Josh Jones să stea de şase ? Ar fi fost de râsul lumii ca ăsta să mă descopere. Aşa că m-am hotărât să aştept. O oră trecu de parcă ar fi fost un veac. Rămăsesem în barcă, nefăcând nimic altceva decât să izgonesc musculiţele ce-mi dădeau târcoale şi să încerc să rezist atmosferei de cuptor încins.

Într-un târziu, am auzit sforăitul motorului, iar peste câteva clipe, iahtul apăru şi apoi se îndepărtă în direcţia de unde sosise.

M-am hotărât să mai port o discuţie cu prietenul meu hippy. Aveam de gând să-i vând o istorie, precum că rămăsesem în pană de benzină şi că intenţionam să cumpăr de la el câţiva litri. Numai că trebuia să-l iau la sigur cu barca lui, care de fapt nici nu exista şi care era de fapt iahtul lui Nancy. Că era sau nu amantul ei, asta nu mă prea interesa acum, dar puteam paria pe cei cincizeci de dolari pe care-i mai aveam, că ea îl instalase în insulă şi că tot ea îi cumpărase şi cortul.

Am pornit motorul, am trecut prin strâmtoare şi apoi pe sub acoperişul de verdeaţă. Am legat barca de pilonul de pe mal, după care am luat-o voiniceşte pe cărare, fără să încerc să-mi ascund paşii. Am ajuns la cotitura după care urma luminişul şi m-am oprit brusc.

Luminişul era pustiu, şi părea părăsit. Nici urmă de cort, de scaune pliante, sau de proţap. Era evident că hipiotul îşi luase zborul, cu ajutorul lui Nancy şi al lui Josh Jones. Precis că imediat cum cei doi sosiseră, fuseseră informaţi despre vizita mea, aşa că decizia de a-şi lua tălpăşiţa nu fusese decât o chestiune de secunde.

Cel puţin, chestia asta dovedea cu prisosinţă un singur lucru : că jigodia aia de hippy, era în budă până la Dumnezeu. Cu siguranţă că n-ar fi aşteptat el să bat eu toba că se ascundea în insulă.

Am început să scotocesc prin iarba răscolită din jurul locului unde, fusese amplasat cortul. În graba asta în care

plecaseră, s-ar fi putut să uite ceva. După câteva minute de căutări, am găsit bricheta ieftină, pe care o văzusem pe masa pliantă din cort. M-am așezat în genunchi și am examinat-o, dar fără s-o ating, cu un pic de baftă, s-ar fi putut să existe pe ea vreo amprentă. Mi-am scos batista, am învelit-o cu grijă și am băgat-o în buzunar. Am căutat în continuare, dar negăsind nimic, m-am întors grăbit către barcă.

Se făcuse patru și jumătate. Trebuia să trec pe la Matecombe Key să-i înapoiez barmanului negru uneltele de pescuit. Nu puteam ajunge la birou mai înainte de șapte. S-ar fi putut să-l mai găsesc pe Harry Macadows, cel ce se ocupa cu analizele de laborator.

Am pornit motorul și m-am îndreptat spre Matecombe Key.

Când am ajuns la birou, Glenda tocmai ieșea.

— Colonelul mai este aici ? m-am interesat eu.

— A plecat de cinci minute, mă informă ea, privindu-mă drept în ochi. Ceva nou ?

— Aiurea. Am urmărit-o toată după-amiaza. S-a comportat ca o nevastă cumsecade ; s-a uitat prin magazine, a ciugulit ceva cu niște gagici care în ruptul capului n-ar face un pas greșit, după care s-a întors acasă. Doamne, mă înnebunește, să filez toate fustele care sunt suspectate.

— Asta face parte din meseria ta, remarcă sec Glenda, după care plecă.

Am luat-o de-a lungul culoarului, până la laborator, unde l-am găsit pe Harry Macadows, care examina ceva la microscop.

Înalt și slăbănog, Harry se apropia de șaptezeci de ani. Mai înainte condusese laboratorul poliției din Paradise City. După ce a ieșit la pensie, Parnell i-a oferit ocazia să se ocupe de laboratorul agenției, care era mic, dar foarte eficient. Macadows, care încă nu vedea cum o să-și ocupe timpul, a înhățat oferta cu ambele mâini.

— Salut, Harry, i-am spus, închizând ușa. Încă mai ești la lucru ?

Harry ridică ochii și clătină din cap.

— Îmi fac și eu veacul pe aici. Așa, mai trece vremea. Oricum, e mai bine decât să mă uit la aiurelile de la televizor. Ce vânt te-aduce ?

Am scos bricheta din buzunar, învelită în batistă.

— Vezi şi tu dacă poţi găsi ceva amprente.

— Până mâine dimineaţă, le ai. Vrei să le trimit la Washington, să-mi spună dacă le au în urmărire ?

— Sigur că da. Tot tipicul, ce naiba... N-ai nici o noutate despre scrisorile alea anonime pe care ţi le-a dat Chick ? l-am întrebat, în timp ce mă întorceam spre uşă.

— Ba da. Au fost bătute pe o maşină tip I.B.M. model 82 C, cu cap sferic. Am încercat să iau amprentele de pe hârtii, dar n-am găsit nici una. Hârtia este totuşi interesantă. Nu seamănă cu nici o hârtie de-a noastră. S-ar putea să fie italienească, dar asta nu-i decât o supoziţie.

Ştiam că supoziţiile lui Harry de cele mai multe ori corespundeau realităţii, aşa că am băgat-o la cap.

— Şi ce-ai făcut cu scrisorile ?

— I le-am dat Glendei, împreună cu raportul.

— Foarte bine. Harry, dacă găseşti vreo amprentă pe bricheta asta, sună-mă neapărat. Salut şi merçi.

M-am întors în biroul meu. Chick era plecat. M-am trântit în fotoliu şi am început să cuget.

Unde naiba l-o fi dus Nancy pe hipiotul ei ? În port, în nici un caz, că doar nu era căzută în cap să-l ducă acolo unde n-ai loc să arunci un băţ de chibrit. Dacă aş fi fost în locul ei, aş fi aşteptat să treacă miezul nopţii, când cheiul devenea pustiu şi de-abia atunci l-aş fi debarcat, având toate şansele de izbândă.

M-am hotărât să-mi petrec noaptea pe chei. Aveam timp berechet. Mi-am scos din sertar pistolul de calibru 38, l-am încărcat şi l-am băgat sub braţul stâng, în hamul ce-mi încolăcea umărul. Apoi am ieşit din birou şi m-am îndreptat spre garajul subteran.

Era în jurul orei nouă. M-am întrebat dacă Bertha avea sau nu treabă şi m-am gândit s-o sun, dar m-am răzgândit imediat. Precis că dacă n-avea nimic de făcut, m-ar fi pus s-o duc într-un restaurant care-ţi lua şi pielea de pe tine. Aşa că m-am felicitat că am putut rezista ispitei, păstrându-mi astfel neatinşi puţinii bani care-mi mai rămăseseră.

Am coborât până pe malul mării, am parcat, după care am început să mă plimb, fără o ţintă anume, trecând pe lângă pescari, vânzători de fructe şi tot soiul de alte per-

soane, îndreptându-mă spre locul unde se aflau ancorate iahturile.

Mi-a venit ideea să trec pe la barul Alameda. Puteam să o văd pe Gloria Cort, fosta nevastă a lui Hamel şi să bag şi la jgheab ceva.

Mă apropiasem de iahturi, aşa că am încetinit pasul. Câteva sute de bărci, care mai de care mai arătoase erau ancorate la ţărm. Iahtul lui Hamel se afla între un vas cu pânze şi un iaht cu motor. Pasarela fusese ridicată, iar Josh Jones aşezat pe punte într-un scaun de pânză, cioplea o bucată de lemn cu ajutorul unui cuţit cu aspect fioros. Trupul său masiv bara accesul către scara ce ducea la cabine.

Am trecut pe lângă iaht aparent nepăsător şi mi-am urmat drumul. Eram aproape sigur că înainte de miezul nopţii, când cheiul avea să devină pustiu, nu se va întâmpla nimic. Am iuţit un pic pasul şi am luat-o spre Alameda, care se găsea la capătul cheiului.

Fiind miercuri seară, ambianţa din majoritatea barurilor era practic somnolentă. Spre sfârşitul săptămânii, când pescarii şi docherii mai agoniseau ceva bani, atunci da, atmosfera se însufleţea de-a binelea.

S-a întâmplat să trec pe lângă un chioşc cu ziare şi cărţi. Mai multe cărţi de-ale lui Hamel se lăfăiau la vedere, toate încorsetate în manşete sexy, de-ţi luau ochii. Am aruncat şi eu banii pe una, „Dragostea e un lucru solitar“. Tipa de pe copertă avea un aer gânditor. Dar sânii ei erau în stare să blocheze circulaţia pe orice stradă.

Mi-am continuat drumul până la barul Alameda. La intrare, atârna o perdea transparentă, împotriva ţânţarilor. Am dat-o la o parte şi am pătruns într-o sală vastă, în care se afla un bar în formă de potcoavă, un pian la care un individ posac cânta fără nici un chef o bucată de jazz funebră şi câteva mese, ici şi colo.

În faţa barului erau aşezaţi vreo zece-doisprezece indivizi. Trei ospătari mexicani se forţau să-şi ia un aer preocupat. Barmanul, tot un mexican, înalt şi mătăhălos, mă reperă şi-mi adresă un zâmbet unsuros. Era complet chel şi avea o mustaţă lungă care-i cădea până aproape de marginea bărbiei. Indivizii de la bar erau fără excepţie, pescari şi se vedea de la o poştă că erau cioplaţi din topor.

Nici unul dintre ei nu mă privi. Am traversat sala şi m-am aşezat la o masă îndepărtată, punându-mi în faţă capodopera lui Hamel.

Un ospătar tinerel şi măsliniu se apropie, își înălţă sprâncenele şi aşteptă cuminţel.

— Ce aveţi de mâncare ? l-am întrebat.

— Specialitatea casei, signor : „Arroz con pollö. Este excelent.

— Vrei să vorbeşti cu litere de tipar ?

N-a prea înţeles din prima, dar până la urmă s-a dumirit.

— Pui cu orez, stropit cu ketch-up : o specialitate.

— Bine, dar mai întâi un scotch cu gheaţă.

L-am văzut cum se uita la tipa de pe coperta cărţii.

— Faină tipă, nu, ce zici ? am spus eu.

M-a privit lung, după care s-a îndepărtat. Mi-am aprins o ţigară, şi am început să examinez achiziţia mea. Textul de pe coperta a patra mă informa că „această lucrare explozivă a maestrului de necontestat al romanului american“ fusese tipărită într-un tiraj de cinci milioane de exemplare.

Barmanul cel mătăhălos se apropie şi-mi puse pe masă un pahar de scotch cu cuburi de gheaţă. Îmi zâmbi amical, arătând astfel nişte dinţi galbeni, după care se îndreptă spre locul lui.

Aşteptarea mea a durat vreo zece minute. Chiar că mi-era foame, iar puiul părea apetisant. Chelnerul lăsă farfuria pe masă, înălţă capul şi se duse lângă colegii săi.

În timp ce mă pregăteam să mănânc, intrară trei turişti, două tipe cam coclite şi un tinerel cu un aparat de fotografiat. Se aşezară la o masă departe de mine.

Am trecut la atacul mâncării. Puiul era tare ca o stâncă, ketch-up-ul îmi ardea gura, dar avusesem parte de chestii şi mai cumplite. În timp ce mă chinuiam să disec artanul, o tipă ieşi din spatele unei perdele din celălalt capăt al sălii, se opri să se uite primprejur şi apoi se apropie de masa mea.

Avea o claie de păr roşcat, trăsături frumoase şi un corp senzual, pus în valoare de nişte pantaloni care mi s-au părut a fi cei mai strâmţi din lume şi de o bluză verde, care abia-i ţinea sânii sub control. Se opri lângă masa

mea şi-mi zâmbi. Dinţii albi pe care mi i-a arătat erau prea regulaţi ca să fie ai ei, naturali.

— Te înnebuneşti după chestia aia pe care-o mănânci, nu-i aşa ?

M-am prins că era Gloria Cort.

I-am adresat zâmbetul meu seducător.

— Noroc că ai picat la ţanc, i-am răspuns.

Începu să râdă.

— Singurel ?

Am remarcat că cei trei turişti se uitau spre mine, aruncându-mi nişte priviri dezaprobatoare. M-am ridicat şi i-am împins scaunul.

— Hai să bem ceva împreună.

Făcu un semn chelnerului, care sosi ca un câine scăpat din lanţ.

— Un scotch, comandă ea în timp ce lua loc. Eşti nou pe aici, continuă ea. Am memoria figurilor.

Mă uitam la sânii ei fără să clipesc.

— Şi eu dacă te-aş fi văzut mai înainte, mi-aş fi amintit cu siguranţă.

Începu din nou să râdă.

— Văd că citeşti o carte de-a fostului meu soţ.

M-am prefăcut surprins.

— Cum adică, o carte a fostului tău soţ ?

— Am divorţat anul trecut.

— Asta-i bună, am exclamat, împingându-mi farfuria din faţă. Ia spune-mi o chestie : cum este când eşti măritată cu un autor de succes ?

Se strâmbă, de parcă ar fi văzut un gândac pe faţa de masă.

— Nu ştiu cum or fi alţi scriitori, dar Russ este pur şi simplu sonat. În cărţile lui vorbeşte numai despre sex. Ai citit porcăria asta pe care o ai în faţă ?

— Nu, tocmai am cumpărat-o. De fapt, n-am citit nimic din opera lui. Am aflat că locuieşte pe aici, prin zonă, aşa că am fost şi eu curios să mă învârt prin locurile pe unde respiră.

— Nu-i aşa că înclini să crezi că un tip care e in stare să descrie tot soiul de şmecherii de-astea, trebuie să fie al naibii de bun la pat ? mă întrebă, aplecându-se înainte.

Aşa m-am păcălit şi eu. E la fel de util unei femei, ca un tirbuşon bont.

— Ei, se mai întâmplă şi chestii de-astea, am filozofat eu. Dar cred că-i destul de nasol pentru femeia de lângă el.

— Mi-e îmi spui !

Sosi chelnerul, care se apucă să debaraseze masa. Am comandat nişte cafele.

— S-a recăsătorit, nu-i aşa ?

— Lui fătuca asta, i-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Am văzut-o fiţoasă de nu se poate. Unor femei, nu le pasă de chestia asta, de care ţi-am pomenit. Îmi zâmbi parşiv. Mie-mi pasă.

Sosi şi cafeaua.

— Şi aici, prezinţi un număr, aşa-i ? am întrebat-o.

— Doar sâmbăta, când se adună lumea. Cam asta ar fi de spus. Pe curând.

Se ridică şi se îndreptă cu un surâs întipărit pe buze spre cei trei turişti cărora li se servea specialitatea casei. Le adresă câteva cuvinte, după care dispăru în spatele perdelei.

Mi-am aprins o ţigară şi am început să sorb cafeaua. Ceva-ceva, tot aflasem. S-ar fi putut ca Russ Hamel să fie impotent. M-am gândit la Nancy. Dacă Hamel n-o mulţumea aproape de la început, atunci era foarte posibil ca ea să fi devenit o pradă uşoară pentru un hippy viril, ca ăla din insulă.

Am început să citesc din cartea lui Hamel. Începea cu o scenă de seducere, care efectiv m-a încordat. Ce era al lui, era pus deoparte ; avea darul imaginilor sugestive.

După două capitole, se prezentă şi chelnerul cu nota de plată. Am plătit, şi i-am lăsat şi un bacşiş, după care am luat-o aiurea, pe chei. Timpul nu mă presa câtuşi de puţin, iar eroina lui Hamel nu reuşise să-mi trezească interesul. Aş fi preferat s-o întâlnesc în carne şi oase, dar aşa, pe hârtie, mi se părea îndepărtată ca lumina unui schit pierdut în munţi. Am aruncat cartea în primul coş de gunoi şi mi-am continuat plimbarea, ajungând în cele din urmă prin faţa iahtului lui Hamel.

Era destul de luminat ca să pot constata ca Josh Jones stătea în continuare de pază. I-am aruncat în treacăt o privire şi am mers mai departe. Turiştii se cam răriseră,

dar pescarii continuau să bântuie și să palavrăgească, adunați în grupulețe. L-am zărit și pe Al Barney nedezlipit de borna lui : încă nu-și pierduse speranța. Am păstrat între noi o distanță respectabilă. Căutam cu privirea un colț de unde să pot observa iahtul lui Hamel, fără a fi văzut. Până la miezul nopții mai erau vreo două ore. O lună imensă se ridicase pe cer : razele ei făceau luciul apei să scânteieze, în timp ce cheiul era cufundat într-o beznă apăsătoare. La câțiva zeci de metri de mine, un băruleț tocmai își închidea porțile. Un chelner cu un aer epuizat trase jaluzelele și apoi intră, închizând ușa după el. Lângă băruleț, se afla o bancă, protejată de soare de o umbrelă. M-am îndreptat într-acolo și m-am așezat pe ea. Iahtul lui Hamel se afla la vreo sută de metri de mine. Eram sigur că Jones n-avea cum să mă vadă.

M-am pus pe așteptat. Viața unui detectiv particular este făcută dintr-un lung șir de așteptări, cu care mă obișnuisem. Un grup de pescari tocmai se despărțea. A doua zi în zori aveau să hălăduie pe mare și se putea observa că nu prea aveau chef să se întoarcă acasă.

Către unsprezece. Al Barney își aruncă în mare cutia de bere, se ridică greoi și se pierdu în noapte, cu mersul unei rațe. Cheiul era aproape pustiu.

Câțiva paznici de noapte, care supravegheau iahturile mai luxoase, se strânseseră laolaltă. Trecu un polițist. Apărură două pisici slăbănoage. Una dintre ele se apropie și-mi mirosi manșeta pantalonilor. Am împins-o cu piciorul, ceea ce a făcut-o să plece.

Mi-am întors privirile spre iahtul lui Hamel. Trebuia s-o fi făcut-o ceva mai devreme, întrucât Josh Jones nu se mai găsea în fotoliul său.

Minutele se scurgeau în șir fără să se întâmple nimic, când, deodată, am zărit pe punte trei umbre și am auzit scârțâitul scării ce se lăsa în jos. Aproape imediat, cele trei umbre aterizară pe chei. Se opriră pentru a privi în direcția paznicilor, ce stăteau cu spatele, apoi o luară în direcție opusă.

M-am ținut după ei, având grijă să nu ies din întunericul dens. Când trecură pe sub un felinar, l-am recunoscut

pe Jones : era cel mai înalt. Celălalt, dacă era să mă iau după claia de păr, era probabil hipiotul. Al treilea membru. al trio-ului era o femeie. Era subţirică şi părul îi era acoperit de o basma. Am presupus că era vorba de colocatara hippy-ului din cort.

N-au mers prea departe. Au luat-o la dreapta, printr-o străduţă strâmtă. Îi urmăream ca o fantomă.

Jones se opri, le făcu un semn celorlalţi, după care dispăru prin uşa unei clădiri.

Eram la vreo zece metri în urma lor, ascuns sub arcada intrării unui bloculeţ cu un aspect sumbru. Am riscat şi mi-am scos capul cu fereală. Jones tocmai deschidea uşa clădirii, făcându-le loc celorlalţi doi să intre. Mi-am amintit că Al Barney îmi spusese că individul stătea pe undeva, prin apropierea mării.

M-am refugiat în umbră şi am aşteptat.

O fereastră se lumină la etajul al doilea. L-am văzut pe Jones apărând la fereastră şi privind afară. După care dispăru înăuntru.

Am continuat să aştept.

După vreo oră, lumina se stinse.

Am aşteptat în continuare.

Nu s-a mai întâmplat nimic. Lumina palidă a zorilor începu să împrăştie umbrele nopţii. Am renunţat şi m-am îndreptat spre casă.

III

Cu vreo cincisprezece ani în urmă, Pete Lewinski era considerat cel mai bun şi cel mai simpatic dintre toţi poliţaii de pe chei. Avusese zona asta în primire de când terminase Academia de poliţie şi toată lumea interlopă, traficanţi de droguri, contrabandişti şi escroci de tot soiul, recunoşteau sincer că Pete îi tratase întotdeauna corect.

Într-o bună zi, Pete îi cumpără nevestei sale Carrie, o maşină de spălat vase. Toată lumea de pe chei ştia că Pete îşi adora nevasta. Era o suedeză zdravănă şi jovială, care nu punea gura pe alcool şi-l ridica pe Pete în slăvi. Deci, în ziua celei de-a patruzeci şi doua aniversări a naşterii lui Carrie, Pete îi cumpărase o maşină de spălat vasele. Carrie era o gospodină de nădejde, numai că spălatul veselor o deprima. După cum declarase, maşina fusese cel mai frumos cadou pe care-l primise vreodată. Pescarii, nevestele pescarilor, vagabonzii, vânzătorii de fructe, traficanţii de droguri, într-un cuvânt, toată lumea se bucura pentru Carrie.

Ceea ce s-a întâmplat n-a fost prea clar, dar cert este că la trei ani după instalarea maşinii, Pete, întorcându-se acasă după terminarea serviciului o găsi pe Carrie moartă lângă maşină. S-a presupus că se stricase ceva la maşinărie şi Carrie, băgându-şi nasul pe acolo, a fost electrocutată.

Din clipa în care Pete intrase în bucătăria lui şi o găsise pe Carrie zăcând la pământ ca o balenă eşuată pe ţărmul mării. deveni un om distrus. Numeroşii săi prieteni, neliniştiţi de privirea lui pierdută, insistară să bea câte un păhărel, ca să-i mai crească moralul, şi nu ca să-şi înece

necazul în alcool. Pete fusese întotdeauna un băutor modest, iar în timpul serviciului nu punea picătură de băutură în gură. Realizând că scotch-ul îi alina serios durerea, se porni să bea fără apă. Terrell, șeful poliției, care o plăcea pe Carrie la nebunie, s-a arătat înțelegător. A vorbit ce a vorbit cu Pete, dar mai bine vorbea la pereți.

Doi puști încercaseră să spargă unul din băruletele de pe chei. Pete, care băuse zdravăn își făcu apariția și-i împușcă. După ce și-a revenit și s-a trezit din beție, a plâns ca un copil. Terrell n-a avut de ales și l-a dat afară. Primăria a refuzat să-i dea și cea mai mică pensie posibilă. După ce și-a epuizat economiile lui modeste, Pete deveni unul dintre numeroșii „coate-goale“ de pe chei, care împușcau francul cu o trebușoară ici sau colo, ducând o viață de câine.

Al Barney și Pete erau prieteni la cataramă. Așa că prin Barney făcusem eu cunoștință cu namila aia, cu ochii încercănați de pungi roșii-vinetii și cu părul alb, tuns perie. Ori de câte ori mă întâlneam cu el, îi strecuram în buzunar un pachet de țigări, convins fiind că dacă n-ar fi existat blestemata mașină de spălat vase, Pete ar fi continuat să vegheze ca ordinea și legea să domnească pe chei.

Dimineața care urmă nopții în care-i filasem pe Jones și pe cei doi tovarăși ai lui, m-am apucat să-l caut pe Pete.

Era în jur de nouă, iar soarele începuse să încălzească aerul. Trăsesem un pui de somn de câteva ore, care mai mult m-a buimăcit, decât să mă odihnească. Mergeam de-a lungul cheiului. Era prea devreme pentru ca Al Barney să se arate. Nu ieșea din bârlogul lui decât la ora la care începeau să se arate turiștii, dar pe Pete l-am zărit cocoțat pe-o ladă, meșterind la o plasă de pescuit.

— Salut, Pete ! i-am zis.

Își ridică privirea și-mi zâmbi. Fața roșcată îi era arsă de soare. Două lacrimi i se prelingeau din ochii albaștri.

— Salut, Bart, îmi răspunse. Ești cam matinal.

— Am un caz. Poți să-ți lași treaba o clipă și să bem o cafea ?

Își aranjă plasa cu grijă și se ridică.

— Sigur că da. Nu mă zoreşte nimeni. O cafea, n-ar strica deloc.

Ne-am îndreptat spre Neptun. L-am observat cu coada ochiului cum îşi târa picioarele. Înainta încet, ca un elefant bolnav.

Sam zâmbi când ne văzu instalându-ne la o masă.

— Bună dimineaţa, domnule Anderson. Se apropie şi şterse masa cu o cârpă murdară. Ce să fie ?

— Două cafele, o sticlă de scotch, un pahar şi apă, am spus, fără să-l privesc pe Pete.

— Imediat, dom'le Anderson, făcu Sam şi se grăbi spre bar.

— Pete, am o treabă pentru tine, l-am anunţat cu vocea scăzută. O să ai douăzeci de dolari.

Pete se holbă la mine.

— Nu se poate...

Se opri brusc, văzându-l pe Sam cum se apropia. Pe masă apărură o cană plină cu cafea, sticla cu scotch, două ceşti şi un pahar.

— Ce-i cu treaba asta, Bart ? reluă el, după ce Sam se îndepărtă. Ăştia-s bani, nu glumă.

Privi spre sticla de scotch ca un copil spre o îngheţată.

— Dă-i drumul, bea.

— N-ar cam trebui, e cam devreme. Poate numai un păhărel.

Îşi umplu paharul cu o mână tremurătoare. Mi-am întors privirea, neputând asista la degradarea lentă a unei fiinţe cinstite şi simpatice, ştiind în acelaşi timp că era condamnat ; nimeni nu mai putea face nimic pentru el.

I-am acordat un răgaz înainte de a continua.

— Îl ştii pe Josh Jones ?

Îşi şterse gura cu dosul mâinii şi mai zăbovi câteva clipe, ca să respire din adânc.

— Josh Jones ? Nu există nimeni pe cheiul ăsta pe care să nu-l ştiu. Este un negru împuţit. Lucrează pentru scriitorul ăla bogat, Russ Hamel. Şi-ar vinde şi pe mă-sa...

— Ştiu, ştiu toate astea, l-am întrerupt. Am vorbit deja cu Barney.

Îşi înălţă privirea. Mâna i se îndreptă spre sticlă, apoi se opri la jumătatea drumului.

— Hai, Pete, nu te jena. Ştiu că ai nevoie.

— Probabil, spuse, şi-şi turnă o nouă porţie, care m-ar fi făcut să mă caţăr pe pereţi.

— Pete. Fă în aşa fel încât să-l poţi fila pe Jones. Vreau să ştiu tot ce face. Acum găzduieşte două persoane la el. Vreau să ştiu despre ăştia când pleacă şi unde se duc. E vorba despre un bărbat şi de o femeie. Ai putea să faci chestia asta ?

Înghiţi în doi timpi şi trei mişcări conţinutul paharului, suspină, se întinse de-i trosniră oasele şi apoi turnă la amândoi cafeaua, de data asta cu o mână sigură.

— Floare la ureche, Bart. Am o gaşcă de puşti care o să stea lipiţi de ăştia ai tăi, ca timbrele de scrisoare.

— Bine, atunci organizează filajul. Am luat o gură de cafea, şi apoi am continuat.

— Nu care cumva să se prindă vreunul din ăştia că e urmărit. Individul e de statură obişnuită, brunet şi cu barbă. Pe tipă n-am reuşit s-o văd, dar umblă împreună.

— Şi când o să primesc banii ?

Am privit înspre bar. Sam moşmondea ceva pe acolo, cu spatele la noi. I-am strecurat lui Pete o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Şi vor să vină şi frăţiorii lor, i-am spus, dându-i cartea mea de vizită. Să mă suni dacă ăia doi au de gând să se care, da ?

Pete încuviinţă din cap. Acum se purta ca un adevărat poliţai.

Scotch-ul îl făcuse să se întoarcă la vremurile în care era un om al legii, de nădejde.

— Bart, nu-ţi fă griji, poţi conta pe mine.

— Să iei sticla cu tine. Nu uita, afacerea asta este extraordinar de importantă pentru mine.

Zâmbi, dezvelindu-şi nişte cioturi negre.

— Gata, s-a marcat. Nici o problemă.

M-am ridicat, am plătit băutura şi cafelele, după care am ieşit la soare.

M-am gândit că mai mult nu se putea face. Nu era mare scofală, dar în orice caz, mai bine decât nimic.

M-am urcat în maşină şi am rulat până la intrarea spre Paradise Largo. Am oprit, şi mi-am pus o casetă cu Bob Dylan în aşteptarea venirii lui Nancy Hamel.

Când am intrat în birou, Chick Barley tocmai își refăcea forțele cu un scotch.

Din banii Berthei, îmi cumpărasem și eu o sticlă de Cutty Sark, că doar nu era moarte de om.

— Pe cine Dumnezeu ai mai tapat ? mă întrebă Chick când văzu sticla din mâna mea.

M-am așezat la birou, mi-am turnat un păhărel și i-am zâmbit.

— E, am și eu prieteni adevărați. Ia zi, ce-ai făcut ?

— Lasă-mă naibii. Câteodată îmi vine să dau dracului meseria asta și să mă apuc de altceva. Am pierdut vremea învârtindu-mă prin Paradise-Self-Service ca un papagal. Tu ?

— Ca și tine. Timp pierdut și bani aruncați pe fereastră.

Ceea ce însemna că o urmărisem pe Nancy până la club, o privisem jucând tenis cu Penny Highbee, apoi luând masa, după care o filasem până la chei. Nu urcase la bordul iahtului, ci doar se plimbase, se părea că doar pentru a-și omorî timpul. A cumpărat niște stridii și o langustă, după care s-a întors acasă ca o femeie singură, aparent debusolată, numai că eu știam că lucrurile nu stăteau chiar așa. Sperasem să se ducă la Josh Jones, dar nu s-a dus. Iar Jones nu se arătase nici pe iaht, nici pe chei.

După ce mi-am terminat paharul, m-am dus în biroul Glendei. Mi-a spus că șeful tocmai plecase. I-am înmânat raportul pe care-l bătusem la mașină.

— După cum ți-am spus... nimic.

— Nu-i nimic, continuă, mi-a răspuns. S-ar putea să apară ceva.

— Ce dracu' să mai apară ? Sfârșitul lumii ? Cu concediul meu ce se aude ?

— Când o să termini afacerea asta.

— Bine, știam și eu, i-am răspuns acru.

M-am întors în biroul meu. Chick tocmai se pregătea să plece.

— Te salut din mers, bătrâne, mi-o lansă el. Să sperăm că mâine o să fie o zi mai bună, nu ?

— Să te audă ăl de Sus, i-am răspuns. Ai grijă să nu faci pojar.

După ce a întins-o, mi-am făcut ordine pe birou. După care m-am hotărât s-o văd pe Bertha. Mi-am verificat conținutul portofelului. Aveam mai puțin de o sută de dolari și opt zile de rezistat. S-ar fi putut s-o găsesc într-o dispoziție mai bună, dar nu-mi prea puneam eu speranțe în asta.

În timp ce am întins mâna spre telefon, acesta începu să sune.

— Agenția Parnell. Bart Anderson la telefon.

— Bart ? Sunt Lu Coldwell. Trebuie să te văd. E ceva urgent. Trec pe la tine, sau vii tu pe aici ?

Am ciulit urechile. Lu Coldwell era agentul local al F.B.I.-ului.

Avea un birou prin centrul orașului, dar rareori îl găseai acolo. Paradise City nu prea prezenta interes pentru F.B.I. așa că Lu se învârtea mai mult prin Miami, unde într-adevăr, avea cu ce să-și ocupe timpul.

— Acum, n-aș prea putea, Lu, i-am zis, am o întâlnire. Ce zici de mâine ?

— Nici vorbă. Ți-am spus că e ceva urgent.

— Adică ?

— Amprentele de pe bricheta pe care ai găsit-o și pe care Harry Meadows le-a trimis la Washington. Chestia e nasoală rău. Zi, care din noi doi face drumul ?

N-am mai ezitat o clipă. Dacă ar fi venit Coldwell la agenție, Glenda, cum era băgăreață, ar fi vrut să știe ce și cum.

— În regulă, Lu. Așteaptă-mă. Aterizez la tine în zece minute.

Am închis receptorul.

Mi-am zis că treaba se împuțise și că de-acu înainte trebuia să deschid ochii bine. Hippy-ul meu fusese identificat, iar dacă Lu spusese că chestia e nasoală rău, asta însemna că era vorba de un tip important. Am auzit încă o dată vocea Berthei, care îmi spunea : „Aș alege dintre bogătașii ăia pentru care lucrez pe cei mai fraieri și pe ăia i-aș jumuli."

Bart, băiete, trebuie să fii cu ochii-n patru, mi-am zis în timp ce ieșeam din birou și mă îndreptam spre garajul subteran.

Lu Coldwell mă aştepta în biroul său mic şi nenorocit. De vreo patruzeci de ani, masiv, cu o alură pătrăţoasă, avea părul grizonat, obrajii supţi şi un aer îngândurat. În puţinul nostru timp liber, mai jucam din când în când golf. Asta era una din grijile mele, să-mi întreţin bunele relaţii cu poliţiştii şi cu F.B.I.-ul.

— Din cauza ta am ratat o întâlnire, i-am spus, în timp ce ne strângeam mâinile, dar ce să-i faci, mai întâi munca şi pe urmă plăcerile.

M-a invitat să mă aşez, după care a luat loc şi el la birou.

— Ia spune, unde ai găsit bricheta ? Şi de ce ai dat-o la analiză ?

Îşi puse coatele pe birou şi îşi propti bărbia în mâini. În privirea lui nu era nici o urmă de prietenie.

Pe drum avusesem timp să-mi pun la punct gogoşile pe care aveam de gând să i le înşir. Că doar nu eram picat în cap să-i spun despre insula piraţilor şi despre Nancy.

— Dar de ce te agiţi atât cu bricheta aia prăpădită ?

— Bart, hai, ce naiba, spuse el pe un ton care mă cam avertiza că nu era momentul să încerc să-l duc cu preşul. Zi, unde ai găsit-o ?

— Alaltăieri seară. Eram pe chei şi...

— De ce erai pe chei ?

— Asta-i bună, doar nu sunt la un interogatoriu, ce Dumnezeu.

— De ce erai pe chei ?

— Uite de-aia, îmi terminasem şi eu treaba şi mă plimbam pe acolo. Îmi place cheiul şi cunosc o groază de lume pe acolo.

— La ce caz lucrezi ?

— Un caz şi gata. Dacă vrei detalii, întreabă-l pe colonel. O să te trimită la dracu'.

— Bart, e vorba de o chestie a naibii de serioasă, spuse Coldwell pe un ton mai omenos. Bine, deci, erai pe chei... pe la ce oră ?

— Păi, pe la zece. Am stat la taclale cu Al Barney, i-am dat o bere, după care m-am plimbat prin zona comercială a portului. Când mă întorceam i-am cerut un foc unui tip, care a scos bricheta aia.

— Încetişor, încetişor. Tipul ăsta de care zici, cum era ?

— Statură obişnuită, îndesat, brunet, cu plete şi barbă, îmbrăcat într-un tricou şi în blue-jeans.

Coldwell notă conştiincios totul, după care deschise un sertar, şi scoase din el un dosar. Luă din dosar o fotografie şi mi-o înmână.

— Ăsta-i tipul ?

Am privit fotografia. Reprezenta un tânăr de vreo douăzeci şi cinci de ani, brunet, dar cu părul tuns scurt şi fără barbă, cu faţa suptă şi cu o privire supărată. Ochii l-au trădat. Era clar că era omul meu.

— S-ar putea, am spus, pe un ton ezitant. Era întuneric, iar tipul avea barbă şi plete, dar... nu ştiu ce să spun, n-aş băga mâna în foc, dar e posibil.

Coldwell îmi luă fotografia din mână, alese dintr-un pahar de pe birou plin cu creioane şi pixuri un marker cu mina groasă, desenă la iuţeală o barbă şi nişte plete, şi apoi mi-o dădu din nou.

Fără doar şi poate era hipiotul.

— N-aş putea jura, dar sunt aproape convins că ăsta e individul.

Coldwell îşi reţinu respiraţia.

— Bine, continuă.

— M-am întrebat cine să fie individul, fiindcă nu-l mai văzusem niciodată. Părea stresat şi se uita încolo şi încoace, de parcă s-ar fi temut să nu fie urmărit. M-a întrebat dacă nu ştiam cumva despre vreun vas care pleacă spre Bahamas. I-am spus că nu ştiam, dar că putea afla de la Al Barney, pe care n-avea decât să-l caute la Neptun. I-am amintit că asta avea să-l coste două sau trei beri. A mormăi ceva şi a întins-o. L-am văzut cum a luat-o spre Neptun, dar pe urmă s-a oprit ca şi cum s-ar fi răzgândit, după care l-am pierdut din vedere. Pe locul unde a stat, am găsit bricheta. Probabil i-o fi căzut din buzunar. Şi cum totuşi sunt un detectiv particular (în timp ce rosteam cuvintele astea, i-am adresat lui Coldwell un zâmbet de circumstanţă) mi-am zis că individul s-ar putea să figureze pe lista celor căutaţi. Din Nassau, nu-i nici o şmecherie să te poţi îmbarca pentru Havana, nu-i aşa ?

Coldwell dădu afirmativ din cap.

— Aşa că i-am dat bricheta lui Harry, cerându-i să caute amprentele.

— Havana... făcu Coldwell gânditor, da, se leagă.

Întinse mâna spre telefon, făcu un număr şi întrebă despre plecările pentru Nassau. Notă ceva pe un carnet, mulţumi, şi închise.

— „Chrystabelle" a ridicat ancora în direcţia Nassau, în dimineaţa asta. E o cursă care face drumul ăsta de două ori pe săptămână. Individul o fi şters-o. În sfârşit, o să-i anunţ pe-ăia de acolo, şi îl vor înhăţa ei, dacă e pe vas. Bart, ai făcut o treabă clasa-ntâi. Era singur ?

— Când m-am întâlnit cu el, da. De ce, trebuia să fie cu cineva ?

— De obicei, călătoreşte cu nevastă-sa. Ascultă, Bart, mai am ceva de lucru, după care o să dau şi eu o raită pe chei.

— Dacă vrei, pot să te conduc. Sunt cu maşina. Dacă individul nu s-a îmbarcat încă s-ar putea să fi rămas prin zonă şi pot să-ţi dau o mână de ajutor.

Coldwell acceptă şi formă un nou număr de telefon.

— Te aştept afară, i-am spus.

M-am instalat în maşină şi am început să-mi muncesc creierii. Va' să zică, tipul călătoreşte împreună cu nevastă-sa. Înseamnă că asta să fie oare explicaţia celor două paturi şi a chestiilor ălora de damă din cort ?

Coldwell sosi imediat şi am pornit-o în direcţia portului.

— Lu, în fond cine-i tipul ăsta ? Şi de ce atâta tevatură ?

— Dacă este într-adevăr, el, atunci se numeşte Aldo Pofferi, un terorist italian. E căutat pentru trei crime, iar nevastă-sa pentru alte două. Poliţia italiană a declarat că sunt cei mai periculoşi indivizi din „Brigăzile roşii".

— Şi ce dracu' caută tocmai aici ?

— Să adune fonduri pentru nenorocita aia de organizaţie a lor. Sau cel puţin aşa se presupune. Tot ce se poate. El şi cu nevastă-sa au jefuit trei bănci la Milano. Italienii ne-au înştiinţat că s-ar putea să fi sosit la New York acum o lună. I-am căutat şi-n gaură de şarpe, dar degeaba. Parcă i-a înghitit pământul. Bricheta asta pe care ai găsit-o, cu amprentele nemernicului pe ea, consti-

tuie prima dovadă că ticăloşii au fost sau încă mai sunt pe aici.

Am oprit maşina pe chei şi am coborât. Am fost reperaţi imediat de inspectorii Tom Lepski şi Max Jacoby care s-au îndreptat spre noi. Coldwell i-a pus imediat la curent cu cele întâmplate.

— Bart, ai putea să te angajezi la poliţie, îmi zise Lepski, zâmbindu-mi deschis.

După mine, Lepski era inspectorul cel mai şmecher din toată poliţia de coastă.

Coldwell arătă fotografia lui Pofferi, cu barba şi pletele desenate de mâna lui.

— Bart l-a văzut şi i-a vorbit. Individul este al naibii de periculos aşa că eu zic să ne împărţim ; Tom şi Bart o echipă, iar eu cu Max, alta.

— În regulă. Eşti înarmat ? mă întrebă Lepski, întorcându-se spre mine.

— Ca întotdeauna.

— Bine. Să-i dăm drumul.

Am pornit-o împreună în direcţia portului comercial, urmând ca Max şi Coldwell să se ocupe de zona în care erau ancorate iahturile.

— N-ar strica să-l tragem puţin de limbă pe Al Barney, propuse Lepski. Cutra asta bătrână ştie tot ce mişcă pe aici.

L-am găsit pe Barney aşezat pe borna lui, ţinând în mână cu un aer abătut, o cutie goală de bere. Se uită în direcţia lui Lepski cu o privire dezaprobatoare.

— Salut, Al, spuse Lepski, şi se proţăpi în faţa lui.

— Bună seara, dom'le Lepski, spuse Barney, în timp ce ochii săi mici se întoarseră spre mine, după care îl fixară pe Lepski.

— Căutăm un tip, îi explică Lepski, şi-i dădu semnalmentele lui Pofferi. L-ai văzut cumva pe-aici ?

Era clar, Lepski o începuse cu stângul. Singurul mod de a obţine ceva de la Barney, era să-l iei de-o aripă, să-l aşezi la o masă în Neptun şi să-i dai să bea bere cât putea să înghită.

Barney aruncă în mare cu subînţeles cutia goală de bere, numai că Lepski nu ştia proverbul care spune să baţi şeaua ca să priceapă iapa.

— Zi, dom'le, n-ai văzut pe nimeni care să semene cu tipul ăsta ? insistă Lepski, cu vocea lui tipică de poliţai.

— N-aş putea spune, răspunse Barney, cu indiferenţă. Toţi hipioţii ăştia seamănă între ei ca două picături de apă.

— Hipiotul ăsta e un asasin.

Barney îşi ridică sprâncenele.

— Zău ? făcu el, ridicându-se greoi. Mie mi-e sete.

— Ascultă, Barney, termină o dată, se răsti Lepski. L-ai văzut sau nu ?

— Dom'le Lepski, din câte mi-amintesc eu, nu, declară Barney demn, după care o luă cu mersul său de raţă în direcţia lui Neptun.

Lepski îl urmări cu o privire devoratoare.

Mi-am întors capul spre iahturi. Coldwell şi Jacoby stăteau de vorbă cu un grup de pescari. Pe puntea iahtului lui Hamel, l-am zărit pe Josh Jones. În timp ce Barney se depărta, Jones sări pe chei şi se pierdu rapid prin mulţime.

— Trebuie neapărat să dăm de Peter Lewinski, spuse Lepski. Dacă ăsta nu l-a văzut pe Pofferi, atunci nimeni nu l-a văzut. Trebuie să bântuie pe aici, pe undeva.

— Pete Lewinski !

Preţ de o secundă, inima a încetat să-mi bată. În ciuda beţiei ce pusese stăpânire pe el, în adâncul fiinţei lui, Pete rămăsese un poliţai. În ruptul capului n-ar fi păstrat pentru el o informaţie pe care ar fi socotit-o utilă poliţiei din Paradise City. Dacă Lepski i-ar fi pus nişte întrebări doar de rutină, atunci Pete i-ar fi dezvăluit în doi timpi si trei mişcări interesul pe care-l purtam eu lui Josh Jones, cât şi perechii pe care o dusese la el acasă noaptea trecută. Şi în consecinţă, Lepski m-ar fi luat în colimator. Că doar eu îi dădusem lui Pete semnalmentele hippy-ului, iar dacă ăsta s-ar fi dovedit că era Aldo Pofferi, lucru de care eram mai mult ca sigur, atunci eram în găleată. Riscam să fiu acuzat pentru tăinuire de criminal, sau mai rău, de complicitate.

— Pete e un beţivan, am făcut eu o tentativă disperată, zic să nu ne pierdem vremea cu el.

— Poate că e un beţivan, dar este un fost poliţist. Şi asta îmi ajunge.

Unul dintre vagabonzii portului tocmai trecea pe lângă noi. Un bătrân nenorocit, în nişte pantaloni soioşi şi cu o şapcă jerpelită pe cap.

— Eddie, l-ai văzut pe Pete ? îl întrebă Lepski.

— Nu, şefu', azi nu l-am văzut. De obicei pe aici se învârte, dar azi nu s-a arătat.

— Ai idee pe unde îşi are vizuina ?

— În curtea Crabului, la 26. Şefu', n-ai cumva o ţigară ? se interesă Eddie, plin de speranţe.

Lepski îi dădu ţigara şi o luă la pas. L-am urmat, simţind cum în ciuda căldurii, o sudoare rece începuse să-mi şiroiască pe spate.

Ne-am înfundat prin străduţele obscure şi puturoase, mărginite de maghernițe din lemn acoperite cu carton gudronat, care formau reşedinţa scursorilor din port. Lewski părea că ştie încotro se îndreaptă. Mă ţineam de el, fără nici o tragere de inimă.

— Cocioabele astea sunt pur şi simplu nişte găuri de şobolani, spuse el.

N-am scos o vorbă. Aveam gura uscată şi-mi torturam mintea să găsesc o minciună pentru cazul în care Pete ar fi declarat că-l angajasem să-l urmărească pe Jones şi pe acoliţii lui.

— Aici e, spuse Lepski, ajungând în dreptul unei arcade, prin care intrarăm într-o curte interioară, formată din câteva clădiri dărăpănate. Nişte zdrenţe atârnau ici şi colo, de sârme întinse prin curte. Coşuri de gunoi, în jurul cărora se revărsa o mizerie întreagă, răspândeau o putoare de peşte împuţit, ulei rânced şi de alimente stricate.

M-am forţat să respir doar cât mi-era strict necesar. Câţiva puşti băteau mingea. La vederea lui Lepski o întinseră la fugă, care încotro.

Unul dintre blocuri purta numărul 26. Am avut impresia că eram spionaţi dar uitându-mă în jurul meu n-am văzut nimic suspect.

Levski îşi aruncă privirea spre intrarea de la numărul 26.

— Doamne, ce putoare !

Am privit peste umărul lui şi am zărit un hol slab luminat. Am intrat. În faţa noastră se afla o scară, iar în dreapta un coridor care se înfunda în beznă.

— Pe unde naiba ar putea ăsta să şadă ? mormăi Lepski.

Avansă un pas, îşi scoase din buzunar o lanternă, o aprinse şi-i dirijă fascicolul de-a lungul culoarului. În capătul său, se vedea o uşă întredeschisă.

— Să încercăm acolo, zise el.

Înaintă câţiva paşi şi brusc, se opri. Aplecă lanterna în jos. O dâră roşie se scurgea pe sub uşă.

Lepski stinse rapid lanterna, în timp ce în mâna liberă îi apăru un pistol.

— Acoperă-mă, spuse el.

Am pus un genunchi la pământ şi mi-am scos arma. Lepski ajunse la uşă, îi trase un picior, trântind-o de perete, şi se năpusti într-o parte, lipindu-se de zid.

Nu se întâmplă nimic.

O lumină anemică pătrundea în culoar prin uşa deschisă.

— Porcăria dracului de treabă ! l-am auzit exclamând.

Am intrat în cameră. Pe podea, zăcea un negrişor de vreo paisprezece ani. Purta nişte pantaloni care pe vremuri fuseseră probabil albi şi era încălţat în sandale. Tricoul îi era plin de sânge, ca de altfel toată faţa. Ochii săi ficşi mi-au spus că era mort.

— Uită-te încoace, spuse Lespki, dirijând fascicolul lanternei spre un colţ întunecat.

Pete Lewinski stătea ghemuit, cu bărbia pe genunchi, ţinând în mână o sticlă goală de scotch. Gaura făcută de glonţ, la un deget de nasul său mare, se vedea chiar şi în chioreala asta.

— Găseşte un telefon şi anunţă poliţia, lătră Lepski, eu rămân aici.

În timp ce părăseam clădirea aia dărăpănată şi traversam curtea a cărei duhoare mă şi luă în primire, mă gândeam cu un sentiment de nespusă uşurare că sărmanul Pete Lewinski nu mai avea cum să-i spună nici un cuvânt lui Lepski.

Am ajuns acasă pe la zece seara. Cum am intrat în apartament, m-am prăvălit în fotoliul meu. Îmi cumpărasem pe drum niște sandviciuri cu friptură, dar n-aveam nici un chef de mâncare. Trebuia să reflectez la cele întâmplate.

După cum spusese, Pete avea o gașcă de puști pe care-i pusese pe urmele lui Jones. Era clar că negrișorul cu un glonț în cap era unul dintre puștii lui Pete. S-ar fi putut ca Jones să se fi prins că este urmărit și la rândul său l-au urmărit pe puști până la maghernița lui Pete, unde i-a lichidat pe amândoi. Nu era o explicație satisfăcătoare, dar în lipsă de altceva, deocamdată trebuia să mă mulțumesc cu asta. Oricare ar fi fost explicația, masacrul ăsta demonstra că Jones și Pofferi erau într-adevăr extrem de periculoși, așa cum spusese Coldwell.

După mine, marele semn de întrebare era Nancy Hamel. Cum Dumnezeu fusese în stare să-l ajute pe Pofferi ?

Am strivit țigara și mi-am aprins alta. Peste o jumătate de oră mă aflam în același punct mort, când, soneria de la intrare zbârnâi.

Prin vizor, l-am văzut pe Lu Coldwell.

— Am văzut lumina aprinsă, îmi spuse el, după ce intră. Masacrul ăsta... îți spune ceva ?

— Absolut nimic. Bei ceva ?

— Beau.

Am intrat în sufragerie. Lu s-a așezat într-un fotoliu și și-a întins picioarele lungi.

— S-a pornit așa o vânzoleală acolo, încât am renunțat să mă mai interesez de Pofferi. O să trimit mâine doi agenți, când o să se mai potolească spiritele.

— Eu cred că Pofferi a întins-o, dacă într-adevăr o fi pus vreodată piciorul pe aici, i-am spus, întinzându-i un pahar cu scotch, plin ochi.

— Am întrebat în stânga și dreapta, dar nimeni nu l-a văzut. Poate mâine o să am vești din Nassau.

— Mai mult ca sigur că acolo este.

Coldwell dădu pe gât jumătate de pahar, oftă și apoi bău și restul.

— Bart, tu ce crezi despre crimele astea ? m-a întrebat. După mine, aici e o mână de profesionist. Două gloanţe doi morţi. Cam aşa a acţionat Pofferi până acum. Mă întreb dacă n-o avea complici. Tu ce crezi ?

— Cred că mai curând e vorba de cineva care-i purta sâmbetele lui Pete. A dat în gât atâţia traficanţi de droguri, la vremea lui. S-ar putea să fie vorba de o răzbunare.

— Bine, dar atunci ce-i cu puştiul ?

— Un martor şi nimic mai mult, nu ? am spus, ridicând din umeri.

Se trase de nas şi căscă.

— În fond, asta-l priveşte pe Lepski. Eu sunt chitit pe Pofferi.

Întrucât aveam nevoie de informaţii ca un drogat de doza lui, m-am gândit să-l trag niţel de limbă.

— Ia spune-mi câte ceva de nevasta lui Pofferi. Mai vrei un pahar ?

— Nu, mulţumesc, mai am încă ceva de lucru. Nevastă-sa ? Da, şi ea mă interesează. Am luat legătura cu Washington-ul. O să-mi trimită imediat fotografia ei şi o să ţi-o arăt. Poate ai baftă să dai de ei.

— Ştii ceva despre tipa asta ?

— Nu cine ştie ce. Înainte să se mărite cu Pofferi se numea Lucia Lambretti. A apărut din senin acum vreun an şi jumătate şi a făcut echipă cu Pofferi. Italienii au pus mâna pe ea, când încerca împreună cu Pofferi să jefuiască o bancă. Au închis-o, dar a reuşit să evadeze. Cineva i-a strecurat în celulă un pistol, cu care a omorât doi paznici. Trebuie s-o întind, mai spuse el uitându-se la ceas.

După plecarea lui, nu prea mai aveam mare lucru de făcut, decât să mă culc. Am mâncat sandviciurile cu friptură şi m-am gândit la Pete Lewinski întrebându-mă dacă Josh Jones o fi fost ăla care l-a lichidat.

Pete mi-era drag şi întrucât eram cam deprimat, mi-am mai turnat un pahar şi m-am dus în dormitor. Patul mi s-a părut pustiu. Era cam târziu totuşi pentru a-i propune Berthei să-l împartă cu mine. Dar merita oricum să încerc. M-am întors în sufragerie şi în momentul în care am pus mâna pe telefon, soneria de la intrare zbârnâi din nou.

Trecuse de miezul nopții. M-am dus la ușă și am privit prin vizor. Un puști de vreo treisprezece ani, cu o claie de păr negru și sârmos, purtând un tricou jegos privea înspre mine cu niște ochi mari și negri.

Am deschis ușa și l-am întrebat :

— Cine ești ?

— Sunt din banda lui Pete.

Chiar dacă n-ar fi avut tenul măsliniu, accentul îl trăda pe puiul de negrișor.

Am închis ușa și i-am făcut semn să intre în sufragerie. Își rotea ochii de jur împrejur, gâfâia, iar fața îi era acoperită de broboane de transpirație.

— Cum te cheamă ? l-am întrebat, așezându-mă în fotoliu.

Continuă să privească în jurul său, își mușcă buza de jos și în cele din urmă, ochii săi negri se opriră asupra mea.

— Mă cheamă Joey. Lucrez pentru Pete.

— Ai aflat ce i s-a întâmplat lui Pete ?

Mi-a făcut semn că da, a înghițit, iar pumnișorii săi subțiri și murdari i s-au strâns.

— A fost o chestie a naibii de nasoală, am spus. Stai jos.

A ezitat, apoi s-a așezat pe marginea unui scaun, în fața mea.

— Joey, ia spune-mi tu mie, de ce ai venit ?

— Tom a fost fratele meu.

— Tom este cel care...

Înghiți din nou după care înclină capul.

— Joey, îmi pare rău. Chiar că-mi pare rău.

Trăsăturile feței i se crispară, iar pleoapele i se închiseră pe jumătate.

— Nu folosește la nimic o părere de rău, spuse el cu o voce aspră.

— Bineînțeles că nu. Și totuși, de ce ai venit la mine ?

Își umezi buzele cu vârful limbii.

— I-ați dat lui Pete douăzeci de dolari ca să-l urmărească pe Josh Jones. așa-i ?

Chestia asta nu mi-a picat deloc bine.

— Și ce-i cu asta ?

— Pete mi-a cerut mie și lui Tom să-l filăm pe Jones. Pete ne-a spus că o să mai primim niște biștari după ce o să mirosim ceva. Pete era un om de cuvânt. Ne-a spus că o să împărțim paralele în trei.

— Ai idee cine a tras ?

— Unul din ăia trei. Nu știu care.

— Dar, în fond, ce știi ?

Se apleca în față, cu ochii strălucind.

— Știu care le este ascunzișul la ăia doi. Tom tocmai se dusese să-i dea de veste lui Pete. Așa a fost omorât.

Începusem deja să transpir.

— Ai spus chestia asta polițiștilor ?

— După tot ce i-au făcut bătrânului meu, nu mai am texte cu polițiștii, îmi spuse, în timp ce ochii îi scăpărau de ură.

— Dar ce i s-a întâmplat lui tatălui tău.

— L-au priponit pentru zece coți. Mai are cinci de făcut.

Chestia asta m-a mai liniștit.

— Bine, atunci, ia zi, unde se află ăia acum ?

M-a privit lung, înainte să-mi răspundă.

— Domnule Anderson, eu cu ce o să mă aleg din chestia asta ?

Mi-am scos portofelul care de mult nu mai era umflat și m-am uitat în el pe furiș. Am scos cu greutate o bancnotă de zece dolari și am fluturat-o prin aer.

Joey clătină din cap.

— O să mă împuște ca pe frate-meu.

— Joey, dacă o să fii prudent, n-o să se întâmple una ca asta.

— O să mă împuște ca pe frate-meu, repetă el liniștit.

Călcându-mi pe suflet, am mai scos o bancnotă de zece dolari.

— Asta-i tot ce-ți pot da, Joey. Sunt cam la răstriște.

Ezită o clipă, apoi întinse mâna și înhăță banii.

— Se află la barul Alameda.

Cred că în timp ce-l priveam ca prostit, căscasem și gura de uimire.

— Nu se poate !

— În dimineața asta, pe la cinci, Jones și ăilalți doi s-au cărat de la hogeacul lui Jones și s-au dus la Alameda,

mă asigură Joey. Au intrat prin spate, apoi Jones s-a întors acasă. Frate-meu Jimbo stă acum acolo la pândă.

— Mai ai un frate ?

— Da. Lucrează tot pentru Pete.

— Bine. Să stea în continuare acolo. O să-ți mai dau niște bani, mai târziu. Vreau să știu dacă au de gând s-o întindă. Şi ai grijă, şi tu şi Jimbo.

Se ridică îşi băgă banii în buzunarul din spate al pantalonilor, mă salută cu o mişcare din cap şi se îndreptă spre uşă.

— Joey. stai aşa, unde pot da de tine ?

— În Curtea Langustelor, alături de curtea Crabului. La numărul 2. ultimul etaj. Stau acolo cu fratele meu.

— Şi maică-ta ?

— Când l-au băgat pe bătrânu la răcoare, maică-mea şi-a luat zilele. murmură Joey cu fața împietrită. Acum, sunt doar eu cu Jimbo.

— Ai grijă Joey, să n-o zbârceşti.

L-am condus pînă la uşă, după care m-am întors în fotoliul meu.

Mi-am pus din nou creierul la lucru. Aşadar, Pofferi şi nevastă-sa se ascunseseră în insula piraților. Nancy s-a dus după ei şi i-a adus în port, la bordul iahtului ei. Apoi Josh Jones i-a găzduit în hogeacul lui şi în cele din urmă la Alameda. De ce oare i-o fi dus acolo ? Probabil că Jones făcuse prin intermediul Gloriei Cort un târg cu Diaz, presupunând pe bună dreptate că la Alameda ascunzătoarea era mult mai sigură decât propria sa cameră. O contactase pe Gloria, întrucât o cunoştea, el fiind persoana ce manevra iahtul lui Hamel. Până aici, totul se lega, numai că chestia care-mi dădea tot raționamentul peste cap. era motivul pentru care Nancy venise în ajutorul unui cuplu de terorişti extrem de periculoşi. Îi întâlnise oare la Roma ? Tot ce se poate. O aveau cu ceva la mână ?

Mi-am strivit ţigara enervat. Ce Dumnezeu să fac ? În orice caz, ştiam ceea ce trebuia să fac. să anunț poliția şi să le spun unde se ascundea Pofferi şi nevastă-sa. Dar dacă făceam chestia asta, cu ce mă alegeam ? Cu praful de pe tobă, asta era sigur. Lepski ar fi fost din cale-afară

de curios să știe cum de descoperisem că Pofferi se ascundea la Alameda. Chiar dacă inventam o minciună cât de cât convingătoare, tot nu aveam cum să mă aleg cu vreun ban. Nimeni n-avea să-mi dea nici o recompensă.

M-am gândit să mă duc s-o văd pe Nancy Hamel. Poate că era dispusă să-mi cumpere tăcerea.

Numai că o treabă ca asta era ca și cum ai fi înotat printre crocodili. Ultimul lucru de care aveam nevoie să mi se întîmple era să fiu arestat pentru șantaj.

Șantaj ?

De când începusem să lucrez la agenție, avusesem de-a face cu destui șantajiști. Mulți dintre ei au fost trimiși la pârnaie datorită mie. Iar până-n clipa asta, consideram șantajul ca cel mai degradant delict.

Dar ce avem de gând să fac eu se putea numi șantaj ? Nu intenționam decât să am o întrevedere confidențială cu Nancy Hamel, în care să-i spun că știam de legătura ei cu Pofferi și că știam unde se ascunde ăsta, împreună cu nevastă-sa. Urma să-i explic că un detectiv particular nu câștigă mare lucru, evident, în timp ce-i zâmbeam cu înțeles. Sigur că da, dacă ar fi căzut de acord asupra unui aranjament financiar, aș fi lăsat baltă afacerea și toată lumea ar fi fost mulțumită. Bineînțeles, că numai ea era în măsură să hotărască.

Se putea numi una ca asta șantaj ?

Tranzacție comercială, asta da. Dar șantaj, în nici un caz. Sunt destul de șmecher ca să aiuresc lumea, dar din clipa în care îmi fac iluzii, atunci devin un super-campion.

IV

A doua zi dimineață, pe la nouă, am intrat în biroul Glendei. Tocmai tria corespondența.

— Bună ! i-am spus, sprijinindu-mă cu mâinile de birou și aplecându-mă spre ea. Ce mai face albinuța noastră în dimineața asta însorită ?

— Ce vrei ? De ce nu-ți vezi de cazul tău ?

— Păi, frumusețeo, muncesc de-mi sar scîntei, nu alta. Am nevoie de scrisorile alea anonime. S-ar putea să prind un fir. Harry are o bănuială.

— Ia-le, n-ai decât. Și-mi arătă un biblioraft, după care se ocupă de corespondență.

— Și afacerile, merg, merg, nu-i așa ? Potop de cazuri noi, nu ? am întrebat-o în timp ce luam scrisorile.

Răspunsul nu sosi, așa că mi-am băgat scrisorile în portvizit și am plecat.

Am luat liftul până la garaj și am demarat spre Country Club. O dată ajuns acolo, m-am instalat într-un fotoliu confortabil, cu „Newsweek"-ul în mâini.

Mă sculasem devreme și bătusem la mașină două rapoarte. Acum, mă simțeam în stare să port o discuție confidențială cu Nancy Hamel. Din fotoliul în care stăteam, m-am gândit la ea. Nu puteam uita impresia pe care mi-o făcuse, atât când îi văzusem fotografia, cât și în carne și oase. Eram sigur că n-avea cum să-mi facă probleme, atâta timp cât acționam ca un băiat isteț, ceea ce și intenționam de fapt.

Pe la zece juma'te, tipa apăru în hol, în ținută de tenis, cu o rachetă în mână. Se îndreptă direct spre portarul Clubului, un negru bătrân cu părul alb și creț, care cum o văzu, îi adresă un zâmbet radios.

— Johnson, doamna Highbee a venit ? se informă Nancy.
Eram destul de aproape ca s-o aud.
— E deja pe teren, doamnă Hamel.
Nancy îi zâmbi, îi făcu un semn din cap, traversă holul și se îndreptă spre terenurile de tenis. Am urmărit-o cu privirea. Își balansa șoldurile într-un mod cât se poate de agreabil.
Am mai stat vreun sfert de oră, apoi m-am mutat pe terasă, de unde o puteam vedea cum joacă tenis cu Penny Highbee. M-am gândit că ora prânzului ar fi momentul ideal pentru a o aborda. M-am dus la piscină, mi-am pus costumul de baie și am început să înot. Piscina mișuna de indivizi și individe de tot soiul. După aproape o oră de bălăceală, am ieșit, m-am îmbrăcat și m-am dus din nou pe terasă. Nancy și Penny tot mai jucau.
Am găsit un scaun sub o umbrelă de soare și m-am așezat. Imediat și-a făcut apariția un chelner. Am comandat un scotch și o Cola. După ce mi le-a adus, am semnat în carnetul său și i-am dat un bacșiș.
— Dacă nu mă înșel, domnul Anderson, nu-i așa ? făcu o voce.
Am ridicat privirea și am dat cu ochii de Mel Palmer, impresarul lui Hamel. Era îmbrăcat într-un costum alb imaculat, ca cele pe care le poartă bogătașii pe la tropice.
I-am adresat zîmbetul meu cel mai amical, dar asta era doar așa, ca să-i iau fața. Era ultima persoană din lume pe care aș fi dorit s-o întâlnesc.
— Vă salut, domnule Palmer, i-am spus, ridicându-mă. Doriți să beți ceva ?
S-a afundat greoi într-un fotoliu, în timp ce un chelner se și postă lângă el. A comandat un gin tonic, după care se așeză confortabil, orientându-și spre mine ochelarii de soare.
— Văd că ești la muncă. Își întoarse ochelarii spre terenul de tenis, și apoi din nou spre mine.
— Nu-i deloc amuzantă munca asta, i-am răspuns.
Chelnerul puse paharul pe masă, iar Palmer semnă în același carnețel. După ce chelnerul se îndepărtă, Palmer bău o înghițitură, își șterse pe urmă buzele cu o batistă de mătase, și-mi zâmbi.

— Nu-i amuzantă ? Asta-i o veste bună. Până acum, ai observat ceva suspect ?

— Persoana în chestiune nu dă nici un motiv de bănuială. O urmăresc de patru zile, şi tot degeaba.

Zâmbetul i se întinse pe toată figura.

— Exact cum mă gândeam şi eu. Am încercat să-l conving pe domnul Hamel că aruncă cu banii pe fereastră, dar e un tip încăpăţânat.

— Domnule Palmer, l-am căutat pe Waldo Carmichael, dar o asemenea persoană nu există.

Palmer dădu afirmativ din cap.

— Nici nu mă surprinde. E clar că avem de-a face cu un nebun. I-am spus asta domnului Hamel de o mie de ori, dar nu crede şi pace. E o situaţie al naibii de încurcată.

Încurcată pentru tine, grăsanule, mi-am spus eu. Simţi cum îţi alunecă printre degete procentul tău din profit, asta e.

— La sfârşitul săptămânii, voi redacta un raport detaliat despre activitatea doamnei Hamel. Din raport va reieşi că dumneaei duce o viaţă ireproşabilă şi chiar monotonă. Dacă nici raportul meu nu-l va convinge pe domnul Hamel, atunci nimic nu-l va putea convinge.

— Excelent, făcu Palmer, apoi îşi goli paharul şi se ridică. Acum trebuie să plec. Deci, mă bazez pe raportul acela la sfârşitul săptămânii ?

— Fără îndoială, domnule Palmer, i-am spus, ridicându-mă la rândul meu pentru a-i strânge mâna. Vă asigur că nu există motiv de îngrijorare.

L-am privit cum a traversat terasa în pas alert, după care a dispărut. M-am întors din nou la terenul de tenis. Nancy şi Penny îşi terminaseră partida şi se pregăteau să plece. Le-am aşteptat. S-au îndreptat spre mine, pălăvrăgind în continuu.

— Penny, ce zici, bem ceva ? întrebă Nancy în clipa în care se aflau la câţiva metri de mine.

— Dragă, azi sunt grăbită. Cred că am şi întârziat deja. O lăsăm pe mâine, nu ?

— Categoric.

Penny plecă rapid, în timp ce Nancy se îndreptă spre o masă mai îndepărtată, unde se așeză. Un chelner se apropie de ea, îi luă comanda și apoi se întoarse la bar.

Momentul mi s-a părut potrivit. Am așteptat să fie servită cu un Ballantines și după ce chelnerul se îndepărtă, am pornit la atac, având pe buze un zâmbet respectuos.

— Doamna Hamel ? Mă numesc Bart Anderson. Tocmai am discutat cu domnul Palmer, știți, impresarul soțului dumneavoastră.

Tipa se așeză comod în fotoliu și începu să mă examineze cu atenție. Ochii ei negri și calmi exprimau un amestec de interes și surpriză.

— Îl cunoașteți pe domnul Palmer ?

— Bineînțeles, i-am confirmat, adresându-i un surâs convingător. Să știți că jucați tenis foarte bine. V-am privit foarte atent.

— Dumneavoastră jucați tenis ?

— Da, dar ca să fiu sincer, nu așa de bine ca dumneavoastră. Aveți o lovitură de rever de invidiat.

I-am remarcat în expresia figurii o ușoară schimbare, în sensul că nu prea o mai interesam. Cum eram sigur că n-o să fiu invitat să iau loc, am făcut-o din proprie inițiativă și fără nici o sfială. Nu de alta, dar cred în eficiența acțiunilor îndrăznețe.

La început s-a cam alarmat, văzând că mă instalez fără să fiu poftit, dar după prima reacție de respingere, s-a destins.

Totuși, avea o privire destul de rece și, în general, era cam crispată.

— Doamnă Hamel, aș dori să vă vorbesc, am început eu. Sunt cam nehotărât.

În timp ce mă privea, am simțit-o cum s-a crispat și mai mult.

— Scuzați-mă, domnule, ăă...

— Bart Anderson, am ajutat-o eu.

— Domnule Anderson, nu vă cunosc și puțin îmi pasă de nehotărârea dumitale. Și nu văd nici un motiv pentru care mi-ai putea vorbi. De altfel, n-am nici un chef să stau de vorbă cu dumneata.

Am zâmbit cam crispat, ca să-mi maschez nerăbdarea care mă cuprinsese. Se părea că tipa era destul de greu de abordat.

— Aţi nimerit-o la fix, doamnă Hamel. Dacă n-ar fi vorba de o chestiune care vă priveşte direct, aş fi şters-o fără să mai zic nici pâs, dar aşa, vă rog să mă asculaţi.

— Dacă nu mă lăsaţi imediat în pace, să ştiţi că o să chem să vă dea afară.

Tonul ei ostil mă avertiză că ar fi făcut exact cum spusese. Așa că mi-am zis că nu mai are nici un rost să lungesc pelteaua. Mi-am scos cartea de vizită, şi am pus-o pe masă, în dreptul ei.

— Doamnă Hamel, soţul dumneavoastră m-a angajat să vă urmăresc.

Dumnezeule, ce şoc pentru ea ! Păli într-o clipă, ochii i se înfundară în orbite, iar tot corpul i se crispă. Câteva clipe bune rămase nemișcată, privind ţintă la cartea mea de vizită, după care un fior o scutură din cap până-n picioare.

I-am dat răgazul să-și revină, fără s-o privesc. Mi-am întors privirea pentru a mă uita la o gagică care tocmai traversa terasa către piscină. O blondă cu picioarele de un kilometru şi cu nişte sâni de te băgau în boală : genul de tipă cu care mi-ar plăcea să-mi pierd vremea dacă portofelul meu ar fi fost ceva mai burdușit. O priveam cum îşi mișca fundul şi nu eram singurul. Se mai holbau la ea şi nişte bătrânei pe care atârnau şuncile, având pieptul acoperit de păr alb şi picioarele subţiri și pline de varice.

După ce tipa dispăru cu o ultimă unduire a şoldurilor mi-am întors privirile spre Nancy. Continua să stea nemişcată privind la cartea mea de vizită.

— Ca să înţelegeţi mai bine situaţia, am reluat eu cu o voce dulce şi discretă, cred că ar fi mai bine să citiţi scrisorile astea două pe care le-a primit soţul dumneavoastră. Datorită lor m-a angajat să vă urmăresc.

Ridică ochii spre mine. Erau ca două găuri într-un cearşaf.

Am scos scrisorile din plicuri şi i le-am pus pe masă. Le-a luat. Tremurul mâinilor făcu hârtia să foşnească.

Am lăsat-o să le citească în linişte. N-aveam de ce să mă zoresc. O afacere ca asta nu-ţi pică din cer în fiecare zi. M-am ferit s-o privesc. Ochii mi-au căzut asupra unei perechi destul de înaintate în vârstă, așezate la câteva mese depărtare. Tipa, care să fi tot avut vreo şaizeci de ani era o blondă platinată. Reuşise, dar precis că după multă cazně, să-şi îndese cărnurile într-un bikini. Individul de lângă ea, cu podoaba capilară cănită în negru, avea pieptul garnisit cu o junglă păroasă, care ar fi făcut orice cimpanzeu să crape de invidie.

N-am prea avut timp să filozofez asupra speciei umane, întrucât Nancy pusese scrisorile pe masă.

— Soţul meu le-a scris. Waldo Carmichael este eroul principal din romanul pe care l-a început.

Mai să-mi cadă tavanul în cap. A fost rândul meu să rămân nemişcat. În cele din urmă mi-am revenit.

— Doamnă Hamel... cred că vă înşelaţi.

— Nici pomeneală. Soțul meu folosește hârtia asta de scris. Recunosc și literele maşinii lui de scris. Nu, nici vorbă, el le-a scris.

— Dar de ce oare ?

M-a privit drept în ochi.

— Îi trebuia un motiv să angajeze un detectiv.

Mi-a mai revenit inima la loc. „Îi trebuia un motiv să angajeze un detectiv". Rotiţele din creier au început să mi se învârtă. Posibil, dar de ce să-și urmărească individul ăsta nevasta ?

Am luat scrisorile, le-am băgat în plicuri și apoi în portvizit. Rotiţele mi se învârteau acum în viteza a patra. O simţeam cum mă observa. Mi-am păstrat o figură impasibilă.

— Doamnă Hamel au apărut nişte complicaţii, i-am spus în sfârşit. Vă urmăresc de patru zile. Sunt obligat ca la sfârşitul săptămânii să întocmesc un raport despre activitatea dumneavoastră.

Deși era în continuare crispată, m-a privit din nou în ochi.

— Ce complicaţii ? mă întrebă cu o voce aspră. Faceţi raportul și trimiteţi-l. N-aveţi ce scrie împotriva mea.

Şi dădu să se ridice.

— Nu plecaţi, doamnă Hamel. Acum două zile, v-am urmărit iahtul din elicopter, până la insula piraţilor.

A închis ochii, iar pumnii i s-au strâns.

— Aşa că vedeţi, doamnă Hamel, că sunt într-adevăr nehotărât, am continuat, cu ochii pe ea. În insulă am dat peste Aldo Pofferi, un asasin căutat de poliţie. Dumneavoastră şi Josh Jones l-aţi ajutat să părăsească insula pe el şi pe nevastă-sa. Ştiu şi unde se ascund acum. Dacă trimit un raport care să cuprindă toate astea, credeţi că soţul dumneavoastră o să sară în sus de fericire ?

Era o stană de piatră, privind în jos, la pumnii strânşi. O dădusem gata. A rămas aşa câteva minute întregi, în timp ce eu o aşteptam. Îmi puteam permite luxul s-o las să se gândească cât avea chef. Ştiam că o aveam la mână. Nu era deloc momentul s-o presez. Intenţionam să ajungă singură la hotărârea aia înţeleaptă pe care o aşteptam de la ea.

— Şi o să trimiteţi raportul ăla ? mă întrebă în cele din urmă.

— Doamnă Hamel aici e problema. De asta sunt nehotărât. Puneţi-vă în locul meu. M-am întrerupt, şi i-am adresat un zâmbet plin de simpatie. Domnul Hamel m-a angajat, sau mai bine zis, a apelat la agenţia la care lucrez. Asta o să-l coste destul de mult. Cu toate că agenţia îl consideră pe domnul Hamel client, eu nu ţin deloc morţiş să-l consider clientul meu. Cinstit vorbind, doamnă Hamel, nu pot să aprob bărbaţii care n-au încredere în soţiile lor. Din păcate, ca să-mi câştig salariul, trebuie să fac ce-mi se spune, (m-am mai întrerupt, pentru a-mi lua un aer îngrijorat, chiar deprimat) aşa că poate că-mi înţelegeţi nehotărârea.

Evită să mă privească.

— Absolut. Continuaţi.

— Păi, atunci uitaţi care-i problema, doamnă Hamel. Am două rapoarte. Îi pot trimite domnului Hamel ori unul, ori altul. Primul o să-l convingă că a declanşat o anchetă, din care s-a ales doar cu nişte bani pierduţi.

Mi-am scos rapoartele din portvizit, şi i l-am întins pe primul în care scrisesem că după patru zile de filaj, constatasem că ducea o existenţă ireproşabilă. L-a citit rapid.

— Şi celălalt ?

I l-am dat şi pe-al doilea. Totul era descris cu lux de amănunte, insula piraţilor, Aldo Pofferi şi poznele pe care le făcuse, Josh Jones şi barul Alameda.

De data asta, am privit-o. În timp ce citea, a pălit şi mai mult iar când a pus foile de hârtie pe masă, mâinile îi tremurau vizibil.

— Ce-ar trebui să fac eu, doamnă Hamel ? am întrebat-o cu candoare în glas. Vă daţi seama că ar trebui să dau soţului dumneavoastră raportul ăsta din urmă. Altminteri, risc să-mi pierd slujba. Dar după cum vă spuneam nu sunt de acord cu bărbaţii care-şi bănuiesc soţiile. Aşa că asta-i dilema mea.

Tăcea, privindu-şi fix mâinile. Am aşteptat, dar cum nu dădea vreun semn că ar deschide gura, am luat eu iniţiativa.

— Bineînţeles, dacă dumneavoastră m-aţi angaja să veghez asupra intereselor dumneavoastră, atunci dilema mea n-ar mai exista. N-aş mai lucra pentru domnul Hamel. Aş lucra pentru dumneavoastră. Aş trimite primul raport cu ochii închişi... dacă aş lucra pentru dumneavoastră.

Începu să dea semne de viaţă. Mişcă, apoi îşi ridică ochii, dar fără să se uite la mine.

— Înţeleg, spuse. Aţi vrea să lucraţi pentru mine ?

Mă apropiam de ţintă. Însă, ca în orice tranzacţie, decizia depindea de preţ. Încă nu ajunsesem acolo, dar eram pe-aproape.

— Nici nu mi-aş dori altceva, doamnă Hamel. am răspuns cu o sinceritate care m-a uimit chiar şi pe mine.

— Şi cam în ce ar consta serviciile dumneavoastră ?

De data asta îşi aruncă spre mine o privire sigură. În ochi îi citeam un dispreţ care m-a cam lovit în amorul meu propriu.

— Păi, pentru început, domnul Hamel ar primi, evident, primul raport negativ şi nu pe cel de-al doilea. Iar dacă domnul Hamel ar dori continuarea urmării, i-aş trimite alte rapoarte negative, până s-o sătura şi s-o declara mulţumit.

A așteptat. Am așteptat și eu. A trebuit să mai zâmbesc o dată.

— Cam asta ar fi, doamnă Hamel, am încheiat eu, fiindcă tăcerea ei și modul în care mă privea mă călcau pe nervi.

— Și evident, dacă lucrați pentru mine, înțelegeți să fiți plătit, articulă cu ironie în glas.

În sfârșit, îi ieșise porumbelul din gură.

— Doamnă Hamel, aici este vorba de o tranzacție comercială. Sigur că da înțeleg să fiu plătit. Doar trebuie și eu să trăiesc, nu ? Dacă vreodată s-ar afla că am trimis un raport fals, o s-o încurc al naibii de rău, am spus, în timp ce mă forțam să zâmbesc. Am și eu o autorizație de detectiv particular. Sincer să fiu asta-i cam tot ce am, am mințit cu nerușinare. Dacă o să lucrez pentru dumneavoastră, risc s-o pierd și în cazul ăsta, e grav. Nici o agenție din lumea asta nu m-ar mai angaja. Așadar... risc teribil lucrând pentru dumneavoastră.

— Și cât am de plătit ? Coborâse vocea și-și închise pleoapele pe jumătate. Cu toate că soțul meu e foarte bogat, eu nu prea am bani.

Am terminat-o cu zâmbetele. Mi-am luat fața de polițist.

— Doamnă Hamel, v-ați înhăitat cu niște teroriști italieni, căutați pentru cel puțin cinci crime, așa că sunteți compromisă. Trebuia să vă gândiți înainte de a-i ajuta. Pe mine nu mă interesează motivele pentru care ați procedat așa. Dar puteți fi acuzată pentru complicitate la crimă. Dacă vă ajut, risc să fiu și eu acuzat de același lucru. Și cu toate astea, o fac. Iar prețul este o sută de mii.

Parcă am ars-o cu fierul roșu.

— O sută de mii ? spuse cu o voce tremurătoare. E imposibil să fac rost de banii ăștia.

— Doamnă Hamel, acestea sunt condițiile mele. Totul depinde de dumneavoastră, să găsiți banii ăștia. O femeie măritată cu un tip așa de bogat ca Russ Hamel nu poate să nu facă rost de o sută de mii de dolari. Și să nu-mi spuneți mie că soțul dumneavoastră nu v-a făcut cadouri de valoare. Căutați și amanetați ceva. Vă dau termen până la sfârșitul săptămânii. Duminică dimineața o să-i trimit soțului dumneavoastră raportul meu. De dumneavoastră

depinde dacă raportul o să fie cel negativ, sau cel pozitiv. Vineri, să zicem tot la ora asta, vă aştept aici cu banii. Dacă n-o să veniţi, voi trimite al doilea raport. M-am ridicat. Şi încă ceva, doamnă Hamel. Să nu alergaţi fuguţa la Pofferi şi să mă pârâţi. Ştiu că este un asasin, dar nu mă sperie el pe mine. Am văzut şi alţii ca el. Lucrez cam de multişor în genul ăsta de afaceri, încât ştiu cum să-mi iau măsurile de prevedere. O copie a celui de-al doilea raport se află depusă în seiful unei firme de avocaţi. Dacă o să mi se întâmple ceva, poliţia o să primească raportul în doi timpi şi trei mişcări. N-are rost să vă mai amintesc că zece ani de puşcărie nu valorează o sută de mii de dolari.

Mi-am schimbat mutra de poliţai cu una amicală şi i-am zâmbit radios. A rămas locului, nemişcată, cu ochii aţintiţi asupra mea, ca o figură de ceară.

Am lăsat-o, ferm convins că avea să facă rost de parale.

O sută de mii de dolari.

Doamne Dumnezeule !

Cheiul era un tumult de viaţă. Bărci de pescari încărcate cu tot soiul de peşti intrau în port şi acostau la mal. Turiştii se îngrămădeau înarmaţi cu nelipsitele aparate de fotografiat. Al Barney tocmai ochise un bătrân care coborâse dintr-o maşină deochiată şi se îndrepta spre el, plin de speranţă.

Mi-am făcut loc prin mulţime, îndreptându-mă spre Curtea Crabului. Cum am dat colţul cheiului am şi pătruns în prima străduţă întunecoasă şi m-am pomenit nas în nas cu inspectorul Lepski.

— Salut, Bart !

M-am oprit locului şi i-am zâmbit.

— Salut Tom ! Ceva noutăţi cu crimele alea ?

Îşi umflă obrajii.

— Scotocim de zor. Îmi tot frământ mintea şi mă întreb cine o fi avut interes să-l lichideze pe Pete şi pe puştiul ăla ?

— Părerea mea, aşa i-am spus şi lui Lu, e că a fost o răzbunare la mijloc, iar puştiul a avut bafta să fie şi el pe acolo.

— Tot ce se poate. Dar tu ce cauţi pe aici ?

— Scormonesc şi eu, i-am răspuns, încercând să-l duc cu preşul. Pe curând, Tom.

Mă apucă de braţ.

— Coldwell e ferm convins că Pofferi a șters-o dar aş dori să pun mâna pe javra aia, şi să mă lămuresc cu crimele astea. Așa că fii atent şi cască ochii.

— Dacă o să-l văd, tu o să fii primul care o să afle.

Mi-am continuat drumul de-a lungul străduţei. Înainte de a trece pe lângă arcada prin care se intra în Curtea Crabului, m-am oprit o clipă şi m-am întors. Lepski dispăruse, așa că mi-am continuat drumul liniștit. Am intrat într-o curte, soră geamănă cu cea a Crabului unde aceleaşi mirosuri îţi luau nasul din loc, și aceiași puşti care băteau mingea și care mă priveau neîncrezători. Nu era ăsta locul. Am pornit-o mai departe, iar puştii şi-au reluat jocul.

O inscripţie jalnică indica în sfârșit Curtea Langustei. Am descoperit cu ceva noroc și numărul 2. Am urcat o scară ce scârţâia cumplit. Puţea de simţeam că în curând o să mă sufoc. Balustrada scării părea că se rupe din clipă-n clipă, şi fiecare treaptă ameninţa să cedeze sub greutatea mea. Am continuat ascensiunea. Zgomote, ca la balamuc, din toate părţile un televizor care-ţi spărgea urechile, o femeie care înjura în gura mare, un copil plângea, un câine lătra. Am ajuns în fine la ultimul etaj. De fapt, era impropriu spus etaj, întrucât era un fel de pod, strivit de acoperiș. Căldura de-acolo era suficientă să poți coace un ou. Eram leoarcă de sudoare. Am bătut la uşă şi am aşteptat. Întrucât așteptarea se prelungea, am mai bătut o dată şi uşa se deschise.

Joey mă privi surprins, după care faţa i se lumină de un surâs.

— Salut, Joey, i-am spus. Aici e cuptor, nu alta.

S-a dat la o parte şi am intrat într-o cămăruţă jalnică cu trei paturi, o masă, trei scaune şi un aparat de radio care făcuse precis războiul. Deşi chepengul ce dădea pe acoperiş era larg deschis, înăuntru era o căldură cumplită.

— Joey, ai noutăţi ? l-am întrebat, postându-mă sub chepeng.

— Jimbo stă de şase, domnule Anderson. Ăia sunt tot acolo.

— Eşti sigur ?

Clătină din cap.

— Dacă vă spun că sunt acolo, credeţi-mă.

— Bine, dar poate că între timp au întins-o. Mi-am scos portofelul şi i-am mai dat o bancnotă de zece dolari. Fii cu ochii pe ei, Joey. Dacă o întind, vreau să ştiu unde se duc.

Îmi făcu semn că a înţeles şi luă banii.

— În regulă, domnule Anderson. Alerg să-i spun lui Jimbo.

— Joey, ai grijă.

Surâsul îi dispăru şi ochii îi sclipiră de ură.

— Da, domnule Anderson. L-au omorât ei pe Tommy, dar cu mine şi cu Jimbo nu o să le meargă.

— Oricum Joey, fii atent.

Am plecat, m-am dus pe chei până în locul unde îmi lăsasem maşina, m-am instalat la volan şi am luat-o de-a lungul malului oceanului. Mi se făcuse foame, aşa că m-am oprit la un restaurant cu specific pescăresc, unde mai mâncam din când în când.

Patronul, un vietnamez, m-a întâmpinat cu o plecăciune şi m-a condus la o măsuţă într-un colţ. Câţiva turişti ocupaseră ici şi colo mesele, dar încă era prea devreme. Asaltul localului avea să se producă mai târziu. Am comandat specialitatea casei, mi-am aprins o ţigară şi am început să mă gândesc la treaba pe care o făcusem dimineaţă.

Bart, mi-am zis, cred că ai pus mâna pe găina care face ouă de aur.

O sută de mii de dolari !

Eram aproape sigur că Nancy avea să se descurce, într-un fel sau altul ca să facă rost de bani.

Cum mi le aducea, îi şi dădeam colonelului raportul negativ. Palmer urma să-l primească şi să i-l înmâneze lui Hamel, iar ăsta, doar dacă între timp nu se sonase de tot, avea să ceară întreruperea urmăririi. Agenţia îşi primea banii, iar eu eram liber ca pasărea cerului să-mi iau un concediu câştigat din greu. Cu o sută de mii de dolari

în buzunar puteam să-mi iau zborul unde vedeam cu ochii şi să las naibii în urmă Paradise City. Visul meu de-o viaţă a fost să huzuresc pe un iaht şi dacă s-ar fi putut prin Bahamas şi primprejur, ar fi fost la fix. M-am hotărât s-o iau cu mine şi pe Bertha, aşa, ca să-mi ţină companie.

Am început să înfulec, continuând să visez. Dumnezeule ! Chiar că aveam de gând s-o fac lată.

Brusc, un gând negru îmi trecu prin minte. Şi dacă Nancy nu venea cu banii ? Dacă era atât de proastă, sau şi mai rău, şmecheră ca să mă trimită la plimbare ?

Ce dracu' puteam face în cazul ăsta ?

Am tras farfuria în faţa mea şi mi-am aprins o ţigară. Evident varianta asta era foarte neplăcută, dar întotdeauna am luat în consideraţie ambele feţe ale problemei. Deci. dacă Nancy nu aducea banii ?

Ţinând seama de ipoteza asta deprimantă, am realizat că nici nu puteam să fac presiuni asupra ei. Eram în găleată. ca şi ea. De acord, ascundea doi criminali căutaţi de poliţie. dar nescoţând o vorbă şi eu eram obligat să-mi ţin pliscul. Chiar dacă n-ar fi fost în stare să facă rost de bani. sau ar fi încercat să-mi tragă o cacialma, tot n-aş fi putut s-o dau pe mâna poliţiei. Imediat ar fi ciripit că avusesem de gând s-o uşurez de o sută de miare. Iar poliţiştii sunt mereu la pândă când e vorba de detectivi particulari care încearcă şi ei un şantaj mititel. Puteam eu să le îndrug câte-n lună şi în stele, că tot m-ar fi priponit şi m-ar fi obligat să-mi deşert sacul. Iar prima întrebare ar fi fost simplă de tot : de ce nu-l denunţasem pe Pofferi când aflasem unde se ascunde ? La una ca asta, nu prea aveam ce răspunde.

Am început să transpir.

Mi-am spus că toată tărăşenia începuse să cam pută. M-am forţat să rămân calm, încercând să mă conving că totuşi, să iau mulţimea aceea de bani fără să transpir absolut deloc, nu se putea. Aşa că trebuia să fiu optimist. Am socotit că şansele ca Nancy să nu realizeze în ce situaţie nasoală se găsea, erau mai mici de cincizeci la sută. S-ar fi putut să găsească banii, iar în caz contrar, în care n-ar fi cedat, n-aveam ce mai face şi asta era. Aveam să-i

dau colonelului raportul negativ, iar tentativa mea de a jumuli bogătaşii fleţi se ducea pe apa sâmbetei.

Imaginea iahtului pe care Bertha destupa sticla de şampanie, în timp ce eu vegetam la soare, începuse să se cam estompeze. Şi totuşi, în vinerea asta şansa putea să-mi surâdă. Nancy s-ar fi putut să vină şi să-mi aducă banii.

Am început să mă gândesc la Russ Hamel şi la scrisorile anonime. Era o chestie aici care mă cam sâcâia.

Mi-am amintit de ce-mi spusese Nancy : „Soţul meu le-a scris. Waldo Carmichael este eroul principal din romanul pe care l-a început". O spusese cu atâta convingere încât o credeam. Dar de ce un autor bogat şi celebru să-şi trimită scrisori anonime ?

După explicaţia lui Nancy, individului îi trebuia un pretext pentru a angaja un detectiv particular.

Am reflectat asupra acestei afirmaţii. Poate că aici se afla răspunsul. N-aveam nici o idee despre modul în care un autor îşi construieşte intriga, dar mi se părea posibil ca scrisorile astea să facă parte din intriga noului său roman ; probabil că avea de gând să observe reacţiile pe care astea le-ar fi declanşat. În poziţia sa de scriitor celebru, nu prea era indicat să intre în contact cu o agenţie de detectivi, dar scriindu-şi scrisorile alea, putea să-şi însărcineze impresarul, adică pe Palmer, să se ocupe de contactarea agenţiei. Maniera asta de a-şi procura documentaţia necesară mi se părea cam ciudată, dar Hamel era suficient de bogat pentru a-şi permite o asemenea fantezie şi poate că asta era explicaţia scrisorilor.

Adică, trebuindu-i detalii autentice referitoare la metodele întrebuinţate de o agenţie de detectivi pentru urmărirea unei soţii s-a folosit tocmai de nevastă-sa, ca de un cobai, convins fiind că aceasta ducea o viaţă ireproşabilă. Dar fără să ştie, a dat de dracul.

•

De când lucram la agenţia Parnell, m-am simţit pentru prima oară debusolat.

Nu mai îmi folosea la nimic s-o urmăresc pe Nancy la Country Club. În orice caz, chestia asta nu mă mai privea. Aveam toată după-amiaza în faţa mea, după care

aveam de gând să trec pe la birou și să declar că în cazul pe care-l aveam, nu intervenise nimic.

Tocmai mă gândeam cum să-mi omor timpul, când mi-am zis că n-ar fi fost deloc indicat ca unul din cei nouăsprezece detectivi ai lui Parnell să dea cu ochii de mine și să vadă că ard gazul, în loc să fiu la treabă. Eu și Chick eram considerați ca cei mai buni agenți ai lui Parnell și nu prea eram simpatizați de ceilalți. Așa că nu m-ar fi mirat deloc ca cineva să mă muște de fund.

Fără nici un chef, m-am întors la Country Club și am aruncat o privire. Nici urmă de Nancy. Fusesem inspirat că mă întorsesem aici, fiindcă l-am reperat pe terasă pe Larry Fraser, unul din agenții lui Parnell, o ființă obscură, care nu mă putea suferi.

Larry mi-a aruncat o privire inexpresivă, ca și cum nu m-ar fi cunoscut, după care și-a întors capul. Am interpretat indiferența asta ca un semn al dorinței lui nebune de a angaja o conversație cu mine. Poate că și el îndeplinea corvoada de filaj a vreunei neveste.

După ce l-am pierdut din vedere, am scotocit piscina, m-am asigurat că Nancy nu era prin zonă, după care am ajuns la mașină, apucând-o pe un drum mai ocolit. La o adică, Larry putea să declare că fusesem la muncă.

M-am dus glonț pe chei. Am parcat mașina și m-am dus în locul de acostare al bărcilor, dar nici urmă de iahtul lui Hamel.

L-am ochit pe Al Barney, care stătea lipit de borna lui și m-am apropiat de el.

— Ce zici Al, e prea devreme pentru o bere ?

Îmi adresă zâmbetul său de rechin.

— Niciodată nu este prea devreme pentru bere, domnule Anderson.

Ne-am dus la Neptun, iar Sam ne-a servit două beri.

— Al, doamna Hamel a plecat cu iahtul ? l-am întrebat în timp ce ne instalam la masă.

Și-a băut paharul de bere din două înghițituri, l-a pus pe masă, și l-a privit semnificativ pe Sam, care se grăbi să i-l umple la loc.

— Iahtul a plecat acum o oră, răspunse Barney.

— Cu Jones ?

Încuviință din cap.

— Şi cu nimeni altcineva ?

Făcu semn că nu, bău, şi-şi aşeză paharul pe masă, cu multă grijă.

— Despre Pete, nu i-ai spus nimic lui Lepski, aşa-i ?

Se îmbăţoşă pe loc.

— Ăla e un poliţai tâmpit şi ambiţios, făcu el cu dispreţ. Daţi-l naibii.

— Ai vreo idee despre ce i s-a întâmplat lui Pete ?

— Păi, domnule Anderson, ce să spun şi eu. Pete mi-era drag. Bine, cam trăgea el la măsea. Se întrerupse pentru a-şi afişa un aer de virtuos.

— Necazul e că-şi băga nasul unde nu-i fierbea oala şi pălăvrăgea vrute şi nevrute.

— În ce-şi băga nasul, Al ?

Faţa mare şi buhăită a lui Barney îşi pierdu orice expresie.

— Nu prea îmi scapă nimic din ce se întâmplă pe aici, domnule Anderson, dar ştiu şi când să-mi deschid pliscul şi când să-l ţin închis.

Îşi termină paharul. I-am făcut semn lui Sam care sosi şi i-l umplu la loc. Barney zâmbi, şi-mi mulţumi cu un semn din cap.

— Între noi doi, domnule Anderson, spuse el, coborând vocea, Pete prea se interesa de Alphonso Diaz şi după mine, Diaz ăsta este un „hombre" dintre ăi mai periculoşi.

— Şi de ce se interesa de Diaz ?

Încă o dată, faţa lui Barney îşi pierdu orice expresie.

— Habar n-am.

Făcusem de mai multe ori experienţa asta cu Barney. Cu berea îi dezlegam limba, dar cu mâncarea, îl făceam praf.

— Al, îmi pari cam flămând. Ce-ai zice de un hamburger ?

Rânjetul său îi lumină faţa.

— Da. Un hamburger n-ar strica, spuse, şi-i făcu semn lui Sam.

După câteva clipe, Sam sosi cu un munte de hamburgeri aburinzi acoperiţi cu felii de ceapă crudă. Puse far-

furia în fața lui Barney și îi întinse un cuțit și o furculiță.

L-am așteptat pe Barney să înceapă atacul hamburgerilor, după care am mai făcut o tentativă.

— Mă interesează Diaz ăsta. Al, orice pont, cât de mic mă interesează al naibii de mult.

— Nu vă apropiați de el, domnule Anderson. Îmi sunteți prieten bun și n-aș vrea să vi se întâmple ceva, așa că stați departe de tipul ăsta, spuse Barney, cu gura plină.

— De ce ?

— Fiindcă vă spun eu, domnule Anderson. Mulțumiți-vă să stați deoparte.

Tonul categoric care îi răzbătea din glas m-a făcut să trag concluzia că nu mai aveam ce scoate de la el în privința asta. Am făcut atunci altă încercare.

— Josh Jones. Zi-mi ceva despre individul ăsta, Al.

— Nici de el să nu vă apropiați, domnule Anderson. Este un negru ticălos.

— Ah, dar ce-ai spune de niște cârnăciori de-ăia cu ketch-up, cum îți plac ție ?

— Domnule Anderson, dar chiar că-mi știți punctul slab.

Îi făcu semn lui Sam care îi aduse o farfurie plină cu cârnăciori prăjiți în sos condimentat. Într-o zi, gustasem și eu unul și am crezut că o să-mi explodeze țeasta.

Zâmbăreț, Barney începu să înghită bombele alea. După ce hăpăi vreo cinci, ochii începură să-i lăcrimeze, așa că se întrerupse pentru a da pe gât o înghițitură zdravănă de bere.

— Tot vă mai interesează Jones, domnule Anderson ? mă întrebă, în timp ce-și pocnea pieptul cu pumnul.

— Ba bine că nu !

Înălță capul.

— Am să vă spun ceva, începu el, coborând vocea. El și prima soție a lui Hamel, Gloria Cort, erau amanți. Asta se întâmpla înainte ca tipa să se combine cu Diaz. După câte se zvonește, tot n-au terminat-o încă.

— Deci, era măritată cu Hamel și călca pe alături cu Jones, nu ?

— Exact. Se mai întâmplă lucruri de astea.

— Asta cam aşa este. L-am privit cum a reluat atacul cârnăciorilor. Crezi că şi a doua nevastă a lui Hamel se uită după Jones ?

Îşi încruntă sprâncenele.

— A, nu, în nici un caz. Doamna asta... e o damă bine. Nu-i genul ei o chestie ca asta. Dacă s-ar fi întâmplat aşa ceva, aş fi auzit.

M-am uitat la ceas. Era aproape şase.

— Al, trebuie să plec. Pe curând.

— Pe curând, domnule Anderson şi mulţumesc pentru trataţie, spuse el, punându-mi pe braţ mâna lui mare. Amintiţi-vă ce v-am spus, staţi departe de Diaz şi de Jones.

Am ieşit pe chei. Iahtul lui Hamel tocmai intra în port. Nancy era la pupă, iar Jones se pregătea să tragă la mal. M-am amestecat prin mulţime şi am luat-o la picior spre maşină. N-aveam chef să dau cu ochii de ea.

Întors la birou, mi-am băgat capul pe uşa Glendei.

— Colonelul vrea să te vadă, mi-a spus cu un ton imperios. Mişcă.

— Care-i baiul, păpuşel ? m-am interesat eu.

— Du-te şi-o să vezi. Hai, dă-i drumu' !

Am bătut la uşa lui Parnell, apoi am intrat. Stătea la birou, cercetând un dosar.

— Cazul Hamel, spuse. Ce-i nou ?

— Nimic, domnule. Absolut nimic. Am discutat cu domnul Palmer dimineaţă şi i-am spus că n-am descoperit nimic. Mi-a cerut un raport amănunţit şi o să încerce să-l convingă pe domnul Hamel să renunţe.

— Eşti convins că doamna Hamel n-are nimic de ascuns şi că nu s-a întâlnit cu alţi bărbaţi ? întrebă Parnell, scrutându-mă cu privirea lui de oţel.

— Domnule, după câte ştiu eu, conduita ei este ireproşabilă ; nu s-a întâlnit cu alţi bărbaţi. În după-amiaza asta a plecat cu iahtul, aşa că n-am putut-o urmări, dar atunci când am filat-o din elicopter, n-a făcut altceva decât să pescuiască. Sunt convins că scrisorile alea au fost

trimise de un sonat, ca să-l împiedice pe Hamel să lucreze.

Clătină din cap.

— Trimite-mi raportul să-l văd și o să i-l dau lui Palmer. Glenda mi-a spus că ești planificat pentru concediu.

— Da, domnule, așa este.

— Perfect. Ia-ți-l începând de mâine. Distracție plăcută.

— Mulțumesc, domnule.

Am ajuns în biroul meu, am copiat primul raport negativ pe care i-l arătasem lui Nancy, iar pe al doilea l-am rupt în bucățele.

M-am întors în biroul Glendei și i-am dat dosarul.

— Păpușel, concediul meu începe chiar din clipa asta, am anunțat-o. Dacă o să-mi urezi distracție plăcută, o să izbucnesc în lacrimi.

— Hai, plimbă ursu', făcu Glenda, luându-mi dosarul.

Am ieșit, am trecut pe la Edward, mi-am luat salariul, plus banii de concediu. Așa da, intrasem și eu în rândul oamenilor.

M-am întors în biroul meu, unde l-am găsit pe Chick, care mă aștepta. În clipa în care m-a văzut, a întins palma spre mine. I-am înapoiat banii pe care mi-i împrumutase.

— Și unde te duci acum ? mă întrebă, în timp ce-și băga bancnota în portofel.

— Nu prea am bani să merg nicăieri. O să agăț fetițe și o să ard gazul, i-am răspuns. Dacă o să ne întâlnim cumva și o să fii pe geantă, fac eu cinste.

Chick zâmbi cu toată gura.

— Da, sigur, după ce o să te împrumuți de la mine. Se ridică. O să plec și eu. Distracție plăcută, Bart, și nu prăpădi chiar toți banii.

— O să încerc să pun deoparte ceva. M-am așezat la biroul meu, am tras sertarul și am scos sticla cu scotch.

— Ce zici de un păhărel ?

— Zău, n-am chef, spuse Chick, îndreptându-se spre ușă, apoi se opri. Era să uit. Am ceva pentru tine. A sosit acum două ore, de la F.B.I. Ce naiba vrea Coldwell de la tine ? întrebă el în timp ce-mi dădea un plic sigilat.

L-am luat.

— Mi-a promis că-mi trimite nişte adrese ca să închiriez o barcă.

Dădu din umeri.

— Vezi să nu te îneci, îmi spuse, în timp ce ieşea.

M-am uitat la plic, după care l-am deschis. Înăuntru se afla un bilet şi o fotografie de genul celor ce sunt făcute la poliţie. În bilet scria : „Ţi-am promis că-ţi trimit fotografia soţiei lui Aldo Pofferi, Lucia Pofferi. Ochii în patru ! Lu".

Am luat fotografia şi am examinat-o. Reprezenta o blondă de vreo douăzeci şi patru de ani, care mă privea cu nişte ochi răi, ameninţători.

Am tresărit. Dacă tipa asta n-ar fi fost blondă, aş fi jurat că era Nancy Hamel.

Am luat un marker cu mină neagră, i-am înnegrit părul şi am privit-o. Am tresărit din nou.

Acum, nu mai aveam nici o îndoială.

Femeia căutată pentru două crime şi măritată cu unul dintre cei mai periculoşi terorişti italieni, era Nancy Hamel.

V

Fanny Battley, funcţionara de noapte de la arhivele „Paradis City Herald", îşi înălţă privirea când am intrat în sala mare, plină cu rafturi ce conţineau colecţia de ziare şi de fotografii apărute în ziare, începând chiar cu primul număr.

Detectivii lui Parnell erau cunoscuţi de Fanny, ca nişte cai breji, fiindcă de multe ori scormoneau prin arhivă, iar Fanny, o metisă tânără, prietenoasă şi competentă, îi servea cu promptitudine.

— Salut Bart ! Să nu-mi spui că ai venit cu treabă, la ora asta, făcu ea, adresându-mi un zâmbet deschis.

— Bună, Fan, i-am răspuns, oprindu-mă în faţa biroului său. Mâine plec în concediu, şi mai am de descurcat o chestie.

— Băftosule ! Şi unde pleci ?

— Unde naiba să plec ? Poate să fie undeva mai bine ca aici ? Ascultă iubito, am nevoie de ajutor. Aş vrea să ştiu când, unde şi cu cine s-a recăsătorit Russ Hamel, romancierul.

— Nici o problemă. Stai jos. O să-ţi aduc imediat tot ce avem.

Asta-mi place mie la Fanny asta. Niciodată nu pune întrebări.

M-am aşezat, mi-am aprins o ţigară şi am aşteptat. Fanny răsfoi rapid un fişier cât toate zilele, se îndreptă apoi spre un raft, făcu câţiva paşi, luă un clasor şi mi-l aduse.

— Mi-ar trebui şi nişte fotografii, te rog.

Trase un sertar metalic din spatele ei, cotrobăi prin el şi puse pe birou un plic.

— Asta-i tot ce am, Bart.

— Mulţumesc mult de tot, Fan.

M-am aşezat la o masă alăturată şi am început să mă uit la fotografii. Russ Hamel era arătos, nevoie mare. Bine făcut, cu o figură pătrăţoasă, cu părul grisonat. arbora aerul arogant al celor bogaţi, siguri de succesul lor. Am privit cu atenţie fotografiile lui Nancy. În fiecare dintre ele, purta nişte ochelari de soare imenşi, cu lentilele negre, care îi ascundeau complet jumătatea de sus a feţei. Dacă ai fi întâlnit-o pe stradă, n-ai fi putut să o recunoşti după fotografiile alea.

Am început să citesc anunţurile din ziare, privitoare la nuntă. În interviuri, Hamel declarase că o întâlnire pe Nancy la Roma. Se îndrăgostise de ea la prima vedere, i-a făcut o curte nebună şi după două luni de la prima lor întâlnire, s-au căsătorit. Hamel motiva tăcerea lui Nancy, care nu dăduse nici o declaraţie, prin timiditatea ei excesivă.

Am verificat datele şi am calculat că Hamel o întâlnise în urmă cu opt luni. Mi-am amintit ce-mi spusese Coldwell şi anume că Nancy se înhăitase la acţiunile criminale ale lui Pofferi de vreun an şi jumătate. Spre marea mea surprindere, asta însemna că atunci când se căsătorise cu Hamel. era deja măritată cu Pofferi. Oare să se fi căsătorit cu Hamel pentru a o şterge din Italia. după ce fusese arestată si apoi evadase ? Asta da idee ; cine naiba s-o bănuiască pe soţia lui Russ Hamel, că nu este nimeni altcineva decât o teroristă căutată de poliţie ?

Am mai verificat încă o dată toate articolele, si nemaigăsind nimic interesant, am pus clasorul pe raftul de unde-l luase Fanny.

— Mulţumesc, Fan şi i-am dat plicul cu fotografii. M-am cam lămurit. Pe curând !

I-am trimis o sărutare din vârful degetelor. apoi am plecat. M-am aşezat la volanul maşinii şi am chibzuit la ce aveam de făcut. A doua zi dimineaţă, urma să mă întâlnesc cu Nancy la Country Club. Optimismul din mine îmi spunea că există totuşi o mică şansă ca ea să-mi aducă banii. În caz contrar, acum puteam s-o presez, în-

trucât se cam schimbase calimera. N-aveam decât să-i spun că puteam dovedi că este de fapt Lucia Pofferi.

Bomba asta pe care o aflasem cerea calm şi o chibzuinţă matură. M-am hotărât să mă întorc acasă, să mă relaxez şi să mă gândesc în linişte. Am pornit, iar în drum m-am oprit la un băruleţ de unde mi-am cumpărat nişte sandviciuri.

Când am dat colţul străzii ce ducea spre blocul meu, o siluetă ţâsni din umbră, agitându-şi mâinile.

Am frânat violent, astfel încât cauciucurile scrâşniră. Figura lui Joey apăru în dreptul portierei mele.

— Domnule Anderson, să nu vă duceţi acasă, îmi spuse în culmea agitaţiei. Vă aşteaptă.

O maşină claxonă în spatele meu. Joey ocoli şi urcă lângă mine. Am parcat câţiva metri mai încolo.

Joey mă înghionti cu cotul.

— Diaz şi Jones ! gâfâi Joey. I-am filat. Au intrat la dumneavoastră în casă. Am văzut o lumină la fereastra apartamentului unde staţi, după care s-a stins. Sunt tot acolo.

S-a încreţit pielea pe mine. Aşadar, Nancy mă turnase. Luase probabil legătura cu Jones şi i-o fi spus că am şantajat-o. Mi-am amintit de recomandările pe care mi le făcuse Al Barney. O sudoare rece mă inundă.

Joey mă înghionti cu cotul.

— Vedeţi, domnule Anderson, că am grijă de dumneavoastră ?

— Bravo, Joey, şi mulţumesc. Acum stai liniştit câteva clipe. Trebuie să mă gândesc.

— Mi-e foame, domnule Anderson.

Ochise pachetul cu sandviciuri şi-l devora din ochi.

— Mănâncă, ce mai stai.

M-am gândit ce naiba puteam face. Pete, care se apropiase prea mult de Diaz, fusese lichidat fără milă. Îi spusesem lui Nancy că raportul în care o demascam şi în care menţionam ascunzătoarea lui Pofferi avea o dublură, pusă la păstrare. Dar probabil că Diaz credea că blufam şi de-aia intrase în acţiune. Culmea era că nu se înşela deloc, aşa că m-am gândit că ar trebui să fac din bluful ăsta o realitate. Trebuia deci să întocmesc un raport detaliat, în care să introduc lucrurile pe care le

aflasem. Puteam atunci să-i arăt lui Diaz raportul și în plus o notă din partea unui avocat, care să certifice că dublura se află în seif. Așa și numai așa eram în măsură să-l fac pe Diaz să joace cum îi cântam eu.

În concluzie, cel mai înțelept lucru era să nu mă întorc în nici un caz acasă, ci să mă duc la birou, unde să fac ce-mi propusesem.

— În regulă, Joey. Întoarce-te la mine acasă și stai de șase. Dacă tipii se cară, sună-mă.

Și i-am dat cartea mea de vizită.

Cu gura plină, înclina din cap în semn că înțelesese, privindu-mă fix cu ochii săi strălucitori. Am înțeles aluzia, și i-am dat douăzeci de dolari. Îmi zâmbi, coborî din mașină și dispăru în noapte.

Jackson, portarul de noapte al agenției, îmi deschise ușa de la intrare.

— Ați uitat ceva, domnule Anderson ?

— Da, mai am puțin de lucru. Mâine plec în concediu.

— Distracție plăcută, domnule Anderson, îmi ură el.

Sper să fie așa, m-am gândit. Doamne, cât mai speram chestia asta.

Mi-a luat aproape două ore să pun raportul la punct, pe care l-am bătut la mașină în trei exemplare. Am tras apoi la xerox trei copii după fotografia lui Nancy pe care mi-o dăduse Coldwell. Am băgat în trei plicuri câte un raport și o fotografie, iar pe plicuri am scris „De înmânat domnului Terrell, șeful poliției, în cazul dispariției mele". Am luat unul din plicuri și l-am băgat într-un plic mai mare, pe care i l-am adresat lui Howard Selby, avocat celebru și bun prieten cu mine. I-am pus înăuntru și o scrisoare în care-i explicam că eram în contact cu niște indivizi periculoși. Îi ceream să-mi trimită a doua zi, până la prânz, pe adresa mea de acasă, o notă de confirmare a primirii plicului.

Selby își avea birourile tot în blocul Trueman, la etajul cinci. Am luat liftul până la parter, am băgat plicul în căsuța lui de scrisori, după care m-am întors în birou.

Jackson m-a privit cu un aer impasibil și s-a abținut să-mi pună vreo întrebare.

M-am așezat la birou și am oftat ușurat. Cât de cât, acum puteam spune că mă aflam la adăpost. Am băgat al doilea plic între paginile unui „Cod de drept civil" pe care-l țineam în sertarul ce găzduia și sticla de scotch. Întrucât mai rămăsese ceva din ea, mi-am turnat un pahar. Al treilea plic mi l-am băgat în portvizit.

Beam și mă gândeam la suta de mii de dolari. O să vină oare mâine la prânz Nancy ? Greu de crezut Doar și-l chemase în ajutor pe Diaz. Iar reacția imediată a ăstuia a fost să mă aștepte în apartamentul meu. Mă aștepta ca să mă lichideze, sau doar să tranzacteze ?

Golisem paharul și tocmai mă pregăteam să-mi torn altul, când telefonul sună.

— Au plecat de cinci minute, domnule Anderson, mă anunță Joey.

— Mulțumesc, Joey. Du-te și culcă-te. Jimbo ce face ?

— E tot la Alameda.

— În regulă. Dacă ai noutăți, să mă suni acasă.

— S-a făcut, domnule Anderson.

Acum trebuia să mă odihnesc. Am plecat, am coborât în garaj, mi-am luat mașina și m-am îndreptat spre casă.

Făcând bilanțul, mi-am zis că n-a fost deloc o zi pierdută.

Ziua cea mare însă avea să urmeze.

Mi-am inspectat apartamentul, dar în afară de nițel scrum de țigară pe covor, nimic nu dovedea că Jones și Diaz mă vizitaseră.

Mă hotărâsem în legătură cu ceea ce aveam de făcut mâine și eram plin de încredere. Am încuiat ușa de la intrare și m-am îndreptat spre dormitor. Am adormit având în urechi foșnetul bancnotelor când sunt numărate, cea mai frumoasă dintre muzici.

M-am trezit tresărind. Cineva suna la ușă. M-am sculat din pat năuc, uitându-mă la ceas. Era unsprezece fără douăzeci. Prin vizor se vedea o individă, cu figură ciudată și cu o expresie neliniștită, genul de individă căreia i se pare că în fiecare clipă este în pericol de a fi violată de cineva, deși eu personal l-aș fi premiat pe tipul care ar fi dus până la capăt temerile ei.

Am deschis ușa.
— Domnul Anderson ?
— Da.
— Din partea domnului Selby.
Mi-a întins un plic, pentru care am semnat de primire. Individa mi-a aruncat o privire temătoare, s-a întors și a plecat.
Am deschis plicul şi am scos scrisoarea :

Dragă Bart Anderson

Aceste rânduri dovedesc că am primit un plic purtând mențiunea următoare : „De înmânat domnului Terrell, șeful poliției în cazul dispariției mele".
Am luat toate măsurile pentru a păstra în deplină siguranță plicul, şi voi urma întocmai instrucțiunile primite.

Cu stimă, Howard Selby

Fluierând destul de fals, am pus plicul pe birou şi m-am dus în bucătărie să-mi fac o cafea. Aveam sentimentul că-mi luasem toate măsurile de siguranță.
Pe la unsprezece jumătate, proaspăt ras, cu un duș tonifiant la activ și îmbrăcat în costumul meu elegant crem cu dungulițe bleu, am ieșit din casă, am încuiat ușa şi m-am urcat la volan.
Am ajuns la Country Club, am parcat, și m-am dus în hol. Mai erau cinci minute până la ora douăsprezece. L-am întrebat pe portar dacă doamna Hamel nu sosise cumva.
— Nu domnule, încă nu, mi-a răspuns.
M-am așezat într-un fotoliu de unde puteam observa intrarea, mi-am aprins o țigară și m-am pus pe așteptat. Nu credeam că o să vină dar totuși trebuia s-o aștept. Dacă încerca să mă păcălească nu era nici o problemă, treceam la planul de rezervă.
Am așteptat o jumătate de oră, după care m-am dus la restaurant și am mâncat, fără să mă grăbesc deloc. După dejun, mi-am aruncat, așa, într-o doară, ochii prin terenurile de tenis şi pe la piscină : nici urmă de Nancy.

Deci, trebuia să acționez conform planului de rezervă.

Am luat-o din loc, am rulat de-a lungul cheiului, am parcat în fața barului Alameda și am traversat cheiul spre bar. Am dat perdeaua contra țânțarilor deoparte și am intrat.

La bar erau aliniate câteva figuri dubioase. Mai mulți turiști stăteau la mese.

M-am apropiat de bar. Barmanul cel mătăhălos mă reperă și-mi adresă un surâs unsuros.

— Îl caut pe Diaz. Unde-l pot găsi ?

Se holbă la mine, ca și cum nu auzise bine.

— Îl căutați pe domnul Diaz ?

— Ești surd, sau ai urechile înfundate ? Apoi i-am zâmbit, ca să mai îndulcesc asprimea remarcii.

— Domnul Diaz este ocupat.

— Și eu. Hai, dă-i drumul și spune-i că-l caută Bart Anderson.

A ezitat, apoi s-a îndreptat spre capătul barului, de unde a luat un telefon. A șușotit ceva în el a înclinat din cap și a închis.

— Poftiți pe acolo, și-mi indică o ușă aflată în cealaltă parte a sălii.

M-am îndreptat într-acolo, am deschis ușa și am intrat. În cameră se afla un birou mare, cu două fișete metalice în stânga și dreapta lui și o măsuță lângă birou, pe care se afla o mașină de scris. În spatele biroului stătea un individ subțirel, între două vârste, care mă privea cu niște ochi de cobra. Părul lung, dat cu gel, și pieptănat cu grijă, îi cădea până la gulerul cămășii. Fața îi era împodobită cu o mustață, care-i ajungea până la bărbie. În timp ce mă examina, am înțeles de ce Al Barney mă prevenise. Mexicanul mirosea de la o poștă că era un individ al naibii de periculos.

— Domnul Diaz ? am întrebat, închizând ușa și oprindu-mă.

Mi-a făcut semn că da, după care făcu rost de un băț de chibrit și începu să se scobească în dinți.

— O reprezentați pe Lucia Pofferi ? i-am spus, fixându-mi ochii asupra lui.

A rămas impasibil.

— Ai greşit adresa.
— Atunci poate o reprezentaţi pe Nancy Homel.
— Poate.
— Aveam întâlnire cu ea la Country Club. N-a venit. Ridică din umeri şi căscă. Era vorba să-mi aducă nişte bani, ceva mai multişori, dar n-am primit nimic.

A ridicat iarăşi din umeri, cu un aer plictisit. Mi-am dat seama că n-aveam s-o scot aşa de uşor la capăt cu el. Am avansat câţiva paşi, am luat un scaun de lângă biroul lui şi m-am aşezat, apoi mi-am scos din portvizit plicul şi i l-am pus pe birou.

S-a uitat la ce scria pe el.

— Vă este teamă pentru viaţa dumneavoastră ? mă întrebă liniştit.

— După ce a păţit-o Pete Lewinski, mi-a cam fost. Dar acum sunt în siguranţă, ca o casă de bani.

Îşi încruntă niţel sprâncenele.

— Să nu fiţi sigur niciodată.

— Citiţi ce e în plicul ăla. Vă asigur că după ce o să aflaţi ce e scris înăuntru, o să încetaţi să vă mai jucaţi de-a hoţii şi vardiştii şi o să încercaţi să ne înţelegem omeneşte.

Ochii i-au scânteiat, dar trăsăturile i-au rămas impasibile. A tăiat plicul cu lama fină a unui cuţitaş de pe birou şi a scos paginile dactilografiate.

Mi-am aprins o ţigară şi l-am observat. A început să se uite la fotografii. Nu i-au provocat nici o reacţie, parcă se uita la nişte foi albe. Apoi, s-a înfundat bine în fotoliu şi a parcurs cele cinci pagini cu o faţă ca de marmură.

În timp ce aşteptam să termine, m-am gândit că pentru nimic în lume n-aş fi ţinut să-l am partener de poker.

În cele din urmă, puse pe birou hârtiile şi-şi ridică ochii spre mine.

— Şi mai este şi asta, i-am spus, întinzându-i confirmarea pe care o primisem de la Howard Selby.

A citit-o şi apoi a pus-o peste raportul meu.

— Chestia asta miroase a şantaj, spuse Diaz. Asta s-ar putea să vă coste vreo cincisprezece ani.

— Sunt de acord cu dumneavoastră. Dar pentru ea, asta ar însemna vreo douăzeci de ani, într-o puşcărie împuţită din Italia tot cam atât cât pentru Pofferi, iar pentru dumneavoastră, vreo cinci ani pentru tăinuire.

Întinse mâna către o cutie şi apucă o ţigară de foi. Îi muşcă unul din capete, scuipă într-o parte şi apoi o aprinse cu grijă.

— În fond, ce speraţi, domnule Anderson ?

— Păi, nu v-a spus Nancy ? Uitaţi-vă la hârtiile astea. Şi să ştiţi că dacă respir acelaşi aer cu dumneavoastră, asta nu dăunează sănătăţii mele.

Suflă fumul drept spre mine.

— Mi-a pomenit despre o sută de mii de dolari îmi spuse, cu nişte ochi strălucitori. I-am zis că asta e o cacialma.

— Luaţi-o aşa şi o să vedeţi ce o să se întâmple. O sută de mii de dolari nici un cent mai puţin.

— Şi o să intraţi într-o belea, cât roata carului de mare.

— N-o să ajungem acolo. Nancy o să găsească banii. Doar am un as în mânecă, nu-i aşa ? Mai gândiţi-vă. M-am aplecat pentru a-mi strivi ţigara în scrumieră. Câţi bani a reuşit să strângă ?

— Suficienţi ca să fiţi mulţumit, dacă sunteţi un bun jucător.

— Câţi ?

— Cincizeci de mii.

Am dat din cap negativ.

— O sută, e mult mai bine.

Trase un sertar al biroului şi începu să scoată nişte pachete cu bancnote de o sută de dolari. Alinie pe birou cinci pachete, după care scoase o servietă-diplomat din piele.

— Cincizeci, domnule Anderson, plus servieta asta colosală.

Cu ochii holbaţi. mă uitam la grămada aia de parale, simţind cum mâinile mi se umeziseră. Niciodată nu mai văzusem atâta bănet, iar grămada aia îmi luase efectiv minţile.

— Şaizeci, am făcut eu o tentativă timidă.

— Cincizeci, domnule Anderson. Fiţi înţelegător. A ajuns efectiv la fundul sacului.

Începu să bage pachetele de bancnote în servietă, în timp ce eu îl priveam hipnotizat, fără să clipesc. Ştiam că trebuia să mă mai târguiesc, dar ştiam la fel de bine că n-aş mai fi obţinut un şfanţ în plus. Visasem să pun mâna pe potul cel mare, dar nici cu jumătate din el nu-mi era ruşine. De fapt, nici nu-mi venea să-mi cred ochilor.

Diaz împinse servieta spre mine.

— Asta-i tot, domnule Anderson, îmi spuse cu o voce dulce şi cu privirea ameninţătoare. Şantajiştii sunt cam lacomi, dar în cazul de faţă, asta-i singura şi ultima plată. De acord ?

— De acord, am răspuns, ridicându-mă în picioare.

— Vă asigur de un lucru, domnule Anderson. Dacă încercaţi o nouă tentativă, o să aveţi parte de un sfârşit neplăcut. O să mă îngrijesc personal de asta. O să muriţi încetul cu încetul. Aţi înţeles ?

În timp ce privirile ni s-au încrucişat, am simţit un fior rece care-mi urca de-a lungul şirii spinării. Mi-e o frică cumplită de şerpi şi în momentele acelea, Diaz chiar semăna cu un şarpe.

— Ne-am înţeles, am concluzionat eu. Ne ţinem departe unul de celălalt.

Am luat servieta şi m-am îndreptat spre uşă. M-am oprit şi m-am întors spre el.

— Nu sunteţi străin de moartea lui Pete şi a puştiului ăla negru, nu-i aşa ?

Îmi adresă o privire plină de dezgust.

— Şi ce-i cu asta ? îmi răspunse el, în timp ce băga hârtiile mele în plic.

Am ieşit din cameră, am traversat barul şi am întins-o. Singurul meu gând acum era să-mi pun banii la adăpost. M-am dus la banca mea am închiriat o casetă, mi-am oprit cinci hârtii de câte o sută şi am încuiat servieta.

Mă gândeam să mă întorc acasă, dar mi-am amintit de Joey. M-am îndreptat spre chei, am parcat şi am lungit pasul spre Curtea Langustei. A trebuit să bat de

mai multe ori la uşă până să-mi deschidă. Era în chiloţi şi cu ochii cârpiţi de somn.

— Te-am trezit, Joey ? l-am întrebat, intrând în cameră.

— Nu-i nimic, domnule Anderson.

— Jimbo e tot la Alameda ?

— Sigur că da, domnule Anderson.

— Treaba s-a terminat, Joey. Spune-i şi lui. Nu mai trebuie să-i urmărească. Mi-am scos din portofel o bancnotă de cincizeci de dolari şi i-am dat-o. E în regulă ?

Ochii i s-au aprins.

— Doamne sfinte ! Mulţumesc, domnule Anderson. Nu vreţi nici să vă ţin la curent ?

— Nu mai e nevoie. Uită de toată chestia asta.

Îmi zâmbi ciudat.

— N-am cum să uit aşa ceva, domnule Anderson. L-au omorât pe Tommy.

— Da, ştiu, dar uită-i. Sunt periculoşi. Nu te apropia de ei. Ai înţeles ?

Zâmbi din nou :

— Domnule Anderson, fiecare cu problemele lui, da ?

— Stai, stai, ascultă-mă o clipă ! Potoleşte-te, ce naiba ! Nu puteţi să-i înfruntaţi, sunt prea puternici pentru voi.

Mă privi lung, câteva clipe, apoi dădu afirmativ din cap.

— O să fac cum ziceţi dumneavoastră, domnule Anderson.

— Aşa da, Joey, aşa-mi placi. Pe curând !

L-am bătut prieteneşte pe umăr şi am coborât în goană scările şubrede. Pe drumul de întoarcere, m-am gândit într-una la hârtiile verzi ce stăteau cuminţele în servieta-diplomat de la bancă. Mai că nu-mi venea să cred că o viperă ca Diaz se despărţise cu atâta uşurinţă de puhoiul ăla de bani. În fond, treaba lui, eu eram bogat acum.

Chestia asta trebuia musai sărbătorită. Se impunea să iau masa cu Bertha în oraş. M-am uitat la ceas. Era puţin peste şapte. Asta însemna că Bertha trebuia să fie acasă.

Am parcat maşina, am luat liftul şi am intrat în goană în apartamentul meu. Când închideam uşa de la intrare, telefonul începu să sune.

Precis era Bertha. Am zâmbit. Avea un fler deosebit. Era în stare să simtă mirosul banilor şi de pe lună.

Am apucat receptorul.

— Te pup, iubiţel !

— Domnul Bart Anderson ? spuse o voce rece şi indiferentă de femeie.

— El în persoană. Cine-i ?

— Vă rog să aşteptaţi o clipă. Domnul Mel Palmer doreşte să vă vorbească.

Se auzi un păcănit, după care vocea lui Palmer.

— Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră, domnule Anderson, spuse pe un ton plângăreţ.

— Domnule Palmer, i-am răspuns vioi, de astăzi sunt în concediu. Dacă e ceva important, puteţi suna la birou.

— Domnule Anderson, i-am dat domnului Hamel raportul dumneavoastră, şi a fost foarte mulţumit, dar vrea să vă vorbească personal.

Am închis ochii înainte de a întreba.

— Despre ce, domnule Palmer ?

Probabil că suspinase, dar zgomotul pe care l-am perceput eu a fost ca horcăitul unui muribund.

— Domnule Anderson, dacă aş fi în stare să înţeleg toate toanele domnului Hamel, cred că aş trăi cu zece ani mai mult. Ştiu doar că vrea să fiţi la dânsul, mâine dimineaţă la ora zece.

— Spuneţi-i că sunt în concediu, i-am răspuns. M-am gândit că n-avea nici un rost să-mi complic existenţa.

— Domnule Anderson ! Vă rog, duceţi-vă ! Domnul Hamel vă aşteaptă.

— Şi cu ce o să mă aleg din asta ?

— Poftim ?

— Trebuie să-mi întrerup concediul, deci trebuie să muncesc. Iar eu nu muncesc pe gratis.

Gemu uşor.

— Trebuie să trec pe la agenţie să aranjez asta ?

— Nu, trimiteţi-mi doar un cec de o sută de dolari pe numele meu şi n-o să fie nici o problemă.

— Perfect. Pot să-i spun domnului Hamel că poate conta pe dumneavoastră ?

— Da, puteţi.

M-am gândit că banii începuseră să curgă din toate părţile. Am format numărul Berthei.

— Te pup, iubiţel ! i-am spus când a răspuns. Ghici cine-i ?

— Ah, tu eşti ? Ia zi, banii ăia pe care ţi i-am împrumutat, ce-i cu ei ?

— Nu se poate, tot timpul te gândeşti numai la bani ?

— Unde eşti ?

— Fii calmă, păpuşel. În seara asta o să sărbătorim. Stai jos, să nu cazi când o să-ţi spun unde. O să mergem la „Spanish Bay Grill". Ia zi, îţi convine aşa ceva ?

— Eşti cumva beat ? se îngrijoră ea.

— Încă nu, dar n-avea grijă, o să mă şi îmbăt. A, încă ceva, era să uit. Am aruncat o privire patului meu, cel mare, de două locuri, ţi-l aminteşti, nu ? Să ştii că are un aer abandonat.

Râse amuzată.

— Bart, totuşi spune-mi, ai banii mei ?

— Îi am, îi am, fii liniştită. Ia spune, ce-ar fi să vii şi să ocupi locul ăsta liber din pat ?

— Ziceai de „Spanish Bay Grill" ?

— Exact.

— Ai cumva idee care sunt preţurile pe acolo ?

— Sigur că da, doar sunt un băiat umblat.

— Nu-mi vine să cred. Dar ce naiba, ai jefuit o bancă ?

— Îţi dau o oră. Dacă nu eşti aici în timpul ăsta, o să sun altă gagică.

— Paşii grăbiţi pe care-i vei auzi pe culoar apropiindu-se de uşa ta, să ştii că vor fi ai mei.

Am pus receptorul în furcă şi am început să fluier. Tot fals.

Da, e clar, banii aduc fericirea.

După trei cocteiluri de şampanie, m-am simţit pregătit să-i spun totul Berthei. Eram instalaţi la celebrul

restaurant „Spanish Bay Grill", şi făcusem aşa o comandă, încât Bertha rămase şocată :

— Cum naiba o să plăteşti toate astea ? mă întrebă intrigată.

Eram sigur că se temea că la sfârşitul mesei, o să fiu arestat. Aşa că am pus-o la curent. Nu m-am pierdut în detalii, dar i-am povestit o bună parte.

— Iubiţel, cert este că nici pe departe Nancy Hamel să fie o sfântă. Am filat-o ca un copoi şi am prins-o cu mâţa-n sac.

Bertha îşi holbă ochii.

— Mironosiţa aia ? Ce naiba a putut să facă ?

— N-are importanţă. N-auzi, am prins-o cu cioara vopsită şi i-am prezentat şi dovezi. Nici n-a crâcnit. Mi-a propus să-mi cumpere dovezile, iar eu s-o las baltă. Ce puteam face ? Am servit-o pe damicelă, că era păcat de Dumnezeu.

Bertha mă bătu peste mână.

— Ştiam eu, că într-o bună zi, o să împuşti lozul ăl mare, scumpule. Ia zi, cât ?

— Cincizeci de mii.

Cum mi-au ieşit cuvintele astea din gură, cum am regretat, dar ultimul cocteil avusese o influenţă hotărâtoare, care mă făcuse să depăşesc limitele prudenţei.

Bertha lăsă să-i scape aşa un fluierat, încât ochii tuturor se întoarseră spre noi.

— Cincizeci de mii de dolari ? murmură, aplecându-se spre mine, cu gura deschisă.

— Chiar aşa.

Chelnerul sosi cu caviarul.

— Cincizeci de mii ! repetă Bertha, după ce chelnerul se îndepărtă. Şi ce-ai de gând să faci cu banii ăştia ?

— Păpuşel, noi doi o să plecăm în vacanţă. E timpul să ne mai odihnim şi noi puţin. M-am gândit să închiriem un iaht şi să ne bronzăm la soare. Ai chef de aşa ceva ?

— Încearcă numai să mă împiedici ! Iubitule, lasă-mă pe mine să mă ocup de tot. Am nişte cunoştinţe valabile. Ştiu un tip care are un iaht superb şi poate reuşesc să-l conving să ni-l pună la dispoziţie pentru o nimica toată.

Un echipaj din patru oameni plus un chelner şi un bucătar, şi Doamne, cum se mai poate mânca acolo ! exclamă ea, dându-şi ochii peste cap. Pentru cât timp ?

— Stai o clipă. Mi se pare totuşi un mic jaf.

— Te-am întrebat pentru cât timp ?

— O lună, nu mai mult.

— Ştiu că tipul a închiriat odată pentru douăzeci de mii pe săptămână. Bag mâna în foc că o să-l conving să ne dea iahtul o lună, tot pentru banii ăştia.

Am privit-o neliniştit :

— Şi cum o să faci ?

— E un vicios. Ajunge să-mi misc niţel fundul şi să-i dansez iar el în timpul ăsta, stă şi-şi beleşte ochii la mine.

— Şi ajunge asta ca să ne lase iahtul pe mână o lună întreagă pentru douăzeci de mii ?

— Ei, trage şi el nădejde la un pic de sex, acolo, dar n-o să fie decât ceva la distanţă, nu-ţi face griji.

— Bine, e în regulă. Şi când crezi că o să plecăm ?

Sosi şi somonul în aspic.

— O să-l văd mâine şi o să fixez data.

— Eşti sigură că o să fii în stare ?

Îmi făcu cu ochiul :

— Pariem ?

A doua zi dimineaţă, la zece fără un sfert, am oprit maşina în faţa barierei ce păzea intrarea spre Paradise Largo. Paznicul ieşi din gheretа lui şi avansă spre mine cu un pas maiestuos.

Era masiv, de vreo cincizeci de ani, cu faţa roşcovană, cu umeri de halterofil şi cu o burtă ca a luptătorilor de sumo. Alura lui caraghioasă mi se părea cunoscută. Şi într-adevăr, mi-am adus aminte de el : era Mike O'Flagherty, un vechi agent al lui Parnell. Ieşise la pensie o lună înainte de angajarea mea.

— Ia te uită, Mike ! am făcut eu. Îţi aminteşti de mine ?

— Ei, cum naiba ! Bart Anderson. Îşi trecu mâna mare şi păroasă prin geamul lăsat al maşinii, şi-mi dislocă falangele. Ce mai faci ?

— Aşa şi aşa. Dar tu ce învârţi pe aici, împodobit ca un pom de Crăciun ?

Îmi zâmbi cu toată gura.

— Păi, ce să fac, după ce am ieşit la pensie, am avut bafta să prind postul ăsta. Îi păzesc pe grangurii ăştia de aici, să nu fie deranjaţi de nepoftiţi. Mare brânză nu fac, dar puţin îmi pasă, ies bani şi asta mă interesează.

— Când o să-mi vină şi mie timpul, o să fac la fel. E vreo listă de candidaţi, cumva ?

— Amice, nu prea o să-ţi placă. Ăştia sunt nişte bogătaşi de nu le ajungi cu prăjina la nas. Ia zi, ce cauţi pe aici ?

— Russ Hamel. Am întâlnire cu el la zece.

Ochii lui O'Flagherty se măriră.

— Nu zău ? Ăsta e unul dintre cei mai barosani. Stai o clipă. Trebuie să verific, nu te supăra.

— Nu e nevoie. Ridică bariera şi dă-mi drumul.

Clătină din cap.

— Să-ţi spun ceva : locul ăsta este cel mai protejat din toată Florida. Nimeni, dar absolut nimeni nu trece de bariera asta fără să fie controlat şi fără să aibă o întâlnire. Îmi pierd slujba dacă te las să treci fără să te controlez, chiar dacă ştiu cine eşti şi ce faci.

— Să nu-mi spui că-i controlezi şi pe ăia care locuiesc aici ?

— Pe dracu ! M-ar da imediat afară (scuipă cu îndemânare într-o parte), mutrele astea care se învârt pe aici îmi fac greaţă. Îi ştiu pe toţi şi le ştiu şi maşinile. Cum apar aici, la intrare, trebuie să le ridic imediat bariera, nu cumva să aştepte vreo secundă, că le pică greu. Dar cu străinii, e altă treabă.

— Înseamnă că nu-i aşa de nasol să fii bogat.

Mormăi ceva şi intră în gheretă. După un minut, ridică bariera.

— Dă-i drumul. Prima la stânga şi a treia poartă pe dreapta. Au acolo cameră de luat vederi. Ieşi din maşină, arată-ţi legitimaţia, apasă butonul roşu şi aşteaptă.

— Sunt al naibii de bine păziţi, am spus, pornind motorul.

Scuipă încă o dată.

— Aşa-i.

I-am urmat instrucţiunile şi m-am oprit în faţa unei orţi din stejar masiv, bătută în ţinte, înaltă de vreo atru-cinci metri. Am ieşit din maşină, am scos legitiaţia de detectiv particular, am apăsat butonul roşu şi ii-am îndreptat legitimaţia spre camera de luat vederi ce ıă urmărea de pe marginea de sus a porţii. Peste câteva lipe, uşile batante se deschiseră în faţa mea.

Am intrat în maşină şi am rulat pe o alee cu nisip mbrită deoparte şi de alta de lămâi, până la o casă în :ilul unui ranch, dar de lux. Un negru într-o livrea naculată stătea nemişcat în faţa unei uşi deschise.

Am parcat lângă un Ford, am ieşit din maşină şi am rcat cele trei trepte.

— Bună ziua, domnule Anderson, mi se adresă negrul, ăcând o mică plecăciune. Domnul Hamel vă aşteaptă.)acă vreţi să mă urmaţi.

L-am urmat printr-un hol decorat în maron şi oranj, poi de-a lungul unui mic coridor ce ducea în exteriorul asei, către o terasă enormă. Într-un bazin de marmură, fântână arteziană îşi proiecta jeturile în aerul cald şi med. Peşti tropicali bine hrăniţi se mişcau alene prin apă. :âteva şezlonguri şi măsuţe erau împrăştiate cam peste ot. Am traversat terasa, am intrat din nou în casă şi ıe-am oprit în faţa unei uşi. Negrul bătu cu grijă apoi leschise uşa.

— Domnul Anderson, anunţă el şi se dădu la o parte, ăcându-mi loc să intru.

Toată chestia asta de până acum fusese teribil de mpresionantă. Mă impresionează al naibii de uşor demon:traţia făcută de bani, aşa încât eram epatat, sincer să fiu.

— Intraţi, domnule Anderson, spuse o voce ; o voce le bariton, caldă, vocea unui om foarte sigur de el.

Am intrat într-o încăpere vastă, în care se simţea ›rezenţa aerului condiţionat. Era genul de încăpere pe 'are o invidiezi de cum o vezi : confortabilă, intimă, mobiată cu fotolii adânci, cu două canapele mari, câteva năsuţe, un birou pe care poţi juca şi ping-pong, un ovor somptuos ce acoperea parchetul ceruit din lemn e teck, un bar cu băuturi de toate soiurile, câteva zeci le kilograme de instalaţii audio si video aranjate într-un afl metalic şi o maşină de scris I.B.M. aşezată pe o măsuţă,

în fața unui fotoliu. O fereastră pe unde putea intra fără nici un efort un camion, dădea spre un parc în care deborda o vegetație luxuriantă.

În spatele biroului stătea Russ Hamel. Era exact ca în fotografie : zdravăn, cu fața pătrată, bronzat, un tip bine. Se ridică și-mi întinse mâna.

— Sunteți foarte amabil că ați venit, domnule Anderson. Se pare că sunteți în concediu.

Am scos niște zgomote incoerente în timp ce ne-am strâns mâinile. M-a invitat să iau loc.

— Cafea ? De băut ? O țigară ?

— Nimic, deocamdată, mulțumesc, i-am spus, în timp ce mă așezam.

— Am citit raportul dumneavoastră (bătu cu mâna în dosarul de pe birou), pariez că nici nu vă trece prin cap de ce v-am pus s-o urmăriți pe soția mea

L-am fixat din ochi, cu privirea mea de polițai reciclat.

— E o chestiune cât se poate de simplă, domnule Hamel. Vă trebuia o documentare autentică pentru romanul pe care tocmai îl scrieți, așa că v-ați adresat două scrisori anonime, i-ați cerut impresarului dumneavoastră să ne angajeze, v-ați servit de doamna Hamel ca de-un cobai și m-ați chemat să vin aici, ca să vedeți un detectiv particular în carne și oase.

M-a privit cu gura căscată, apoi și-a repezit capul pe spate și a izbucnit în râs. În clipa aia, tipul mi-a plăcut, efectiv mi-a plăcut.

— Asta-i bună ! Și eu care mă credeam smecher, nevoie mare. Ia spune-mi, cum ai descoperit asta ?

— Domnule Hamel, doar sunt detectiv particular. Meseria mea este să descopăr chestii de-astea. așa cum meseria dumneavoastră este să scrieți romane de succes.

— Punctați la fix, domnule Anderson. Adevărul este că nu prea știam cum funcționează o agenție de detectivi particulari. Raportul dumitale mi-a fost de mare ajutor. adăugă el. zâmbind deschis. Și acum, ați vrea să-mi vorbiți câte ceva despre dumneavoastră ? Mi-ar plăcea să vă introduc în cartea mea.

— De acord, domnule Hamel.

— Să ştiţi că nu vă fac să vă pierdeţi vremea de pomană, domnule Anderson. Plătesc orice documentare pe care o strâng.

Doamne sfinte, m-am gândit eu, asta e epoca mea de aur, nu alta !

— Cu plăcere, domnule Hamel. Ce doriţi să ştiţi ?

În jumătatea de oră care a urmat, i-am răspuns la o grămadă de întrebări cu care m-a bombardat. Voia detalii cu privire la organizarea agenţiei, amănunte despre detectivi, trecutul meu şi tot soiul de întrebări, în fond şi la urma urmei, inteligente.

În cele din urmă, clătină din cap.

— Domnule Anderson, vă mulţumesc mult. Mi-aţi spus exact ceea ce voiam să aflu. Luă raportul meu. Dar ce voiam într-adevăr, de fapt, asta era, adăugă zâmbindu-mi. Raportul dumitale nu este preţios numai pentru romanul la care lucrez, ci îmi este şi mai preţios pentru viaţa mea particulară.

— Da ? am întrebat eu cu indiferenţă.

— Subiectul cărţii mele se învârte în jurul unei femei măritate cu un chirurg foarte ocupat. Ea este mult mai tânără decât el, îmi explică Hamel. Tipul primeşte nişte scrisori în legătură cu nevastă-sa şi pune să fie urmărită. Este o poveste despre gelozie. Detectivul îi trimite un raport la fel ca al dumitale. Soţia chirurgului ducea o viaţă ireproşabilă, solitară. Motivul care m-a îndemnat să mă servesc de soţia mea ca de un cobai, este că şi eu am certitudinea că ea duce o viaţă ireproşabilă, solitară. Aşa că nu riscam nimic, adăugă el, zâmbitor. Puteam să bag mâna în foc că aveam să primesc un raport ca cel pe care mi l-aţi dat.

Mi-am întors ochii de la el.

Doamne, Dumnezeule ! m-am gândit. Dacă ai ştii cu ce podoabă te-ai putut căpătui, ţi-ai smulge părul din cap.

— Aşa că, domnule Anderson, îţi sunt foarte recunoscător pentru raportul acesta detaliat, continuă Hamel. Nu ştiam că soţia mea duce o viaţă atât de plictisitoare, în timp ce eu stau închis aici şi scriu. Iar situaţia asta se va schimba.

Am păstrat tăcerea. Ce naiba voia să spună ?

— Mulţumesc pentru timpul acordat, domnule Anderson. Luă un plic închis de pe birou, mi-l întinse, apoi se ridică. Acesta este onorariul dumneavoastră.

— Şi eu vă mulţumesc, domnule Hamel, i-am spus în timp ce mă conducea la uşă.

Negrul în livreaua imaculată mă aştepta.

— La revedere, îmi spuse Hamel, strângându-mi mâna şi intră în birou.

M-am instalat la volan, mi-am aprins o ţigară şi m-am gândit cât timp i-o trebui lui Hamel să afle că de fapt s-a însurat cu o criminală. Cu puţin noroc poate n-o va afla niciodată. Speram să fie aşa. Tipul mi-era simpatic. Şi mi-a devenit şi mai simpatic, când, deschizând plicul pe care mi-l dăduse, am aflat că devenisem mai bogat cu cinci sute de dolari.

VI

Totul are un sfârşit, dar atât cât a durat, a fost un vis în culori. O să-mi amintesc toată viața de luna asta de lux şi abundenţă petrecută la bordul unui iaht fastuos, cu Bertha alături.

Așa cum a spus, a reușit să închirieze iahtul cu douăzeci de mii pentru o lună, numai că nemernicul ăla a pus condiţia ca ea să plătească echipajul, iar mâncarea şi băutura o interesau tot pe ea, direct şi personal. Și întrucât nu erau banii ei în joc, ci ai mei, a acceptat, cu ochii închiși. Sunt convins că nici măcar nu i-a trecut prin minte să se târguiască. După ce mi-a spus de învoiala făcută, m-am gândit la banii pe care-i aveam și mi-am amintit ce-mi spusese tatăl meu odată. „Niciodată să nu te porţi ca un zgârciob, chiar dacă așa ești". Aşadar, m-am declarat de acord... în fond, la ce naiba servesc banii ?

Am dat o fugă până-n insulele Cayman. Bermude, Bahamas şi Martinica. Am înotat, am mâncat cele mai trăsnite chestii pe care ţi le pot oferi banii, am băut în fiecare zi patru sticle de şampanie, fără să mai pomenesc de punciurile de rom, care deveniseră o obișnuinţă pentru Bertha şi-i crescuseră apetitul sexual într-un asemenea hal. încât abia de mai puteam face faţă cererii.

Petrecusem ca-n rai, dar totul are un sfârșit.

Acum trebuia să ne întoarcem la Paradise City, unde aveam să ajungem chiar în seara respectivă.

— Iubiţel, ţi-ai făcut bagajele ? am întrebat-o pe Bertha.

— N-ai pic de romantism în tine. Eu, care aş vrea ca asta să nu se termine niciodată şi tu-mi vorbeşti de bagaje.

— Dar tu ce crezi, că mie-mi place că se termină ? Dar bagajele trebuie făcute, asta-i.

— Bine, du-te şi fă-ţi-le tu întâi.

Am coborât în cabină şi mi-am aruncat ochii de jur împrejur. Toate astea aveau să-mi lipsească al naibii de mult. Cu inima cam strânsă, mi-am luat valiza şi am aruncat-o pe pat.

Se auzi o bătaie la uşă, după care pătrunse în cabină şeful echipajului.

Era înalt şi slab, cu o faţă ca o lamă de cuţit, iar ochii cât nişte năsturei, îi erau la fel de animaţi ca pietricelele de pe fundul mării. În tot timpul călătoriei, tipul se achitase de sarcinile lui într-un mod ireproşabil, dar mă cam enerva faptul că îşi trăgea în permanenţă nasul. Nu că ar fi fost răcit, ci datorită unui tic care-l făcea să inspire rapid de două ori prin nările alea înguste, la fiecare jumătate de minut.

— Deci, domnule Anderson, ne întoarcem, nu ? Lăsaţi-mă pe mine să vă fac bagajele.

— Da, ne întoarcem, din păcate. Fă-mi bagajele şi dacă tot te-ai oferit, fă-i-le şi doamnei Anderson.

Pentru ochii lumii, ne îmbarcasem ca soţ şi soţie, deşi eram convins că atât el, cât şi restul echipajului, nu-şi făceau iluzii în privinţa asta.

— Bine, domnule. Scoase din buzunarul interior al hainei un plic şi mi-l înmână. Aici sunt trecute toate cheltuielile. Se obişnuieşte că plata să fie făcută înainte de a ajunge la ţărm.

— Nici o problemă, am răspuns. O să aranjez eu.

— De asemenea, există obiceiul de a da o primă echipajului, de douăzeci şi cinci la sută. Îmi va face o deosebită plăcere să înmânez eu banii din partea dumneavoastră.

— Douăzeci şi cinci la sută ?

Buzele lui subţiri se întinseră într-un zâmbet.

— Bineînţeles, domnule, doar dacă nu cumva doriţi să creşteţi suma...

— Da... da...

Am ieşit din cabină, am trecut în salon, m-am instalat la birou şi am desfăcut plicul. Totalul cheltuielilor urcase la treizeci şi şase de mii. Am tras aer adânc în piept. Mi-am scos pixul şi am început să socotesc pe spatele

unei hârtii. În final, am ajuns la concluzia că nu mai aveam decât vreo două mii trei sute de dolari. Asta însemna că luna care trecuse, cheltuisem mai bine de cincizeci de mii de dolari.

Am ieșit pe punte. Bertha tocmai își turna un pahar cu șampanie.

— Ai terminat repede, se miră ea.

— Nici n-am început. Bagajele ni le face fața aia îngustă.

Se întinse pe saltea și gemu de plăcere.

— Asta înseamnă să trăiești, Bart. Hmmm, ce bine e !

— Da. Ia uită-te mai bine la asta.

Și i-am întins nota de plată. A parcurs-o rapid, după care mi-a înapoiat-o.

— Merită. Să știi că nu regret un cent.

Din banii mei, evident, că doar nu dintr-ai ei.

— Păpușel, practic sunt lefter, îți dai seama ?

— Ei, ce Dumnezeu, dar ai o slujbă, nu ?

— Da, așa e, încă mai am o slujbă.

Îmi turnă un pahar cu șampanie și bătu salteaua de lângă ea.

— Iubițel, nu mai lua aerul ăsta deprimat. Banii sunt făcuți pentru a fi cheltuiți.

M-am așezat alături de ea. M-am gândit că fusesem tare pe geantă și în același timp, ultimul dintre ageamii, de putusem să accept doar cincizeci de mii, de la Diaz. Nici măcar nu mă târguisem ca lumea. Cerusem o sută de mii și m-am lăsat convins pentru jumătate. Halal să-mi fie ! Mi-am amintit cuvintele pe care mi le spusese : „Șantajiștii sunt lacomi, dar în cazul de față, asta-i singura și ultima plată. De acord ?" Iar după asta, adăugase : „Vă asigur de un lucru, domnule Anderson. Dacă încercați o nouă tentativă, o să aveți parte de un sfârșit neplăcut. O să mă îngrijesc personal de asta. O să muriți încetul cu încetul. Ați înțeles ?"

Mi-am zis că am fost ultimul dintre cretini. Ei, ce-a fost, a fost. În nici un caz n-aș fi riscat ca șarpele ăsta. Precis că ar face exact cum a spus.

— Bart ! îmi întrerupse Bertha șirul gândurilor. Ia spune-mi o chestie, muierușca aia a lui Hamel, a făcut-o lată rău ?

— Nici că se putea mai rău.
— Şi tipa ţi-a dat paralele alea, ca s-o laşi în pace ?
— Cam aşa ceva.
— Ai greşit adresa, Bart.
Am privit-o lung.
— Ce vrei să spui cu asta ?
— Ai primit banii din mâinile lui Nancy Hamel ? Da sau nu ?
— Am tratat cu agentul ei, dar ea a făcut rost de bani.
— Dacă a făcut-o lată rău, cum spui tu, puteai să-i ceri mai mult, e adevărat ?
— Nu avea mai mult.
Dădu din cap şi zâmbi înciudată.
— Aici ai greşit tu şi ai greşit rău de tot. Trebuia să fi luat legătura cu Hamel, că doar ăla valorează milioane.
— Păpuşel, tu nu ştii cum stau lucrurile.
Îşi aprinse o ţigară.
— Bine, atunci, explică-mi.
— Bertha, crede-mă, n-are absolut nici un rost să fii amestecată în toată tărăşenia asta.
Mă fixă cu o privire dură.
— Explică-mi.
— E mai bine să stai deoparte.
— Termină cu prostiile şi explică-mi o dată !
Deci i-am explicat. Pe măsură ce vorbeam, simţeam o senzaţie de uşurare. De fapt, simţisem mai de mult nevoia de a mărturisi cuiva. Am început chiar cu începutul ; filajul lui Nancy, Josh Jones, întâlnirea cu Pofferi Pete şi Tommy, apoi Coldwell şi fotografia de la poliţie şi în sfârşit cu Diaz şi ameninţările lui, pe care aveam al naibii de multă nevoie să le împărtăşesc cuiva.
Bertha asculta cu atenţie. Când i-am spus cum descoperisem că Nancy nu era altcineva decât Lucia Pofferi, s-a ridicat de pe saltea, m-a privit lung, dar n-a deschis gura până n-am terminat.
— Eşti sigur că Nancy este Lucia, criminala ? mă întrebă, aproape în şoaptă.
— Nici nu încape discuţie.
Îşi trecu degetele prin păr, închise şi apoi deschise ochii.

— Isuse Cristoase, murmură.

— Ei, asta-i tot. Ţi-am explicat. Aşa că acum, ştii totul. Toată poanta este că, dacă vreodată chestia asta o să răsufle, atunci o să vii la pârnaie, să-mi aduci pacheţele.

— Şi tu i-ai dat pontul ăsta lui Diaz doar pentru cincizeci de mii de dolari ?

— Doar ţi-am spus-o, ce naiba, am izbucnit eu. Îi cerusem o sută; dar când a început să-mi pună în faţă puhoiul ăla de bani, n-am mai rezistat.

— Doamne sfinte, şuiera ea printre dinţi, privind cerul.

— Asta este, ştiu şi eu ce prostie am făcut. Trebuia să-l strivesc ca pe un păduche, pe ticălosul ăla, numai că este al naibii de periculos. Şi în afară de asta, pretindea că Nancy nu mai avea nici un ban.

— Da, numai că n-avea ce să-ţi facă ! exclamă Bertha, şuierând din nou. Doar tu îl aveai la mână. N-avea cum să se atingă de tine. Selby avea doar plicul tău. Of, Bert, aveai peştişorul de aur în mână şi l-ai lăsat să-ţi scape !

Mi-am şters sudoarea de pe frunte.

— Aşa îmi propusesem şi eu, numai că am făcut pe dos.

Coborî vocea şi îşi puse mâna pe braţul meu.

— Mai ai o momeală şi un peşte mult mai mare.

Am privit-o fără să înţeleg nimic.

— Ascultă, păpuşel. Cred că-ţi dai seama că sunt opărit de tot. Am avut cincizeci de mii de dolari pe care i-am cheltuit. Acum iar sunt pe geantă şi luni o să încep lucrul. M-am întrerupt şi am privit-o cu atenţie. Ce momeală ? Ce peşte ?

Scoase un oftat de exasperare.

— Bart, zău aşa, sunt momente în care sunt convinsă că într-adevăr trebuie să te îngrijeşti. Nici nu trebuia să iei legătura cu Nancy. Trebuia să-ţi închipui că o să dea fuga la Pofferi. Înghesuind-o pe Nancy, ai avut de-a face cu Diaz.

— Ştiu şi eu toate astea, i-am spus cu iritare. Credeam că o să dau peste o pradă uşoară. N-a mers şi cu asta gata.

— Nu zău ? Şi chiar nu ţi-a rămas nimic ?

— Despre ce momeală vorbeai ? Şi despre ce fel de peşte ?

— Russ Hamel. Cu el trebuia să începi. Chiar nu te-ai prins ? Bart, uită-te la Hamel. Priveşte-l bine. Un autor de succes, care păşeşte pe bani. A întâlnit-o pe Nancy şi a căzut în limbă după ea. S-a gândit că ea ar putea fi a doua lui şansă. Bagă-ţi bine asta în cap. „A doua lui şansă." S-a prins că prima lui nevastă era rea de muscă. Orgoliul lui a încasat-o zdravăn. Aşa că s-a debarasat de ea. Şi iată-l acum, căsătorindu-se cu o tipă despre care crede că este o sfântă. Gândeşte-te ce figură ar face dacă ar afla că este o teroristă italiană dintre cele mai periculoase, căutată pentru două crime. Cum îţi imaginezi că ar reacţiona ?

— Asta tu trebuie să-mi spui, i-am răspuns, aplecându-mă spre ea.

— Omul ăsta este o celebritate. Dacă presa ar afla, ar izbucni un scandal cum nu s-a mai văzut. Un tip ca el ar face pe dracu' în patru să muşamalizeze afacerea. dar mai presus de orice, ar încerca să-şi protejeze nevasta. Şi-ar putea pretexta că ce s-a întâmplat, a fost de domeniul trecutului. Aşa că ar face totul, absolut totul, pentru a o cruţa de puşcăriile italiene.

— Ar face totul, chiar dacă ar afla că este măritată cu Pofferi ? Asta ar putea arunca paie pe foc, nu ?

— De unde ştii că este măritată cu Pofferi ăla ? Fiindcă aşa pretinde poliţia italiană, nu ?

— Şi de ce ar zice italienii aşa, dacă n-ar fi adevărat ?

— Te îndepărtezi de ce este esenţial. Important este că Hamel ar plăti pentru ca afacerea să fie muşamalizată. indiferent că ea este măritată sau nu cu Pofferi.

M-am gândit la ce mi-a spus şi am început să mă ambalez niţel. Adevărul era că un tip ca Hamel n-ar fi acceptat în ruptul capului ca publicul să afle că a fost pentru a doua oară un nătăfleţ. Asta puteam paria cu ochii închişi.

— Bart, ascultă, nu lăsa să-ţi scape ocazia asta. Face pe puţin un milion de dolari.

Am prvit-o cu gura căscată.

— Un milion ! Ai înnebunit de tot !

— Omule. ăsta păşeşte pe bani. Ce naiba înseamnă un milion pentru el ? Mărunţiş, acolo.

— Stai o clipă. Ar putea să mă contreze. Poate să cheme poliţia şi atunci. unde o să ajung ?

— Dar el unde o să ajungă ? Şi Nancy ? Bart, ce mai tura-vura, îl ai la mână. Treaba e coaptă, ascultă-mă pe mine.

M-am gândit brusc ce ar însemna să am un milion de dolari, şi m-am convins că într-adevăr, treaba era coaptă.

Prima mea grijă când am ajuns acasă, a fost să-i telefonez lui Howard Selby. I-am spus că m-am întors din concediu.

— Howard. să păstrezi în continuare plicul ăla. Am redeschis cazul. O să-ţi telefonez în fiecare săptămână ca să ştii că n-am păţit nimic. În regulă ?

— Bart, am impresia că te-ai luat în bâză cu nişte ticăloşi. Chiar crezi că e posibil s-o păţeşti ?

— Nu. dar nu vreau să risc. Mulţumesc, bătrâne, i-am spus înainte de a închide.

Mi-am turnat un scotch, şi m-am aşezat în fotoliu. Lipsisem din Paradise City o lună încheiată. Dacă Pofferi fusese arestat ? Dacă Coldwell descoperise cine era Nancy ? Ar fi fost culmea să încerc să-l storc pe Hamel de niscaiva bistari, dacă toate astea s-ar fi întâmplat. Mi-a şi răsunat în urechi pocnetul metalic al uşii celulei, închizându-se în urma mea, eu rămânând înăuntru.

Mijlocul cel mai simplu şi mai rapid de a mă informa era să mă întorc la arhivele lui „Paradise City Herald". M-am uitat la ceas. Era şapte fără douăzeci. Fanny Battley era de serviciu. Am dat pe gât paharul, şi m-am repezit spre Maserati-ul meu.

— Mamă. ce bronzat eşti ! exclamă Fanny, când mă văzu. Te-ai distrat ca lumea ?

— Oho. şi încă cum ! M-am sprijinit cu mâinile de biroul ei. şi i-am zâmbit seducător. A trecut timpul, să nu mă întrebi cum. Tu când pleci ?

— Luna viitoare. Mă duc la ai mei, în Georgia. O să mă hinghherească. nu alta. suspină ea.

— Mie-mi spui. cunosc lecţia. Ia zi, ceva noutăţi ?

— Nu cine ştie ce. Nişte găinării, altceva nimic.

— Nici o crimă ?
— Eh, două-trei tentative de jaf, da' tipii au fost arestați. Și unu' și-a încercat bafta la casino. A ținut două minute. Cam asta ar fi tot.
Am respirat ușurat. Dacă Pofferi ar fi fost arestat, Fanny ar fi știut-o cu siguranță.
— A mai fost un accident nasol, alaltăieri noapte. Penny Highbee.
M-am crispat brusc.
— Soția avocatului ?
— Da. Un șofer beat a dat peste ea tocmai când dădea să se urce în mașină. Au fost doi martori. Amândoi au declarat că șoferul mergea nebunește.
Am simțit un fior urcându-mi de-a lungul șirei spinării.
— Și este rănită grav, nu ?
— Ar fi fost bine să fie așa. A murit în drum spre spital.
— Doamne sfinte ! am exclamat, cu gura uscată. L-au arestat pe șofer ?
— Da de unde ! Nici unul dintre martori n-a putut să spună numărul mașinii. Nici în privința culorii nu s-au pus de acord.
Penny Highbee, cea mai bună prietenă a lui Nancy Hamel, m-am gândit eu. Oare chestia asta să aibă vreo semnificație ?
— S-a scris în ziar un articol despre accidentul ăsta. Vrei să-l citești ?
— Nu, mulțumesc. Am s-o întind. Luni o iau de coadă.
— Asta ne e soarta. Eram aproape de ușă, când îmi spuse. A mai fost pescuit din apă un negrișor, dar nu cred să te intereseze așa ceva.
Mi-am simțit inima tresărind.
— Ce negrișor ?
— Unul din puștii obișnuiți ai cheiului. Poliția crede că a alunecat de pe chei, s-a lovit la cap și s-a înecat.
— Știi cumva cum îl cheamă ?
Îmi aruncă o privire rapidă, dar fidelă principiului ei, nu-mi puse nici o întrebare. Se ridică, se îndreptă spre fișier, și începu să caute.
— Jimbo Osceola, spuse. Locuia în Curtea Langustei.

— Când s-a întâmplat ?
— Noaptea trecută.
— Mulţumesc, Fan.

Am lăsat-o pe Fan cam intrigată şi m-am îndreptat spra maşină. Aveam senzaţia că moartea lui Penny Highbee şi a lui Jimbo aveau o legătură strânsă cu Nancy şi Pofferi. M-am instalat la volan, pradă unor gânduri negre. S-ar fi putut ca Penny să fi început s-o bănuiască pe Nancy. Cele două femei erau prietene intime. Dacă Penny şi-ar fi manifestat cea mai mică bănuială referitoare la identitatea lui Nancy, atunci cu siguranţă că Pofferi n-ar fi ezitat câtuşi de puţin.

Îl avertizasem pe Joey să se ţină departe de Diaz. Mi-am amintit de zâmbetul pe care-l avea când m-a asigurat că aşa va face. Numai că nu mă ascultase. Jimbo se apropiase prea mult. şi fusese reperat ca şi Tommy.

Am simţit nevoia urgentă de a-l vedea pe Joey. Am pornit-o spre chei. Ajuns acolo, am parcat, şi am grăbit pasul spre Curtea Langustei. Nelipsiţii puşti care băteau mingea şi-au întrerupt jocul să mă privească.

— Hei, dom'le ! mă strigă unul dintre ei, în timp ce mă îndreptam spre blocul lui Joey.

M-am oprit. Un negrişor soios şi cu părul creţ, de vreo zece ani alergă spre mine.

— Nu-l mai căutaţi pe Joey, dom'le.

Mi-am scos batista şi mi-am şters faţa de transpiraţie.

— De ce ?
— Nu mai stă aici. A plecat aseară.
— Unde s-a dus ?

Puştiul îşi luă un aer tâmp.

— Nu ştiu, dom'le.

Am scos din buzunar un dolar.

— Unde s-a dus ? am repetat.

Privi dolarul cu ochii flămânzi.

— Dom'le, vă cheamă Anderson ?
— Da, sunt Anderson.
— N-a spus unde se duce, da' a spus să vă zic că ăla e tot acolo.
— Precis nu ştii unde s-a dus ? Sunt prieten cu Joey. Vreau să-l văd.

Am mai scos un dolar.

— Nu ştiu, dom'le. A luat autobuzul. Avea un geamantan cu el.

— Un autobuz ?

— Ăla, spre Kay West.

— Bine. Ascultă, dacă-l vezi, să-i spui să-mi telefoneze. I-am dat banii.

Puştiul îşi băgă banii în buzunar şi-mi zâmbi.

— Am înţeles, dom'le.

Am luat-o spre casă, simţindu-mă neliniştit şi al naibii de singur. M-am gândit că nu renta deloc să stau în noaptea asta singur cuc, aşa că m-am răzgândit şi am luat-o spre Bertha.

Tocmai îşi desfăcea bagajele.

— Ia te uită, iubiţel ! Ce-i cu tine ? Scuză-mă, e un pic dezordine.

Cu toate că Bertha era întotdeauna ca scoasă din cutie, apartamentul ei arăta mereu de parcă tocmai trecuseră pe acolo hoţii. La talmeş-balmeşul obişnuit, acum se adăugau valizele deschise, şi hainele împrăştiate care încotro.

— Păpuşel, pune ceva pe tine, am anunţat-o. Mergem să mâncăm în oraş. Trebuie să-ţi spun nişte chestii.

Mă privi scrutător, şi intră apoi în dormitor. Reveni îmbrăcată şi machiată în mai puţin de un minut, ceea ce pentru ea era un adevărat record.

— S-a întâmplat ceva ?

— Da, dar nimic urgent. O să mergem la Louis, şi o să-ţi spun acolo. După aia, păpuşel, mi-ar trebui o parteneră la pat.

— Nici o problemă !

Îşi trecu braţul pe sub al meu. De-abia când am ajuns la maşină, mi-a căzut fisa de ce era aşa de docilă. De obicei, întotdeauna discutam în contradictoriu până să cădem de acord la ce restaurant să mergem. I-am zâmbit, şi am ajutat-o să urce în maşină, ca pe o doamnă. Era clar, mă şi vedea călare pe un milion de dolari.

După ce ne-am instalat în restaurantul ăla intim, pe jumătate gol, am comandat crabi şi friptură cu stridii, şi apoi i-am spus noutăţile.

Cu mâna încleştată pe un pahar cu cocteil de şampanie, Bertha mă asculta impasibilă.

— Ar putea să fie vorba de o coincidenţă, spuse, după ce am terminat.

— Coincidenţă, pe dracu' ! Highbee, alaltăieri noapte, şi Jimbo, noaptea trecută. Ţi-am spus eu, păpuşel, indivizii ăştia sunt nişte ucigaşi.

— Şi ce dacă, ţie nu-ţi pot face nimic.

— Asta sper şi eu.

— În regulă, deci, cu cât o să-l vezi mai repede pe Hamel cu atât mai iute ne putem face valizele şi s-o întindem.

— Este imposibil să-l văd pe Hamel imediat.

— De ce ?

— Doar ţi-am spus că soţia avocatului său, şi cea mai bună prietenă a lui Nancy a murit, i-am explicat eu răbdător. Nu este momentul să dau ochii cu el. Chiar şi aşa, fără complicaţiile astea, o să fie destul de greu să-l întâlnesc.

Bertha începu să ciugulească dintr-un crab.

— De ce o să fie greu să-l întâlneşti ? întrebă ea, în cele din urmă.

— Păi, doar n-o să trec pe la el aşa, netam-nesam, adică, uite, domnule Hamel, eram în trecere pe aici, şi m-am gândit să-ţi fac o vizită.

I-am spus despre sistemul de pază din Paradise Largo.

— Doamne sfinte, ce înseamnă să fii bogat ! suspină Bertha.

— Aşa este. Deci trebuie să aşteptăm ca lucrurile să se mai liniştească, după care o să încerc să iau legătura cu Hamel prin telefon.

Bertha continuă să mănânce, dar o vedeam după cum stătea încruntată, că se gândea intens.

— Du-te la înmormântare, spuse ea punându-şi furculiţa jos, după ce mai întâi se asigurase că lichidase toată mâncarea.

— De ce să asist eu la înmormântarea lui Penny Highbee ?

— Agenţia ta n-a avut de-a face cu Highbee ?

— Ba da, după câte mi-amintesc eu, chiar de vreo zece ori. sau mai mult.

— Păi atunci, de-asta să te duci. Doar aşa se obişnuieşte la casele mari, nu ?

— Şi ce te face să crezi că Hamel o să fie acolo ?

— Bart, ce naiba, dacă n-o să fie, n-o să fie şi gata ! Dar dacă o să fie, o să-i zici că trebuie să-l vezi de urgenţă, şi o să vă fixaţi o întâlnire. În orice caz, merită să încerci, nu ?

Ideea nu-mi surâdea câtuşi de puţin, dar aveam mai multe şanse aşa, decât prin telefon.

— Nu ştiu nici când, nici unde are loc înmormântarea.

— Of, gemu Bertha. Mare scofală ! Doar eşti detectiv, nu ?

Glenda Kerry îşi ridică ochii de pe corespondenţa împrăştiată pe biroul său, şi-mi aruncă o privire rece şi impersonală.

— Te pup, frumuseţeo, i-am spus. Ard de nerăbdare să mă apuc de lucru. Ai ceva pentru mine ?

— Eşti însărcinat să-l păzeşti pe Solly Herschenhiemer, începând de astăzi la prânz.

Am privit-o, înmărmurit.

— Glumeşti, cumva ?

— Pe tine te-a vrut. Nu pot să-mi imaginez pentru care motiv. Am încercat să-l plasez cu Chick, dar a ţinut morţiş să fii tu.

— Mi se pare firesc ! Bineînţeles că mă vrea pe mine. Doar sunt prezentabil şi bine crescut. Bine, o să fiu acolo la prânz.

Paza lui Solly Herschenhiemer era un caz pe care agenţia îl avea în fiecare an. Era munca cea mai liniştită de care putea să aibă parte vreun agent de-al agenţiei. Niciodată n-am putut afla cât era în stare Solly să plătească. dar eram sigur că plătea din plin. Asta nu mă deranja câtuşi de puţin ; aveam să joc biliard şi să mănânc să mă sparg.

Solly Herschenhiemer. un excentric putred de bogat, avea o idee fixă ; credea în permanenţă că este în pericol

de a fi asasinat. Nimeni, nici chiar şeful poliţiei, Terrell, nu reuşise să-l convingă de contrariu. Refuzase să dea numele duşmanilor săi, aşa încât părerea generală era că Solly nu este altceva decât un nebun inofensiv. Trăia retras, şi avea în permanenţă doi bodyguarzi. Când unul dintre ei intra în concediu, făcea apel la agenţie pentru a i se furniza un înlocuitor. Anul trecut căzuse norocul peste mine, şi acum, tot eu eram alesul.

Munca era de fapt o adevărată vacanţă. N-aveam altceva de făcut decât să mă plimb printr-un parc uriaş, seara să mă uit la televizor şi să mă înfrupt din nişte enorme opere gastronomice, servite de Jarvis, majordomul lui Herschenhiemer. În toată afacerea asta era un singur inconvenient ; bătrânul nu vedea cu ochi buni alcoolul, dar paznicii îşi făceau provizii personale, evitând astfel orice discuţie.

După două săptămâni, cât dura concediul bodyguardului de bază, înlocuitorul se vedea răsplătit cu două sute de dolari, sumă visată de orice detectiv din agenţie, pentru o asemenea muncă. Aşa că, să împuşc pleaşca asta de două ori la rând, era o adevărată mană cerească.

— Ştiai că domnul Herschenhiemer s-a mutat ? mă întrebă Glenda.

— Nu, nu ştiam. Unde ?

— În Paradise Largo. Acum vreo trei luni. Acolo trebuie să te prezinţi.

Imediat m-am întrebat dacă noua reşedinţă era aproape sau nu de cea a lui Hamel. Şi brusc, mi-am dat seama că aveam ocazia să mă întâlnesc cu Hamel, fără să trezesc suspiciuni. Se părea că trăsesem un loz norocos.

— În regulă, frumuseţeo. Am întins-o.

Aflasem de la Fanny Battley că ceremonia funerară a lui Penny Highbee avea loc la zece jumătate. Aşa că aveam timp să mă duc acolo. şi pe urmă să-mi iau la prânz postul în primire.

Cum am ajuns la cimitir. mi-am dat seama că ideea Berthei de a lua legătura cu Hamel acolo, era irealizabilă. Erau prezente câteva sute de persoane. Mi-am luat un aer distrus, şi am început totuşi să-l caut din priviri pe

Hamel. L-am depistat abia la sfârşitul slujbei. Era împreună cu Nancy, îmbrăcată toată în negru. O ţinea de mijloc vrând să o sprijine.

Mi-am făcut loc cu greutate prin mulţime, şi m-am apropiat destul de mult de ei. Ceea ce am văzut, efectiv m-a impresionat. Nancy avea înfăţişarea unui spectru : palidă, cu ochii roşii, cu buzele tremurânde, şi lacrimi şiroaie pe obraji.

Nu era momentul să-i cer lui Hamel o întâlnire. În timp ce mă îndepărtam, am văzut-o pe Nancy cum a leşinat. Hamel a luat-o în braţe, şi a adus-o aşa până la o maşină parcată pe alee.

Mulţimea fremătă uşor. Am privit maşina îndepărtându-se.

— Domnule Anderson...

M-am întors şi m-am pomenit în faţa mea cu Mel Palmer.

— Ce nenorocire, domnule Anderson, făcu el, la fel de distrus ca cineva care tocmai a găsit o sută de dolari. Atât de puţin îi este dat omului să trăiască... Tare trist.

— Aşa este.

— Mă temeam ca înmormântarea asta să nu-l fi impresionat pe domnul Hamel, dar din fericire, a terminat romanul. spuse Palmer, radiind de mulţumire. O să fie un succes cum nu s-a mai văzut. Cel mai bun pe care l-a scris.

— Pentru moment, mi se pare că are ceva probleme cu doamna Hamel. Pare complet distrusă.

— Da... da... făcu el, evident dezinteresat de soarta lui Nancy. Dar timpul o să aranjeze lucrurile.

Zărind o cunoştinţă prin mulţime, îmi făcu un semn din cap şi se îndepărtă rapid.

Am ajuns la maşină gânditor. Eram intrigat. Aveam certitudinea că Nancy era Lucia Pofferi, o criminală teribilă. Şi totuşi. durerea pe care o afişa nu era o mască. Explicaţia comportamentului ăsta paradoxal putea să fie că Pofferi nu-i spusese că are de gând să-i omoare prietena. dar o dată crima produsă. Nancy a ghicit adevărul. Chestia asta putea să aibă interesantul deznodământ ca Nancy să se întoarcă împotriva lui Pofferi.

În timp ce mă apropiam de maşină, l-am văzut pe Tom Lepski, inspectorul, aşezat pe scaunul din faţă, cu pălăria trasă pe ochi, şi cu o ţigară în colţul buzelor.

Mi-am luat un aer indiferent, aşa, pentru orice eventualitate.

— Salut, Tom !

Îşi dădu pălăria pe ceafă, şi ridică încet capul.

— Ar trebui să-ţi încui maşina. Ce-ţi veni ? Acum asişti la înmormântări ?

Ca să mai câştig ceva timp, am înconjurat maşina, şi m-am instalat apoi la volan.

— Highbee este unul din clienţii noştri. Colonelul a ţinut ca cineva de la noi să fie prezent. Da' tu ce învârţi pe aici ?

— Îmi bag şi eu nasul. Se încruntă.

— Între noi fie vorba, afacerea asta pute. Chestia că şoferul ăla era beat, e cusută cu aţă albă. E ceva putred aici.

— Adică ?

— Nu ştiu, da' eu miros că s-ar putea să fie vorba de o crimă. Avem un nou martor, Ernie Tresher. Locuieşte în blocul în care doamna Highbee fusese în vizită. Se întrerupse, şi mă privi cu severitate. Bart, chestia asta este strict confidenţială, asa că mucles ! Tipul se jură pe toţi sfinţii că nici vorbă să fie un accident. Stătea la fereastră şi a văzut maşina care a provocat accidentul, staţionând mai încolo. S-a şi întrebat ce-o fi cu ea. În clipa în care doamna Highbee a ieşit din bloc, maşina a demarat, a ţâşnit ca un bolid asupra ei, şi a făcut-o praf. N-avea nici o şansă să-i scape.

M-am forţat să fiu cât puteam de calm.

— Da' cine să fi vrut s-o omoare ? am întrebat.

— Aici e tot şpilul. O să aflăm noi, fiindcă mărturia lui Thresher este dinamită. Primii martori se contraziceau unul pe altul, dar Tresher ne-a dat semnalmentele maşinii şi numărul. Am verificat deja. Maşina i-a fost furată lui Harry Dellish, ziarist, din garajul ăstuia, în noaptea aşa-zisului accident. Maşina a fost găsită, cu bara

din faţă înfundată pe partea dreaptă. Tresher mai afirmă ceva interesant, o conducea un negru.

Josh Jones, m-am gândit instantaneu, dar mi-am păstrat o figură de marmură.

— Aşa că ?

— Aşa că nimic, până acum, răspunse Lepski, îngreţoşat. Poate o să mai apară ceva. Măcar de-am şti de ce cineva a avut interesul să lichideze o femeie aşa de cumsecade ca Penny Highbee.

Am simţit muşcătura îngheţată a remuşcărilor. Aş fi putut să-i spun. Aş fi putut să-i spun şi cine era criminalul. Dar ştiam că dacă-mi dădeam drumul la gură, atunci intram într-o belea cât roata carului de mare.

— Poate cineva a avut de gând să se răzbune pe Highbee, am sugerat eu. Fiind avocat, nu se poate să nu aibă duşmani.

— Ne-am gândit şi noi la aşa ceva, dar Highbee n-a avut probleme cu negri. În sfârşit, cercetările continuă. Îşi aruncă ţigara cu un bobârnac. Ia zi, te-ai distrat ca lumea ?

— Mai întrebi ? Pipiţa mea cunoaşte un barosan care i-a împrumutat iahtul. Îţi dai seama ? Şi asta numai fiindcă a dat şi ea niţel din fund, acolo.

A zâmbit cam constipat.

— Te cam pricepi cu ce gagici să te combini, şi continuă, cu un aer înciudat : Ai aflat că a mai fost lichidat un negrişor ?

M-am prefăcut consternat.

— Nu mai sunt la curent cu noutăţile. Cum adică, încă un puşti ?

— Da, fratele lui Tommy Osceola, Jimbo. Îţi aminteşti ? Tommy ăla, care a fost împuşcat o dată cu Pete.

— Şi ce s-a întâmplat de fapt ?

— Cineva l-a lovit, şi după aia l-a aruncat în apă. Nimeni n-a văzut nimic. M-a privit cu un aer gânditor. Bart, pe-aici se întîmplă o grămadă de chestii ciudate. Din ziua în care Coldwell a făcut zarvă cu şobolanul ăla de Pofferi, au avut loc trei crime şi o moarte suspectă. Mă tot întreb dacă nu cumva Pofferi este amestecat în

toată tărășenia asta, și dacă este așa, atunci de ce naiba un ticălos de terorist italian să omoare un bețiv bătrân, doi puști și pe Penny Highbee.

— Așa-i, asta-i o adevărată ghicitoare. M-am uitat la ceas. Tom, trebuie să mă car. Nu știi ? M-am lipit din nou de hoașca aia de Herschenhiemer. Te las pe undeva ?

— Nu, sunt și eu cu mașina. Ieși din Maserati-ul meu, și închise portiera. Herschenhiemer zici ? Fosila aia tot are nevoie de bodyguarzi ?

— Bineînțeles că da. E căzut în freză.

— Bine. Salut, Bart ! Și dacă-ți vine vreo idee despre afacerea asta dă-mi o sârmă. Avem neapărată nevoie de ajutor.

Și o porni spre mașina sa.

Mi-am șters fața de sudoare. Totul mi-era clar. Dacă i-aș fi spus lui Coldwell care era ascunzătoarea lui Pofferi, patru persoane ar fi rămas în viață, dar ținându-mi gura, câștigasem cincizeci de mii de dolari. Gândul ăsta m-a făcut să mă cuprindă remușcările, dar apoi mi-am spus că dacă-mi țineam în continuare pliscul închis, aveam șansa să înhaț un milion.

Am pornit motorul și m-am îndepărtat de mirosul coroanelor mortuare, îndreptându-mă spre Paradise Largo.

Mike O'Flagherty mă întâmpină din ghereta lui.

— Nu-ți mai place treaba pe la agenție ? făcu el, zâmbindu-mi. Mi s-a telefonat că o să sosească un detectiv de la Parnell. Mamă, doamne ! Te-ai învârtit la fix !

— Recunosc că am o baftă porcească. Pe unde-și are fosila hogeacul ?

— Drept în fața lui Hamel. Se apleca spre mine. Nasol pentru soția lui Hamel. Cea mai bună prietenă a ei a murit într-un accident de mașină.

Abia au venit de la înmormântare : era la pământ, nu alta. L-au chemat pe doctorul Hirsh. A sosit de cinci minute. Mie-mi place tipa. E pe bune, zău așa.

— Ai dreptate, i-am răspuns. gândindu-mă cum ar fi reacționat dacă i-aș fi spus cine era Nancy în realitate. Mike, trebuie să mă car. Nu vreau să întârzii.

— În regulă.

A ridicat bariera, am trecut pe sub ea, și mi-am continuat drumul spre reședința lui Hamel. Chiar în fața reședinței lui, se afla un alt portal, la fel de înalt. Am apăsat un buton roșu, mi-am scos legitimația pe care am arătat-o altei camere de luat vederi, și porțile se deschiseră în fața mea.

Carl Smith, unul dintre paznicii pe care-i cunoscusem data trecută, îmi strânse mâna.

— Îmi pare bine că te văd, îmi spuse el, zâmbindu-mi. Carl era un blond zdravăn și încă tânăr. Chiar mă gândeam ce bine ar fi să te trimită pe tine.

— Ce mai face năzdrăvanul de Moș Crăciun ?

— Cum îl știi. Își vede de ale lui. Ai mâncat ?

— Am pariat că și anul ăsta o să mă ghiftuiesc aici de-o să plesnesc.

— Atunci ai cîștigat. Masa o să fie servită în zece minute.

— Jarvis mai e pe aici ?

— Sigur că da, și este în anul gloriei.

Am lăsat mașina la umbră și ne-am îndreptat spre o clădire ca o vilă. În depărtare, se zărea locuința lui Herschenhirmer, o adunătură de vreo șaișpe dormitoare pe puțin.

— Aici stăm noi, mi-a spus Carl, arătând spre vilă. Nu-i nici o problemă. Nu trebuie decât să ne plimbăm pe afară și să ne distrăm. Nimeni nu intră în Paradise Largo fără să fie verificat. Moșul nu s-a prins de chestia asta, așa că avem baftă. Ar trebui să fim loviți cu leuca în cap să-i spunem că nu-i nici un pericol, adăugă el, râzând. O să facem cu schimbul, de la prânz la miezul nopții. Ce zici ?

— E-n regulă.

Am intrat în vilă. Parterul era format dintr-o sufragerie vastă, în care se aflau câteva fotolii, un birou și un televizor. La etaj erau două dormitoare și o baie.

— De-aici lipsește doar un bar, am remarcat eu, privind de jur împrejur.

Carl îmi făcu cu ochiul. Se duse la birou și făcu să apară o sticlă.

— Nu fi pesimist, spuse el. Bei o înghițitură ?

În timp ce turna în pahare, m-am apropiat de fereastră şi mi-am aruncat ochii spre portalul închis. Drept în faţă se zărea acoperişul casei lui Hamel. Un arbore cât toate zilele îşi lăbărţa crengile chiar lângă intrarea pe domeniul lui Herschenhiemer. M-am gândit imediat că dacă m-aş căţăra în el, aş avea posibilitatea să am o priveliştea ideală asupra grădinii şi casei scriitorului.

Mi-am spus că aruncasem zarurile binişor de tot.

VII

Cum am terminat să ne ghiftuim, Carl mi-a spus că o întinde să tragă pe dreapta. Iar eu m-am așezat de pază sub arbori, de unde puteam avea sub ochi atât casa, cât și portalul de la intrare. Mi-am găsit un locșor confortabil și am început să chibzuiesc. Hamel nu-mi ieșea din minți. Aflând de la Palmer că terminase cartea, însemna că avea să încaseze vreo cinș'pe milioane, acolo. Așa că de avut bani, avea. M-am întrebat când ar fi fost cel mai bine să acționez. Nancy leșinase, deci nu prea era indicat să cad pe capul omului tocmai acum. Cel mai bine era să mai aștept nițeluș. De fapt, eram conștient că în adâncul sufletului, doream să amân clipa asta cât mai mult cu putință. Și asta nu pentru că Hamel trebuia în prezent să aibă grijă de nevastă-sa, ci pur și simplu pentru faptul că mi-era târșeală să-l șantajez. Pe bune, nu merita una ca asta. Era un tip de treabă. Și în fond, eu dacă aș fi fost în locul lui. l-aș fi trimis pe ăla care mă șantaja la dracu', sau aș fi chemat poliția, una-două. Aveam sumbrul presentiment că Hamel n-ar fi cedat șantajului.

M-am gândit la Bertha, și cum mi-a apărut chipul ei în minte, m-am strâmbat. Am regretat din suflet că i-am povestit toată tărășenia. Adulmecase milionul, și acum intrase în priză. Avea să mă îmboldească întruna, până acționam în cele din urmă.

Cu părere de rău, am abandonat pentru moment visul în care mă vedeam proprietarul unui milion de dolari. Dar mi-am jurat, că dacă totuși puneam mâna pe ei, n-aveam să-i mai arunc pe apa sâmbetei cu atâta ușurință. Îi investeam în niște acțiuni, ca să am și eu ceva pus deoparte pentru pensie, și n-aveam decât să ciugulesc

dobânda. Deşi mi-am jurat în gând că aşa voi face, ştiam că până la urmă, milionul ăla s-ar fi topit ca şi paralele de la Diaz. Ce mai, ăsta mi-era destinul, ca banii să mi se scurgă printre degete.

Gândurile începuseră să mă cam deprime, aşa că m-am hotărât să fac un tur prin grădină. Peluzele cu iarbă, arbuştii, florile, totul era întreţinut la perfecţie. Un grădinar chinez îşi agita ţăcălia deasupra unui strat des de begonii. Îmi aruncă o privire rapidă, dar total indiferentă, după care bărbuţa lui îşi văzu mai departe de treabă.

Uriaşa piscină părea deosebit de atrăgătoare, dar în acelaşi timp părăsită. Nu cred ca Herschenhiemer să se fi bălăcit vreodată în ea. Probabil că se temea ca nu cumva cineva să ţâşnească din tufişuri şi să-l înece.

Dinspre celălalt capăt al aleii, venea în întâmpinarea mea Jarvis, majordomul. Jarvis părea coborât direct din paginile romanului „Pe aripile vântului". Era bătrânul negru, cel mai maiestuos negru bătrân din câţi văzusem : înalt, slab, cu părul alb şi creţ, ochi negri şi sprâncene groase şi albe. Prezenţa lui precis ar fi încântat-o pe Scarlett O'Hara. Ajunsesem să-l cunosc destul de bine data trecută, si descoperisem că era mort să i se povestească istorii cu crime. Îi povestisem ore întregi tot felul de trăsnăi ce-mi trecuseră prin minte, al căror erou principal eram evident, eu. În schimb, mă ospăta ca pe un pui de rege, şi destul de des mai mă atingea şi cu câte-o cutie de trabuce, şterpelită de la stăpână-său.

Când m-a văzut, faţa i s-a luminat de un zâmbet radios.

— Domnule Anderson, ce plăcere, spuse, strângându-mi mâna. Pe dumneavoastră v-am cerut în mod special, dar domnişoara Kerry nu era sigură că o să vă întoarceţi din concediu. Îmi pare tare bine. V-aţi distrat cum aţi dorit ?

În timp ce ne întorceam spre vilă, i-am povestit despre iaht şi despre Bertha. Ştia de ea de data trecută. Îi spusesem că lucrează la C.I.A. şi de fiecare dată când pomeneam despre ea, căsca ochii mari. Iar când eram în criză de inspiraţie, inventam câte o istorie cu Bertha, de îngheţau apele.

Ne-am instalat la umbră în fața vilei, și a început să mă chestioneze despre ce mai făcusem. Terminasem cu câteva luni în urmă o carte de Hadley Chase, așa că i-am prezentat-o în rezumat, cu mine în rolul principal. Peste vreo jumătate de oră, s-a ridicat cu un vădit regret.

— Domnule Anderson, zău așa, duceți o viață extraordinară. Îmi pare rău, dar trebuie să plec să am grijă de ceaiul domnului Herschenhiemer. L-am invitat la cină pe domnul Washington Smith, majordomul domnului Hamel. Dacă doriți, veniți și dumneavoastră, la șapte. Să știți că Smith e un tip de treabă. Când avem timp liber, stăm la taclale o grămadă.

— O să vin și eu, i-am spus. Cu plăcere.

— O să servesc cina la vilă. Așa o să vă vină mai ușor să stați la pândă, adăugă el, cu un râs profund de bas.

Jarvis dispăru în casă, iar eu m-am îndreptat spre copacul ăla gros, din apropierea portalului de la intrare. Alți copaci mă ascundeau privirilor, așa că era imposibil să fiu observat dinspre casă. M-am cățărat până am putut privi peste gardul ce înconjura proprietatea lui Hamel.

Ferrari-ul lui Nancy era parcat lângă Ford, în fața casei. Dinăuntru nu răzbătea nici un semn de viață. Am stat în postul ăsta de observație aproape două ore, dar n-a apărut nimeni. Casa părea pustie.

La șapte, Jarvis sosi la vilă cu majordomul lui Hamel.

— Domnule Smith, vi-l prezint pe domnul Bart Anderson. care asigură securitatea domeniului în lipsa domnului Jordon, spuse Jarvis.

Smith zâmbi și-mi strânse mâna.

— Noi ne-am mai întâlnit deja, domnule Anderson.

— Așa este. Îmi pare bine că vă revăd.

Un negru tinerel intră împingând o măsuță pe rotile și începu să așeze masa. În timpul ăsta, Jarvis turnă în pahare niște vermut Martini.

— Hei, am exclamat eu vesel, credeam că patronului nu-i prea place băuturica !

Jarvis surâse.

— Domnule Anderson, nu știți vorba aia, că trebuie să te ferești de ochii stăpânului și de...

— ...Copita calului, completă Smith, punând mâna pe pahar.

Cotletele de porc cu ketch-up erau delicioase. În cursul mesei am început să-l trag de limbă pe Smith.

Am deplâns dispariţia doamnei Highbee. I-am spus că fusesem la înmormântare, şi că acolo am văzut-o pe doamna Hamel cum a leşinat. M-am interesat de starea ei.

Smith continua să molfăie câteva clipe, după care clătină din cap.

— Îşi revine. Doamna Highbee era cea mai bună prietenă a ei. A fost o grea lovitură, dar îşi revine.

— Şi domnul Hamel ? am întrebat, cât se poate de detaşat. Din câte l-am cunoscut eu, mi s-a părut o adevărată personalitate. Mi-a spus că o să mă bage în cartea lui.

Smith suspină.

— Domnul Hamel mă cam îngrijorează. De când s-a căsătorit, niciodată n-a fost fericit. Sunt de cincisprezece ani în serviciul dânsului. A greşit enorm căsătorindu-se cu doamna Gloria... de fapt, n-a fost o doamnă. Divorţul l-a amărât rău de tot. Am crezut că atunci când s-a recăsătorit, totul va intra în normal. N-am cunoscut o doamnă mai fermecătoare ca doamna Nancy. Se întoarse spre mine. Am sperat din tot sufletul ca această nouă căsătorie să fie o reuşită, dar domnul Hamel nu este fericit, şi pace. Nu înţeleg de ce.

Puteam eu să-i explic de ce. Mi-am amintit de ce-mi spusese Gloria : „Nu-i aşa că înclini să crezi că un tip care e în stare să descrie tot soiul de şmecherii de-astea, trebuie să fie al naibii de bun la pat ? Aşa m-am păcălit şi eu. E la fel de util pentru o femeie ca un tirbuşon bont".

— Ei, oricum, a câştigat o grămadă de bani cu cărţile lui. Nu prea poţi avea totul, am remarcat eu.

— Asta cam aşa este, recunoscu Smith. Mâine se duce la Hollywood să discute despre ecranizarea ultimei cărţi. Filmul îi va aduce iar un câştig frumos. Dar domnul Hamel este foarte generos. De fiecare dată când i s-a ecranizat vreun roman, ne-a făcut mie şi nevestei mele, care se ocupă cu bucătăria, câte un cadou.

— Şi celorlalţi membri ai personalului ? am tatonat eu terenul.

— Păi, doar eu şi nevastă-mea suntem, ăsta-i tot personalul. Deşi domnul Hamel este foarte bogat, îi place să trăiască destul de simplu. Primeşte destul de rar musa-

firi, şi atunci angajează personal suplimentar de la o agenţie oarecare, iar mâncărurile le comandă de la restaurant. Casa este uşor de întreţinut, aşa că eu şi cu nevastă-mea putem face singuri faţă. Întotdeauna seara mănâncă lucruri reci, aşa se face că am putut accepta invitaţia domnului Jarvis.

— Doamna Hamel îl însoţeşte precis la Hollywood, ca să mai uite de necaz, nu ?

Dădu din cap, în semn că nu.

— Nu, doamna Hamel rămâne acasă. Domnul Hamel n-o să lipsească decât două sau trei zile. Nu cred că dumneaei ţine neapărat să se amestece printre cei de la Hollywood. Lumea de acolo e foarte ciudată, adăugă el, încruntându-şi sprâncenele.

— Domnule Anderson, trebuie neapărat să ne vorbiţi despre cei doi puşti negri care au fost omorâţi, interveni Jarvis, care ascultase fără pic de interes conversaţia mea cu Smith. Sunt sigur că aveţi o părere personală despre ce s-a întâmplat.

— Să fiu sincer, nu prea, am minţit eu cu neruşinare. Nici măcar poliţia nu înţelege nimic. Îmi şi imaginam ce figuri ar fi făcut dacă le-aş fi spus adevărul. Dar mai bine să vă povestesc o afacere a naibii de curioasă, care ne-a dat mult de furcă anul trecut.

Şi am început să însăilez nişte baliverne de adormit copiii, de mi-au sorbit cuvintele, şi mai multe nu. În cele din urmă Smith şi-a amintit cu regret că trebuie să plece, nu de alta, dar se îngrijora nevastă-sa.

Jarvis şi-a adus şi el aminte că venise vremea să-l bage în pat pe moşulică-cel-ţicnit. Aşa că am rămas singur, cu gândurile mele.

Ceva-ceva, tot aflasem de la Smith. Îmi confirmase ceea ce-mi dezvăluise Gloria : Hamel era impotent. Şi că avea să lipsească două-trei zile, ceea ce însemna că Nancy rămânea singură. Absenţa asta a lui Hamel îmi dădea un răgaz, iar Bertha n-avea motiv să mă cicălească.

Aşa că nu-mi pierdusem după-amiaza fără rost. M-am destins, iar eu când mă destind, mă gândesc numai la bani. Tocmai mă gândeam cum s-ar putea cheltui un milion, când sosi Carl să mă înlocuiască.

— Ai avut treabă până peste cap, nu-i așa ? mă întrebă el, râzând.

— Mai întrebi ? Doar știi și tu că nu-i deloc ușor să faci față ospețelor lui Jarvis.

Abia m-am băgat în pat, când telefonul se porni să sune. Am ezitat câteva clipe înainte de a răspunde, dar până la urmă am ridicat receptorul.

— Bart ! strigă Bertha cu o voce care-mi lovi timpanul ca un baros.

— Da, păpușel, am reușit să articulez.

— Ia zi, cum merge treaba ?

— Cum merge care treabă ? m-am prefăcut eu că nu înțeleg, deși știam foarte bine unde bătea.

Scoase un sunet ca șuieratul unei locomotive.

— Ce naiba faci ? L-ai văzut ?

— Liniștește-te... e plecat... la Hollywood. Păpușel, sunt stăpân pe situație.

— Și când se întoarce ?

— Nu te mai viscoli atât ! Peste trei sau patru zile. Zău, n-are nici un rost să te agiți, crede-mă. Afacerea e în mâinile mele... nu uita.

— Sper din tot sufletul. Am vândut casa și mobila, Bart, treci la acțiune. Cum se întoarce, i-ai și pus mâna-n ceafă.

— Ți-ai vândut ?... Ce tot naiba spui ?

— Da' ce, credeai că o să mai locuiesc în cotețul ăla, când avem un milion în buzunar ? protestă ea. Mi s-a făcut o ofertă bună, așa că am vândut. Acum mingea este în terenul tău.

Mi-am oprit la timp un geamăt.

— Bine, bine. Trei sau patru zile. Mă ocup eu de toate.

— Să știi că ai tot interesul, mi-o aruncă, înainte de a închide.

Am ajuns la Paradise Largo, puțin înainte de miezul nopții, pentru a-mi lua schimbul în primire. M-am oprit câteva minute pentru a tăifăsui cu Mike O'Flagherty, care-și terminase serviciul.

Am vorbit de una şi alta, după care am adus vorba de Hamel.

— Vreo veste despre doamna Hamel ? l-am întrebat, oferindu-i o ţigară.

— Şi astăzi a venit doctorul. Domnul Hamel a plecat cu noaptea-n cap la Hollwyood. Ceva cu un nou film.

Asta voiam să ştiu. Deci Hamel era în drum spre Hollywood.

Carl mă aştepta să-l înlocuiesc. Jarvis îmi lăsase un morman de sandviciuri, asta pentru cazul în care aş fi murit de foame în timpul nopţii.

— În sertarul meu e o sticlă de scotch, mă anunţă Carl. Poţi să te serveşti cât vrei.

După ce a plecat, am mâncat sandviciurile, am băut două pahare, după care m-am îndreptat spre copacul meu. M-am căţărat în el, şi am început să supraveghez casa lui Hamel, cufundată în întuneric. După o oră, constatând că nimic nu mişca, m-am întors în vilă, m-am întins pe canapeaua din sufragerie şi m-am culcat. Pe la cinci dimineaţa, m-am sculat cu mare chin, m-am bărbierit, am făcut un duş, şi am dat o tură prin grădină, ca să dau şi eu iluzia că aş fi un paznic activ. Pe la opt, Jarvis îşi făcu apariţia cu cafea, cârnăcior prăjit, ouă fierte şi suc de fructe.

În timp ce mâncam, mi-a spus că are de gând să-l invite din nou pe Washington Smith la masă. I-am răspuns că eram încântat.

La prânz, Carl mă înlocui. Am înotat prin piscină, după care m-am întors acasă şi am dormit până pe la vreo şase după-amiaza. Nu ţineam câtuşi de puţin să dau ochii cu Bertha, aşa că am băut un păhărel într-un bar. În clipa în care mă urcam în maşină, am zărit-o pe Gloria Cort.

— Hei, Gloria !

Se opri, mă privi, apoi zâmbi şi se apropie de maşina mea.

— Bună !

Se sprijini de maşină. Sub ţesătura subţire a rochiei, sânii îi tresăreau într-un mod interesant.

— Mă duc să înfulec ceva, i-am zis. Nu vrei să vii şi tu ? Nu pot să sufăr să mănânc singur.

Ocoli maşina, şi deschise portiera.

— Şi unde mergem ?
— Îţi place peştele ? am ocolit eu răspunsul.
— Mai curând prefer carnea. E un restaurant, pe aici prin apropiere „Boul pe picioare". Îl ştii ?
Mamă, Doamne, s-o fi auzit Bertha. Preţurile la restaurantul ăsta ar fi îngrozit până şi pe un emir din Kuweit.
— Nu, nu acolo, i-am spus pe un ton ferm. Ştiu o bombă unde se poate mânca o friptură care stă băţ pe farfurie şi scoate nişte urlete, de zici că-i porc înjunghiat, nu alta.
Izbucni în râs.
— Bine, hai şi acolo. Intră în maşină, în timp ce mâna îi ajunse până pe pulpa mea.
I-am dat-o încetişor la o parte.
— Nu chiar acum, iubito... mai târziu, da ?
Am ajuns la restaurantul ce se afla în apropiere de Paradise Avenue. Era la lume cu duiumul, iar o orchestră zgomotoasă ne spărgea urechile cu o muzică extrem de ritmată.
Am luat loc la o masă, pe care cu chiu cu vai am găsit-o liberă, am comandat fripturile şi mi-am lipit ochii de sânii Gloriei, îndreptaţi aţâţător asupra mea.
— Pe unde mi-ai umblat, frumuşelule ? mă întrebă ea. Nu te-am mai văzut din seara în care ai venit la Alameda.
— M-am vânturat şi eu, pe ici, pe colo. Da' tu, cum de eşti liberă, parcă apăreai pe scenă la Alameda, nu ?
— Doar sâmbăta. Şi tu, ce învârţi de fapt ?
— Eu ? Adulmec paralele, şi uneori mi se mai întâmplă să le mai şi umflu. Ce-a mai făcut Diaz între timp ?
Îmi aruncă o privire lungă.
— Cum ziceai că te cheamă ?
— Bart Anderson.
Clătină din cap.
— Bart, nu te apropia de Diaz.
— Mi s-a mai spus deja asta.
— Da' acum eu ţi-o spun. Nu te apropia de el.
Sosi friptura şi am început să mâncăm.
— Dacă este aşa de veninos cum zice toată lumea, de ce naiba o gagică aşa de faină ca tine îşi pierde vremea cu el ?

— Cine a spus că sunt faină ? Dar ai dreptate. Ori de câte ori mă încurc cu câte un bărbat, mă întreb mai devreme sau mai târziu, ce-o să se întâmple, dar niciodată nu reuşesc să aflu răspunsul. Problema mea este că mă ia apa iute de tot. Aşa s-a întâmplat cu cretinul de Hamel şi tot aşa s-a întâmplat şi cu ticălosul de Diaz. Doamne sfinte, dacă aş începe să-ţi povestesc câţi bărbaţi au existat în viaţa mea, nu mi-ar ajunge o noapte întreagă !

— Tâmpită treabă, i-am dat eu dreptate. Ia spune, merge friptura ?

— E faină, cum zici tu, îmi răspunse, şi se apucă din nou de mâncat.

Am lăsat-o să-i tihnească mâncarea. După ce a terminat, i-am comandat o îngheţată de cireşi cu banane, şi pentru mine o cafea.

Nemairămânându-i nimic de devorat, a oftat, şi-a dat scaunul înapoi şi s-a ridicat.

— Hai să mergem, îmi spuse. Ai dreptul la o şedinţă de picioare în aer, de care o să-ţi aduci aminte şi la bătrâneţe. O să fie o experienţă pe care o să ţi-o notezi în carneţelul tău.

— Să ştii că n-am un carneţel în care să-mi notez chestii de-astea, i-am răspuns, în timp ce plăteam consumaţia.

— Dacă n-ai avut până acum, o să-ţi faci unul de-acum înainte, ascultă-mă pe mine.

M-a luat de braţ şi m-a târât afară.

M-a trezit telefonul. Am căscat ochii şi m-am chiorât la ceas. Era zece şi un sfert. Soneria telefonului îmi toca în continuare creierii mărunt de tot. Am auzit un geamăt, apoi o înjurătură, după care am văzut-o pe Gloria ridicându-se în fund, alături de mine. Era complet goală.

— Lasă-l să sune, am răspuns eu. N-am chef să răspund.

Ştiam că era Bertha. Riscasem s-o aduc pe Gloria la mine, dar n-am regretat câtuşi de puţin. Avea o şcoală în ea, de mă dăduse gata. Şi vreau să spun că am cunoscut ceva femei la viaţa mea, dar Gloria avea parcă ceva în plus faţă de celelalte. La pat, era inegalabilă.

Încercasem s-o potolesc pe Bertha, spunându-i că o

să rezolv treaba în câteva zile. Dar probabil că milionul ăla de dolari o ardea ca o lampă de benzină.

În cele din urmă, telefonul tăcu.

— Bună, îmi spuse Gloria zâmbăreață, și cu o prospețime care mă deprimă. Mamă, măiculiță, ce mai noapte.

Fiind complet demolat, m-am forțat s-o aprob dând din cap.

— Mă duc să fac niște cafea, se oferi ea.

Se sculă din pat, și se îndreptă spre bucătărie. Nu se mai obosi să-și pună ceva pe ea. În privirea cu care o urmăream se putea citi nota maximă ce i-o dădusem.

După câteva minute, se întoarse cu o cafea tare, de te scula din morți. Am început să-mi recapăt încet forțele, bând și fumând. După încă o ceașcă, de data asta asortată cu coniac, creierul începu să-mi funcționeze. Mi-am dat seama că mi-ar putea fi utilă ; era momentul să încep să pescuiesc niscaiva ponturi.

— Ia spune-mi, iubito, de ce Diaz nu te mai pasionează ?

— Păi, la Alameda au început să se întâmple niște lucruri cam necurate.

— Adică ?

— Alphonso ăsta este cumplit de periculos. Mă înspăimântă.

— Asta o știu și eu, dar ce se întâmplă la Alameda ?

— Cine vorbește mai mult decât i-a prescris medicul, o mierlește.

— Ca bătrânul Pete.

— Și ca puștii ăia doi. Nu țin deloc s-o sfârșesc ca ei.

— Mi se pare corect. Dar zi odată, ce chestii se întâmplă acolo ?

— Diaz ascunde niște tipi. La ultimul etaj.

— Cine-s ăia ?

— Habar n-am și nici n-am chef să știu. Își puse jos ceașca cu cafea. Bart, am de gând să spăl putina. M-am săturat până-n gât. O s-o întind la Frisco. Cunosc acolo un tip cu care aș putea face un număr împreună. Numai că individul are pretenția să vin cu ceva fonduri.

— Iubito, așa-s toți bărbații. Nu te lăsa dusă de nas.

— Asta nu-i ca javrele alelalte. Bart, n-ai putea să mă creditezi cu vreo zece mii de dolari ?

Am privit-o, de parcă m-ar fi lovit cineva în moalele capului.

— Îmi vâjâie urechile. Pentru o clipă am crezut că ai spus zece mii de dolari.

Dădu din cap, aprobator.

— Chiar aşa am şi spus.

— Isuse Cristoase ! Zece mii ! Nici măcar două mii n-am pe sufletul meu !

— Minţi ! strigă Gloria, cu un aer brusc duşmănos. Ştiu că Alphonso ţi-a dat cincizeci de mii ca să-ţi ţii gura. Am ascultat după uşă. Vreau zece mii, dacă nu...

Mi-am dat seama că şi eu eram complet gol. Atmosfera intimă ce domnea în cameră se risipise dintr-o dată. M-am sculat din pat, şi m-am dus la baie. M-am bărbierit, am făcut un duş, fără să mă grăbesc deloc, şi am chibzuit cu calm. Când o femeie ameninţă cu aerul pe care şi-l luase Gloria, asta înseamnă că nu-i a bună.

Am găsit-o îmbrăcată. Privea pe fereastră, cu spatele întors la mine. Fumul de la ţigară făcea nişte volute delicate deasupra părului ei roşcat.

M-am îmbrăcat, şi apoi m-am dus la şifonier să-mi iau pistolul. Suportul era agăţat la locul lui, dar arma lipsea din toc.

Mi-am zis că într-adevăr, chiar că trebuia să merg ca pe ouă.

Gloria se întoarse şi ridică mâna dreaptă, ţintindu-mi pieptul cu propria mea armă.

— Asta căutai, Bart puişorule ? mă întrebă cu o voce dură şi ochii de gheaţă.

— Doar n-ai de gând să mă împuşti, ce naiba ?

— Nu, dar am să te nimeresc în picior, dacă nu-mi dai banii.

Avea o privire prea plină de răutate ca să mă îndoiesc vreo clipă că ar fi glumit.

M-am mişcat uşurel, şi m-am aşezat.

— L-ai jumulit pe Diaz de cincizeci de mii, şi acum eu o să te jumulesc pe tine de zece mii.

Am tras cu greutate aer în piept.

— Iubito, crede-mă că ţi-aş fi dat, dar i-am păpat.

— Termină cu tâmpeniile ! Nimeni n-ar fi cheltuit atât în cinci săptămâni.

— Ai dreptate. Nimeni, în afară de mine. Ce mai, asta mi-e soarta, banii mi se topesc printre degete. Şi mai am şi bafta de a da peste gagici care mă ruinează, nu alta. Toată grămada aia de parale de care ştii a fost înghiţită de o croazieră de o lună. Unde credeai că m-am bronzat aşa ? Doar nu într-o mină de cărbuni !

Mă studia cu atenţie, în timp ce se dezumfla încetul cu încetul.

— Obligat îmi trebuie nişte bani ca s-o şterg de aici. Nu se poate să fi cheltuit chiar tot bănetul ăla.

Şi gemu uşor, de disperare. Am răsuflat. Depăşisem punctul periculos.

— Zău că i-am cheltuit. Pot să-ţi şi dovedesc. Dacă vrei, mergem la bancă să vezi că nu mai am o leţcaie.

— Oh, mai taci odată !

Aruncă pistolul pe pat şi-mi întoarse spatele. M-am ridicat din fotoliu, am luat arma şi am băgat-o în buzunar. Începusem să respir ca lumea.

Se întoarse spre mine.

— Şi eu, ce naiba o să fac ? Freddie nu mă vrea dacă nu-i aduc nişte parale.

— Bine, linişteşte-te, să vedem ce-i de făcut. Fă un efort şi gândeşte-te niţel. Te-ai întrebat de ce oare Diaz s-a despărţit de cincizeci de mii de dolari fără să zică nici pâs ?

— Nu, de ce ?

— Fiindcă i-am băgat o aşa frică-n oase, încât a trebuit să-mi cumpere liniştea.

— Adică ce ?

— Un lucru pe care nu-i nevoie să-l ştii. Este în legătură cu tipul pe care-l ascunde.

— Vrei să spui, tipul şi tipa ?

— Tipa ?

— Da, e o gagică cu el. I-am auzit vorbind.

Mi-am amintit de cele două paturi din cortul din insula piraţilor. Crezusem că era vorba de patul lui Nancy, când o împingea dorul să-l vadă pe Pofferi.

— Eşti sigură că este o femeie cu el ?

— Ei, asta-i bună ! Da' cine naiba-i tipul ăla ? Şi de ce atâta mister ?

— Asta nu-i treaba ta. Ia spune, vrei zece mii ca să mergi la Frisco ?

— Eşti surd, sau ce Dumnezeu ? se răsti ea la mine. Doar ţi-am spus-o răspicat.

— Iubito, ai putea câştiga paralele astea, zău aşa.

Mă privi în culmea agitaţiei.

— Glumeşti ?

— Dacă-ţi spun !

— Şi cum ?

— Vreau să ştiu exact ce se întâmplă la Alameda. Vreau să ştiu cine-s ăia doi pe care-i ascunde Diaz. Află asta şi spune-mi.

Se dădu cu un pas înapoi.

— Nu drăguţă, nu sunt nebună ! strigă cu o voce ascuţită. N-am de gând s-o păţesc ca Pete şi ca puştii ăia doi. Pune-ţi pofta-n cui !

— Uşurel, uşurel ! N-ai decât să faci un singur lucru, să plasezi un microfon în biroul lui Diaz. O să-ţi dau şi un casetofon. După o săptămână, tu-mi dai casetele cu ce s-a înregistrat şi eu îţi dau zece mii de dolari superbi. Ia zi, facem târgul ?

Ştiam că mă las târât într-o afacere în care-mi puneam pielea la saramură. Dacă Hamel nu se prezenta cu milionul, atunci găseam eu zece mii de dolari până-n tindă, numai că era inutil ca Gloria să ştie lucrul ăsta. Dacă înregistrările de pe casete dovedeau că Diaz îi omorâse pe Pete şi pe negrişori, atunci puteam să-l ciugulesc zdravăn de tot.

— Şi de unde o să-mi dai banii ? mă întrebă, circumspectă. Parcă zicei că eşti pe drojdie.

I-am adresat zâmbetul meu tonifiant.

— Nu-i am, momentan, iubito, dar peste o săptămână o să-i am. Cu o parte din banii lui Diaz, am cumpărat nişte acţiuni, am minţit-o nonşalant. M-au costat cinci mii, dar o să-mi aducă un profit de trei ori mai mare. Deci, zece pentru tine, cinci pentru mine.

Dacă i-aş fi turnat gogoşile astea lui Bertha, mi-ar fi râs în nas, dar Gloria nu era făcută din acelaşi aluat cu Bertha.

Am privit-o cum se gândea. Chiar puteam s-o aud cum gândeşte. Becul roşu al semaforului i se aprinse în creierul ei de păsărică, avertizând-o să nu se încreadă în mine, dar mirajul celor zece mii de dolari făcu să se aprindă becul verde.

— Şi cine-mi garantează că o să-mi dai banii ? insistă ea.

— Îţi jur pe mormântul tatălui meu.

Mă privi neîncrezătoare.

— Cine-mi spune mie că tatăl tău a murit ?

— Ei, pentru Dumnezeu, atunci telefonează în Ceruri, şi o să ţi se spună de acolo !

Mai chibzui câteva clipe, dar în cele din urmă lăcomia învinse neîncrederea.

— Bine, facem târgul. Dar dacă n-o să-mi dai banii, o să-ţi tai chestia aia, să ştii !

Washington Smith ne spuse că Hamel telefonase şi-şi anunţase sosirea pentru seara respectivă. După câte se părea, se îmbolnăvise, aşa că era nevoit să se întoarcă şi să-şi amâne întrevederea cu producătorii filmului.

— Dar doamna Hamel cum se mai simte ? m-am interesat, în timp ce Jarvis servea puiul a la Maryland.

— Ah, mult mai bine. După ce a plecat domnul Hamel, a ieşit şi dânsa. Cred că şi-a petrecut ziua pe iaht. Nu există nimic mai bun pentru a-ţi reveni, decât soarele şi marea.

Abia am terminat masa, că zgomotul puternic al unei maşini îl făcu pe Smith să se ridice.

— Cred că s-a întors doamna Hamel. Îi cunosc maşina dintr-o mie. Mă duc să văd.

— Domnule Smith, protestă Jarvis, pe un ton de reproş, la ora asta doamna Hamel n-are nevoie de dumneavoastră. Şi am un Stilton extraordinar, pe care ţin neapărat să-l gustaţi.

Smith ezită, şi apoi se aşeză.

— Aşa-i, aveţi dreptate. De fapt, am anunţat-o pe doamna Hamel că o să iau dejunul aici. Un Stilton, spuneaţi ? Doamne, ce lux !

M-am ridicat de la masă.

— Mă duc să dau şi eu o tură. N-o să lipsesc mult.
I-am făcut cu ochiul lui Jarvis, şi am luat-o pe alee, în direcţia intrării proprietăţii. Cum m-am depărtat suficient de vilă, am luat-o la fugă şi m-am căţărat în copacul meu.

Ferarri-ul lui Nancy era parcat în faţa casei. Uşa de la intrare era larg deschisă. Am aşteptat. Peste câteva minute, Nancy ieşi. Purta un pulover pe gât, bleumarin, pantaloni albi şi o eşarfă roşie pe cap, care-i strângea părul ; nişte ochelari negri, enormi, îi ascundeau complet faţa. A intrat în maşină, a pornit, s-a oprit în dreptul portalului care s-a deschis automat, şi apoi a plecat în trombă.

Am coborât din copac şi m-am întors la vilă.

Smith mă privi întrebător din ochi, în timp ce mă aşezam la masă.

— A plecat din nou, am anunţat eu. Probabil o fi uitat ceva.

— Se prea poate. Femeile întotdeauna uită câte ceva. I-am lăsat scris că domnul Hamel se întoarce pe la şapte.

— Mai serviţi, spuse Jarvis, care tăie o felie groasă de brânză, îmbiindu-ne pe amândoi.

Pe la trei, ne-am despărţit. Am făcut câteva ture prin parc, după care m-am retras la umbra unui copac mai ferit, şi am tras un pui de somn.

Pe la şapte, în timp ce Jarvis începuse preparativele pentru masa de seară, m-am căţărat în postul meu de observaţie. Nici urmă de maşina lui Nancy. Peste câteva minute de aşteptare, un taxi se opri în faţa reşedinţei lui Hamel. Din maşină coborî acesta, plăti şoferul. îşi scoase cheile din buzunar, deschise portalul masiv, şi o luă pe alee. Am remarcat că porţile de la intrare rămăseseră deschise.

În timp ce-l priveam cum se îndrepta spre casă, m-am întrebat dacă n-o să fie surprins văzând că Nancy nu-l aşteaptă. Trecuseră mai mult de şase ore de când tipa plecase.

Am aterizat din copac, şi am luat-o spre vilă.

— Ah, bine că aţi venit, domnule Anderson. Tocmai aveam de gând să vin după dumneavoastră, îmi spuse Jarvis. Sper că o să apreciaţi ce v-am pregătit.

Am contemplat tava pe care zăcea un somn magnific cu maioneză.

— Din peştele ăsta se pot sătura două namile lihnite de foame, domnule Jarvis, am remarcat eu, aşezându-mă la masă.

— La peşte este recomandată şampania, adăugă Jarvis. Mi-am permis să pun o sticlă la gheaţă.

Întrucât viaţa merită trăită alături de Jarvis, m-am revanşat înşirându-i nişte baliverne pe gustul lui, pe care le scorneam pe măsură ce povesteam. Puţin înainte de nouă, am ajuns la un final demn de mine. Tocmai ne beam cafeaua alături de un coniac fin Napoleon, când am auzit amândoi, foarte clar, detunătura unei arme.

Am lăsat ceaşca cu cafea jos, şi am sărit în sus. Zgomotul se auzise dinspre partea cealaltă a străzii.

Am luat-o la goană, sub privirile uimite ale lui Jarvis. Eram sigur că se întâmplase ceva la Hamel. Am traversat strada, am trecut printre batanţii portalului, care erau în continuare deschişi, şi mi-am continuat alergarea până am ajuns în dreptul casei.

În clipa în care am ajuns la uşa de intrare, aceasta se deschise brusc, şi Smith apăru în prag. Tremura cumplit, ochii îi ieşiseră din orbite, iar faţa îi era de culoarea plumbului.

— Oh, domnule Anderson...

— Linişteşte-te, i-am zis, luându-l de umeri.

— Domnul Hamel, gâfâi el... în birou.

L-am dat deoparte şi am intrat în hol. O negresă masivă, între două vârste stătea pe un scaun. Îşi ascunsese faţa în şorţ, şi bocea în gura mare. Am traversat holul, şi m-am îndreptat spre biroul lui Hamel. Uşa era larg deschisă.

Am simţit imediat mirosul de praf de puşcă. M-am oprit, şi am privit în camera în care, nu cu mult timp în urmă, se întreţinuse cu mine.

Aveam în faţa ochilor biroul ăla mare. Era aşezat acolo, cu capul sprijinit de spătarul înalt al fotoliului, fixându-mă cu expresia aia absentă pe care numai moartea o poate da unor priviri. Din partea dreaptă a capului i se scurgea un pârâiaş de sânge. Arsura făcută de praful de puşcă decolora gaura pe care o avea la tâmplă.

M-am uitat la el câteva clipe lungi, şi singurul gând care mi-a venit în minte a fost că de milionul de dolari se alesese praful şi pulberea. Mi-am revenit însă rapid. Am intrat în cameră şi m-am dus până la birou. Pe parchet se afla un pistol Beretta de calibrul 6,35, chiar lângă fotoliu. L-am examinat, având grijă să nu-l ating. Ferestrele erau deschise, iar instalaţia de aer condiţionat funcţiona. În maşina de scris de pe măsuţă era băgată o foaie de hârtie.

Foaia conţinea doar două rânduri. M-am aplecat şi am citit :

„La ce bun să mai continui ? Nu pot să ofer satisfacţie unei femei. Din două căsătorii, nu s-a ales nimic. La ce bun să mai continui ?"

M-am depărtat şi l-am privit.

— Domnule Anderson...

M-am întors.

În pragul uşii, Smith îşi frângea mâinile.

— E mort. Nu atingeţi nimic, i-am recomandat eu, după care am ieşit din birou, trăgând uşa după mine. Unde este doamna Hamel ?

— Mort ? Oh, domnule Anderson, nu se poate... era atât de bun cu noi toţi.

— Stăpâneşte-te, ce naiba ! l-am repezit eu. Unde este doamna Hamel ?

— Nu ştiu. Tot nu s-a întors.

Am realizat brusc că dacă Nancy ar fi dat cu ochii de mine aici, în timp ce ar fi primit vestea sinuciderii soţului ei, n-ar fi putut să facă o scenă din care să iasă cine ştie ce dandana pentru mine. Iar ăsta ar fi fost ultimul lucru din lume care aş fi dorit să mi se întâmple. Aşa că m-am hotărât s-o şterg în mare viteză.

— Domnule Smith ! Ascultaţi-mă bine. O să mă ocup eu de toate. Dar în ruptul capului să n-o lăsaţi pe doamna Hamel să intre în birou. Să aştepte, şi nimic mai mult... De acord ?

Mi-a făcut semn că a înţeles.

Am părăsit locurile alea în mare grabă, şi m-am întors la vilă unde mă aştepta Jarvis. Ochii lui mari şi negri erau ca două semne de întrebare.

I-am explicat ce se întâmplase. După care am intrat în sufragerie am pus mâna pe telefon, dar am ezitat. Primul care trebuia să vină la faţa locului era Mel Palmer, şi pe urmă poliţia.

Jarvis îmi tot dădea târcoale.

— Aveţi vreo carte de telefon ?

Mi-o aduse imediat. Am găsit telefonul lui Palmer, am format numărul, şi m-am rugat la toţi sfinţii să fie acasă.

Vocea preţioasă a unui angajat mă anunţă că trebuie să aştept câteva clipe.

— Ce s-a întâmplat, domnule Anderson ? mă întrebă Palmer iritat. Am nişte invitaţi şi nu-i pot lăsa să aştepte.

— Russ Hamel tocmai s-a sinucis, i-am spus eu. Doamna Hamel nu-i acasă. În maşina de scris sunt câteva cuvinte prin care-şi motivează gestul, iar presa ar hăpăi cuvintele astea, şi mai multe nu. E dinamită curată.

— Nu... nu cred o iotă, bălmăji Palmer.

— E cât se poate de mort. Grăbiţi-vă, am zis, după care am închis.

Ieşind din vilă în noaptea umedă, am auzit maşina lui Nancy. Am luat startul pe alee şi m-am căţărat din nou în copac. Am ajuns la timp pentru a o vedea coborând din maşină. Urcă încet treptele de la intrare. Lumina de afară era aprinsă aşa că o puteam vedea cât se poate de bine. Smith deschise uşa şi se dădu în lături. Nancy intră şi uşa se închise.

Aş fi dat orice ca să văd reacţia lui Nancy în clipa în care Smith o înştiinţa de cele întâmplate. Îl iubise pe Hamel sau pur şi simplu se măritase cu el pentru a scăpa de poliţia italiană ?

Brusc, mi-a trecut prin minte un gând cumplit. În urma morţii soţului ei, Nancy ar fi devenit unica moştenitoare a tuturor bogăţiilor lui Hamel... deci putred de bogată.

Am făcut imediat legătura cu Pofferi. Din câte-mi spusese Lu Coldwell, Pofferi sosise în Statele Unite pentru a face rost de fondurile necesare organizaţiei sale criminale. Nancy era nevastă-sa. Deci ar fi avut acces la averea lui Hamel pentru a-şi finanţa Brigăzile Roşii.

Agitat de raţionamentul făcut, am coborât din copac şi m-am întors la vilă. Telefonul tocmai suna când am intrat.

— Domnule Anderson, spuse Jarvis, domnul Herschenhiemer, a auzit focul de armă. Este în culmea agitaţiei, aşa că trebuie să rămân în preajma lui. Vreţi să fiţi cu ochii pe intrare ? I-am spus de nenorocirea care s-a întâmplat, dar nu vrea să creadă. Este ferm convins că un asasin bântuie prin Paradise Largo.

— În regulă, i-am spus. Spuneţi-i că nimeni n-o să se apropie de dânsul.

— Mulţumesc, domnule Anderson. Asta o să-l liniştească.

Gândindu-mă că Mel Palmer s-ar putea să aibă dificultăţi să treacă de postul de pază, l-am sunat pe Mike O'Flagherty.

I-am explicat situaţia.

— L-am anunţat pe Mel Palmer, impresarul lui Hamel. O să vină dintr-o clipă în alta. Mike, lasă-l să treacă. Poliţia o să vină și ea. Să nu le faci greutăți.

— Doamne Sfinte ! exclamă Mike. Săracul de el, de ce s-o fi omorât ?

— Lasă-l să treacă pe Palmer, am repetat eu înainte de a închide.

M-am dus la intrarea reședinței și am așteptat. Peste zece minute, un Cadillac alb se opri în faţa domeniului lui Hamel. Palmer ieși din mașină, și o luă grăbit pe alee.

În timp ce așteptam, m-am tot gândit la cincizecii ăia de mii de dolari pe care-i păpasem. Nici n-am mai îndrăznit să-mi fac planuri de viitor întrucât situaţia era prea deprimantă.

Pe la unsprezece, sosi o mașină a poliției, din care coborâră Tom Lepski și Max Jacoby. M-am îndreptat spre ei.

Lepski își lipi ochii de mine.

— Vreo noutate ? mă întrebă el.

I-am explicat că eram angajat temporar în serviciul de pază al lui Herschenhiemer. Am auzit un foc de armă, l-am descoperit pe Hamel mort, l-am anunţat pe Palmer și mi-am reluat postul de pază.

Mă fulgeră din priviri.

— De ce nu ne-ai înştiinţat ?

— Asta-i treaba lui Palmer, am făcut eu. Explicaţia dată de Hamel cu privire la gestul făcut s-ar putea să fie explozivă. Şi sunt o grămadă de parale în joc.

— Ce explicaţie ?

— Păi, din câte a lăsat Hamel scris, reiese că era impotent. Tom, chestia asta dacă explodează în presă, o să facă prăpăd. Un autor porno, de mare succes, să fie impotent. Palmer este singurul care poate ţine hăţurile în mâini.

— Ai fost acolo ?

— Eu l-am găsit.

Lepski îşi închise pleoapele pe jumătate.

— N-ai atins nimic ?

— Tom, ce naiba, eşti prea şmecher ca să pui o întrebare aşa de tâmpită. Doamna Hamel se pare că era cu iahtul. S-a întors acum o jumătate de oră.

— Bine. Mai vorbim noi.

O luă grăbit pe alee, împreună cu Jacoby.

Cu câteva minute înainte de miezul nopţii, Carl sosi să mă înlocuiască.

— Mike m-a pus la curent, zise el. A naibii chestie, nu ?

— Hm, nasoală de tot. Moşul face pe el de frică. A auzit detunătura.

Carl scoase un geamăt.

— Mamă, Doamne, asta înseamnă că o să stau toată noaptea după fundul lui.

— Exact.

— Fii atent, să vezi ce s-a întâmplat după-amiază pe chei, spuse Carl râzând. Cineva a aruncat o bombă fumigenă. Măiculiţă, n-am mai văzut aşa panică ! Eram la Alameda, ştii, barul ăla, şi mâncam, când a explodat bomba. În câteva secunde, toţi au zbughit-o, care încotro. Un pusti şi-o fi făcut de cap, precis, dar să fi văzut ce debandadă a ieşit.

Chestia asta nu mă interesa deloc.

— Bine, eu mă car. Pe mâine, şi ai grijă.

Izbucni în râs.

— Da, nu care cumva să aterizeze vreun asasin.

— Dacă poliţaii întreabă de mine, spune-le că sunt acasă.

— De ce să întrebe poliţaii de tine ?

— Tu de ce crezi că poliţaii întreabă câte-n lună şi stele ?

Am pornit-o împreună spre intrarea parcului.

— Şi tu de ce crezi că şi-a zburat ăsta creierii ?

— De, ştiu şi eu, se mai întâmplă tot felul de chestii pe lumea asta, i-am răspuns.

M-am urcat în maşină şi am demarat până la barieră. O'Flagherty ieşi din ghereta.

— Ce chestie, făcu el. De ce să fi făcut Hamel una ca asta ?

— Se mai întâmplă şi lucruri de-astea.

Am apăsat pe acceleraţie cu nerăbdare. Mike înţelese aluzia şi ridicase bariera. I-am făcut un semn prietenesc, şi am pornit-o spre casă.

Cum am ajuns, mi-am turnat un pahar plin ochi cu scotch, şi m-am instalat într-un fotoliu. Trecuse cu o jumătate de oră de miezul nopţii. M-am întrebat dacă era bine s-o sun pe Bertha şi să-i spun vestea. Nu credeam eu că-şi vânduse apartamentul, dar dacă o făcuse într-adevăr ? Aveam presentimentul sumbru că imediat ce s-ar fi convins că milionul ăla se dusese-n vânt, îmi şi dădea papucii.

Telefonul sună în liniştea apartamentului.

Am ezitat o clipă, apoi m-am ridicat şi m-am apropiat de birou.

— Alo ? am făcut eu.

— Domnul Anderson ?

Am simţit cum îmi creşte pulsul. Recunoscusem vocea lui Joey.

— Tu eşti, Joey ?

— Da, domnule Anderson.

— Te-am căutat, dar mi-a spus un puşti că te-ai mutat. Voiam să-ţi spun cât îmi pare de rău pentru Jimbo. De unde mă suni ?

— Domnule Anderson, tipul a şters-o de la Alameda în dimineaţa asta. Am tot încercat să vă prind, dar n-aţi fost acasă.

— Tipul ăla, care se ascundea acolo ?

— Da, domnule Anderson. L-am văzut cu ochii mei plecând. Cineva a aruncat o bombă fumigenă printr-o

fereastră de la etaj. A ieşit o vânzoleală de nu vă închipuiţi. În timpul ăsta, bărbosu' s-a vârât în portbagajul unei maşini, care aştepta în faţa barului.

— Ce maşină, Joey ?

— Un Ferrari. La volan era o femeie. Imediat ce tipul s-a băgat în portbagaj, tipa a şi pornit. Doar eu am văzut ce s-a întâmplat. Restul lumii alerga în toate părţile din cauza fumului.

— Pe la ce oră, Joey ?

Downş'pe fără douăzeci, domnule Anderson.

— Nu cumva avea o eşarfă roşie pe cap şi ochelari de soare negri ?

— Ba da, domnule Anderson.

— Bine. Acum, Joey, fii atent...

Am auzit un păcănit. Închisese.

Am pus receptorul în furcă, şi am privit covorul, absorbit de gânduri.

Va' să zică, Nancy plecase aproape imediat după Hamel, dimineaţa. Se întorsese pe la prânz, şi plecase din nou, peste cinci minute.

Mi-am aprins o ţigară, cu o mână tremurândă.

Îl adusese pe Pofferi, ascuns în portbagajul maşinii, acasă la Hamel. O'Flagherty văzând-o, i-a făcut semn să treacă, mi se pare evident.

Când Hamel s-a întors, Pofferi se afla ascuns în casă.

Am strivit ţigara în scrumieră.

Era clar până şi pentru un copil. Hamel nu se sinucisese.

Pofferi îl omorâse.

VIII

În timp ce mă tot gândeam, piesele jocului începuseră să se așeze la locurile lor.

Hamel, putred de bogat, o întâlnise pe Nancy, adică pe Lucia Pofferi la Roma, şi se îndrăgostise de ea. Habar n-avea de faptul că Nancy căuta s-o șteargă, fiind urmărită pentru două crime comise. Hamel i-a propus s-o ia de soție. Faptul că era deja măritată cu Pofferi n-a deranjat-o nici cât negru sub unghie. Căsătoria cu Hamel era pentru ea o mană cerească. Asta-i oferea prilejul s-o întindă din Italia.

Pe de altă parte, Pofferi, urmărit şi el de poliţie, era în căutarea de fonduri pentru organizaţia lui criminală. Dacă Nancy ar fi devenit văduvă, ar fi moştenit averea lui Hamel, iar Pofferi ar fi utilizat purcoaiele alea de bani în folosul criminalilor lui. Nu se ştie cum Pofferi ajunsese în Statele Unite şi cu ajutorul lui Nancy se ascundea pe insula piraţilor. Şi aflase de la ea că Hamel era impotent.

Cei doi s-au înarmat cu răbdare. Au aşteptat cam şase săptămâni pentru a-şi pune planul în aplicare. Voiau ca Hamel să-şi termine cartea şi să înhaţe toate paralele. Imediat ce cartea a fost terminată, au şi trecut la acţiune.

Nancy știa că poate să treacă de postul de pază cu maşina, fără să fie controlată. Pofferi s-a ascuns în portbagaj, iar O'Flagherty a înghiţit găluşca.

Iar ancheta poliţiei avea să ajungă la concluzia că nimeni dintr-ai casei nu putea fi implicat. Nancy se afla pe iaht, iar Washington Smith şi nevastă-sa erau deasupra oricărei bănuieli. În consecinţă, sinucidere, şi cu asta, basta.

Numai că eu eram singurul care ştiam că Nancy îl introdusese pe şest pe Pofferi în casa lui Hamel, îl omorâse pe acesta şi aranjase lucrurile ca să pară o sinucidere.

Brusc, am tresărit.

Asta însemna, că în prezent, Pofferi se ascundea, pe undeva, prin casă. N-avea cum să iasă din Paradise Largo fără ca Nancy să-l ajute, iar ea era ţintuită locului pentru a răspunde întrebărilor poliţiei.

Eram într-o dilemă cumplită. Puteam anunţa poliţia că Poffer se ascundea în casa lui Hamel. Şi pe urmă ? Mi-am zis că mai cuminte era să nu mă amestec. Dacă începeam să fac valuri, intram într-o dandana urâtă de tot. Așa că am hotărât să stau pe tușă.

M-am dus să mă culc, dar m-am cam perpelit până am reuşit să adorm. Mă tot întrebam ce-or face Pofferi, Nancy şi poliţia.

Telefonul m-a trezit la opt şi douăzeci și trei de minute. M-am târât prin pat până am ajuns la el şi am ridicat receptorul.

— Alo ?

— Bart ! strigă Bertha cu o voce atât de stridentă că pentru o clipă m-am temut ca nu cumva să nu-mi fi găurit timpanul.

— Da, păpuşel, am răspunse eu duios.

— Ai văzut ziarele ? Hamel s-a sinucis !

— Da... ştiu.

— Ai apucat să vorbeşti cu el ?

— Păpuşel... păi, să vezi...

— Ai vorbit sau nu ?

— Nu.

Scoase un zgomot pe care-l face de obicei o albină închisă într-o sticlă.

— În regulă, Bart. Ai avut o şansă şi ţi-ai bătut joc de ea.

— Nu-i chiar aşa.

— M-a sunat tipul ăla cu iahtul. Vrea să se însoare cu mine.

Nu pot spune că mi-a căzut tavanul în cap, dar nici bine nu mi-a picat.

— Şi ce, ai chef de măritiş ?

— De ce nu ? Are un iaht de moare lumea, un apartament de lux, servitori, şi un cont la bancă umflat ca o balenă. Atunci, de ce nu ?

— Mai gândeşte-te, nu te repezi ca fata mare. Ai chef să-ţi petreci cei mai frumoşi ani bâţâindu-ţi fundul în faţa unui sonat ?

— Pentru toate câte are, aş face chiar mai mult decât să-mi bâţâi fundul. Tu nu ?

Am oftat din toţi rărunchii.

— Cu argumentele astea, m-ai strivit de tot. Bine, dă-i drumul şi mărită-te cu el. Îţi urez să fii fericită.

— După ce o să mă mărit, să ştii că o să-i fiu credincioasă. Adio, Bart. Să nu spui vreodată că n-ai avut ocazia, făcu ea, apoi închise.

Mi-am trântit capul pe pernă, deprimat de tot. Apoi, încetul cu încetul, am început să mă consolez. Mai erau şi alte gagicuţe pe lume. Şi apoi, varietatea este în fond, deliciul oricărui bărbat. O schimbare de decor te face alt om. Iar cu Bertha alături, pe post de nevastă credincioasă, aveai de ce să-ţi iei lumea în cap.

Am adormit la loc.

Am mâncat târziu de tot, citind ştirea despre moartea lui Hamel din „Paradise City Herald". Titlurile erau de-o şchioapă. Nu se pomenea nimic despre rândurile lăsate de scriitor. Precis că Palmer şterpelise hârtia cu pricina. Se avansa ideea unei depresiuni datorate surmenajului. Soţia sa leşinase, iar Palmer, care nu ştia ce să facă mai întâi, s-a dus la barieră, la postul de pază pentru a da câteva scurte declaraţii presei şi televiziunii. Nimănui nu-i fusese permis accesul dincolo de barieră. Mike O'Flagherty fusese la înălţime. Palmer declarase că doamna Hamel era distrusă şi nu putea acorda nici un interviu.

În restaurantul în care mă aflam, toată lumea nu vorbea decât de sinuciderea lui Hamel. Vocea unei femei domina atmosfera, cu autoritate.

— Când un tip scrie porcării de-alea, înseamnă că nu-i normal, altminteri nu se poate explica. Mai bine că a murit.

Îmi stătea pe limbă să-i spun cât putea să se înșele. M-am gândit la Hamel, bărbatul pe care-l apreciam, din toată inima. Mi-a părut sincer rău de el.

Pe la unsprezece jumătate, am pornit spre Paradise Largo. În preajma barierei stăteau îngrămădiți vreo zece-cincisprezece indivizi, tăifăsuind și fumând. Ziariști și fotoreporteri, cu aparate de fotografiat și camere de luat vederi, așteptând plini de speranță producerea unui miracol pentru a pătrunde la locuința lui Hamel.

O'Flagherty mă văzu și ieși din gheretă.

— Mike, pe bune, i-am zis, ești mai rău ca un cerber.

Zâmbi, arătându-mi dinții albi.

— Da. Nici musca n-a trecut, Bart. I-am spus și lui Lepski. Ce mai tevatură, adăugă el, ștergându-și fața rotundă de sudoare.

Am așteptat să ridice bariera, și am pornit-o, urmărit de o grămadă de priviri invidioase. Când am ajuns la portalul lui Herschenhiemer, Carl îmi deschise.

— Mulțumesc cerului că ai venit ! exclamă el. Să scap odată, fir-ar să fie. Moșu' a înnebunit, nu alta.

— Cum adică ?

Îmi zâmbi.

— Uite așa, bine. Nu-l lasă nici pe Jarvis să se culce. M-am săturat până în gât. Salut !

Am intrat în vilă, și am dat cu ochii de mormanul de sandviciuri care mă aștepta. Am început să mușc dintr-unul, când apăru Jarvis. Mi-am dat seama că-l muncea ceva.

— Domnule Anderson, n-am putut să mă duc să mă culc, până nu stăteam de vorbă cu dumneavoastră.

— Vreo problemă ?

— Da, îmi răspunse, după care înaintă câțiva pași și se așeză. A fost o zi înfiorătoare. A trebuit să-i dau un somnifer domnului Herschenhiemer. Acum doarme.

Am luat în primire al treilea sandvici .

— Da' ce s-a întâmplat ?

— Domnul Washington şi soţia dânsului au fost concediaţi.

Vestea asta nu m-a surprins deloc. Era de altfel foarte logic. Din câte îmi puteam da şi eu seama, Smith şi nevastă-sa reprezentau o ameninţare evidentă pentru Pofferi care se ascundea în casă.

M-am prefăcut consternat.

— Concediaţi ?

— Da, confirmă Jarvis mâhnit din cale-afară. Domnul Palmer le-a cerut să plece imediat. Nu le-a acordat nici un răgaz... doar timpul necesar să-și facă bagajele. E ceva cumplit, nu alta. După cincisprezece ani de muncă și de devotament. Le-a dat salariul pe un an înainte și le-a explicat că doamna Hamel dorea lucrul ăsta. Se pare că era destul de jenat.

— Da, e o chestie destul de nasoală, am zis eu.

O să-mi lipsească domnul Smith. El şi cu soţia lui ţineau casa aceea bec, nu alta.

— Ceva noutăţi despre doamna Hamel ?

Jarvis îşi ridică umerii osoşi. După expresia feței lui, mi-am dat seama că îşi pierduse toată consideraţia pentru Nancy Hamel.

— Nici măcar nu şi-a luat adio de la domnul Smith. S-a purtat foarte urât.

Am luat încă un sandvici cu o felie de carne de langustă şi puţină maioneză.

— Și atunci, cine o să vadă de casă ?

— Iată un lucru, pe care nici domnul Smith, nici eu nu-l putem înţelege. După câte i-a spus domnul Palmer domnului Smith, se pare că Josh Jones se va ocupa să aranjeze plecarea doamnei Hamel. Are intenţia ca imediat după înmormântare să vândă domeniul.

— Josh Jones ? Cine mai e şi ăsta ? am tatonat eu terenul.

— Cel ce avea grijă de iahtul domnului Hamel. Un negru ticălos.

— Domnul Palmer mai este încă acolo ?

— Nu, a plecat după ce a venit poliţia.

Acum aveam toate informaţile care-mi trebuiau. Trebuia să mă descotorosesc de Jarvis. I-am spus că arată

foarte obosit, şi l-am asigurat că mă găseam pe poziţie dacă ar fi avut nevoie de mine. Mi-a urmat sfatul şi s-a dus să se culce. Peste cinci minute, mă aflam căţărat în copacul meu.

În sufrageria lui Hamel era lumină, dar perdelele erau trase. M-am întrebat dacă în spatele lor, nu cumva Nancy şi Pofferi îşi făceau planuri de viitor.

Am rămas locului, cu spatele sprijinit de trunchiul copacului, aşteptând în linişte.

După vreo oră, lumina se stinse, iar alta se aprinse într-o cameră situată în celălalt capăt al casei. Aproape imediat, am auzit zgomotul unei maşini care se apropia, şi care opri în faţa portalului lui Hamel. Din maşină coborî Josh Jones. Apăsă pe butonul roşu şi aşteptă. Porţile se deschiseră şi după ce pătrunse înăuntru cu maşina se se închiseră imediat. În momentul în care opri în faţa casei, lumina de afară se aprinse, iar uşa de la intrare se deschise.

În cadrul ei, îşi făcu apariţia Pofferi.

N-aveam cum să mă înşel, era silueta aia scundă, cu umerii largi.

Jones îi strigă ceva şi lumina de-afară se stinse. În întunericul care se lăsă, n-am mai fost în stare să disting nimic.

Apoi se aprinse lumina din sufragerie. Am aşteptat în continuare, nici eu nu ştiam prea bine ce. Câteva minute trecură, după care se aprinse lumina în altă cameră, spre extremitatea din spate a casei. Aşteptarea devenise interminabilă. În cele din urmă, toate luminile se stinseră.

M-am dat jos şi m-am întors la vilă. Jarvis îmi lăsase o sticlă de scotch pe birou. Mi-am turnat un pahar, şi m-am aşezat.

După prima înghiţitură, o idee mi se năpusti prin minte. Mi se mai întâmplă uneori să mă surprind şi eu însumi de ce poate să-mi bubuie spiritul meu fertil, când aviditatea mea de bani îşi spune cuvântul.

Un milion de dolari !

Păi, bănetul ăsta mă aştepta peste drum. Trebuia doar să-mi joc aşii pe care-i aveam, şi să înhaţ potul.

Vizavi, în casa lui Hamel, se ascundeau doi terorişti. Unul dintre ei urma să moştenească averea lui Hamel. N-aveam nici o idee la cât s-ar fi putut ridica, dar dacă ultima sa carte aducea vreo cinşpe milioane, trebuia să aibă cel puţin vreo douăzeci.

Douăzeci de milioane ! Şi fusesem prost făcut grămadă, să mă întreb de ce Diaz îmi aruncase cincizeci de mii fără să clipească, pentru a-mi cumpăra tăcerea. Prostul proştilor, ce mai. Diaz ştia că dacă aş fi ciripit câteva vorbuliţe poliţailor, alea douăzeci de milioane le-ar fi zburat de sub nas. Şi eu de colo... cincizeci de mii... pe-o măsea.

M-am gândit din nou la Diaz.

„Dacă încercaţi o nouă tentativă, o să aveţi parte de un sfârşit neplăcut. O să mă îngrijesc personal de asta".

Nu eram eu ăla care să se înmoaie ca o cârpă la ameninţările unei javre de mexican soios.

Pe birou se afla o maşină de scris. Am început să bat în două exemplare o nouă asigurare pe viaţă : modul în care Nancy îl băgase pe şest pe Pofferi în casa lui Hamel, plimbărica ei cu iahtul pentru a-şi crea un alibi, şi crima înfăptuită de Pofferi, crimă pe care jigodia o înscenase într-o sinucidere. Şi, în sfârşit, că Pofferi încă se mai afla acolo, neavând cum să scape, datorită ziariştilor, care aşteptau ca nişte corbi.

Un exemplar l-am băgat într-un plic, pe care i l-am trimis lui Howard Selby, cu specificaţia că dacă în două zile n-are nici o veste de la mine, să-l înmâneze lui Terrell, şeful poliţiei. Al doilea exemplar l-am băgat în alt plic.

Mi-am mai turnat un pahar, şi m-am întrebat dacă nu cumva era bine s-o sun pe Bertha şi s-o sfătuiesc să nu se mărite încă. La drept vorbind, Bertha devenise pentru mine o obişnuinţă. Am ezitat la gândul dacă trebuia sau nu să mă consolez că am pierdut-o. După ce am mai chibzuit niţel, decizia mea finală era luată. Putea

să se ducă la naiba, cu hodorogul ei sonat cu tot. Dacă pescuiam milionul, gagicile aveau să se țină după mine în cârduri. Nu mă plângeam eu că n-aveam de unde alege.

A doua zi la prânz, imediat ce Carl m-a schimbat, am întins-o la biroul lui Selby. Era ocupat cu un client, așa că i-am dat plicul tipei ăleia speriate, care trecuse pe la mine pe acasă. I-am dictat nota de primire pe care a bătut-o la mașină, după care am așteptat s-o semneze Selby.

La plecare, ca să vadă că sunt băiat de gașcă, și că nu-mi trece prin cap s-o violez câte zile oi avea, i-am adresat un surâs fermecător și i-am făcut un compliment.

— Aveți niște mâini fermecătoare.

De fapt, ăsta era și adevărul. Sărăcuța n-avea nimic altceva care merita scos în evidență. Tenul i se coloră ca o sfeclă fiartă, și gânguri ceva ininteligibil.

Am ieșit, cu convingerea că o să marcheze ziua asta cu o cruciuliță în agenda ei.

Agenția Parnell avea în solda ei o grămadă de informatori. Asta îl costa ceva pe colonel, dar ca să meargă bine afacerile, era obligatoriu să existe o puzderie de urechi care să înregistreze tot ce se întâmpla în oraș.

Așa că am luat legătura cu Amelia Bronson, a doua secretară a lui Mark Highbee.

Amelia Bronson era o tipă balcâză, între două vârste, cu o figură la fel de atrăgătoare ca o meduză uscată pe malul mării, dar cu un creier pe lângă care o lamă de ras ar fi părut boantă. De o bună bucată de timp, figura pe lista de protocol a agenției. În fiecare an, de Crăciun, primea un curcan și două sticle de scotch, iar de ziua ei de naștere o camionetă plină cu de-ale gurii i se revărsa în cămară. Însă până în prezent, agenția nu-i ceruse încă nimic în schimb.

Am mers cu ea într-un restaurant italian, unde a dat gata un morman uriaș de spagheti cu patru bucățoaie de carne de vită, niște brânză și o înghețată de banane. Cafeaua și coniacul pregătiră terenul.

Mark Highbee era avocatul lui Hamel, şi de afacerile lui, se ocupa doar el. Amelia avea grijă de corespondenţă. Am descusut-o ce mă interesa, iar ea mi-a răspuns.

În final, i-am strecurat o bancnotă de o sută de dolari. Ştiam că este hămesită după bani, la fel ca după mâncare.

Apoi m-am dus până la Solly Finklestein. Am pierdut ceva timp până am reuşit să stau de vorbă cu el. Toată lumea îi spunea S.F., iar S.F. era cea mai ocupată persoană din oraş. Ocupat să câştige parale. Era cel mai mare rechin din toţi cămătarii de pe coasta Pacificului. Şi el îşi primea cota de cadouri de la agenţie, şi de fiecare dată când aveam nevoie să aflăm cine mai împrumutase bani, sau cui îi mai ajunsese cuţitul la os, S.F. ne dădea toate informaţiile necesare.

L-am întrebat ce trebuia făcut pentru a împrumuta un milion de dolari. Mi-a spus că nu era nici o problemă. Culmea era că mai greu puteai să obţii o sumă mai mică, decât un milion. Dobânda era de douăzeci şi cinci la sută, iar garanţiile nu constituiau nici o piedică. Îmi rânji, ca un rechin care-şi vede masa apropiindu-se.

— Bart, la ăia care sunt răi platnici, le facem o mică vizită.

Ştiam ce vrea să spună. Ori plăteai, ori te pomeneai pe lumea ailaltă.

În prezent, dispuneam de toate datele ce-mi trebuiau. Plin de încredere, m-am îndreptat spre chei. Am rămas în maşină, studiind împrejurimile. Era forfota obişnuită de turişti, vânzători şi gură-cască.

M-am gândit la Diaz.

Un şarpe periculos, dar eram sigur că-l pot ţine ca într-o menghină, fără să-mi poată scăpa.

Mi-am pipăit pistolul băgat în hamul de la subraţ. Am ieşit din maşină, şi m-am îndreptat spre barul Alameda.

Mexicanul ăla umflat de la bar îmi adresă acelaşi zâmbet unsuros, când mă văzu apropiindu-mă de el. Clienţii înşiraţi de-a lungul tejghelei îmi aruncară o privire indiferentă, după care reveniră la ale lor.

— Diaz, i-am spus barmanului.

Se îndreptă spre telefon, şi în timp ce începu să vorbească, am luat-o spre biroul lui Diaz. Am apăsat clanţa şi am intrat. Diaz stătea la biroul său, cu un trabuc înfipt între dinţi. În clipa în care am intrat, tocmai punea receptorul telefonului în furcă.

— Salut, i-am spus. Îţi mai aminteşti de mine ?

Am luat un scaun, şi m-am aşezat călare, lângă birou, zâmbindu-i prieteneşte.

— Am impresia că ţi-am spus să te ţii departe de mine, făcu el cu o voce dulce, care-mi aminti de şuieratul unui şarpe.

— S-au schimbat lucrurile. Astăzi nu mai este ieri.

Îşi scutură impasibil scrumul pe podea.

— Ce vrei ?

— Ţin să te anunţ că ai un nou asociat. Pe mine.

— Te-am prevenit doar, şantajist ordinar ce eşti. Bine, atunci ăsta-i momentul să încheiem socotelile, scrâşni el, în timp ce un pistol îi apăru brusc în mână.

Am continuat să-i zâmbesc.

— Nu eşti aşa de prost să mă lichidezi în biroul tău, nu ? De altfel, nu eşti atât de prost să mă lichidezi deloc. Acum ai un nou asociat. Nu te poţi împotrivi la chestia asta în nici un fel, doar dacă, evident, nu vrei să dai cu piciorul la vreo douăzeci de milioane, ceea ce mi s-ar părea o tâmpenie sinistră.

Ochii i se tulburară, iar ţeava armei se aplecă.

— Ascultă, şantajist ordinar... începu el, dar se opri imediat.

Mi-am dat seama că-l puteam întoarce uşor.

— Lasă-mă să termin ce-am de spus. Precis că Pofferi a avut ideea asta. Nu cred să fi fost tu. Ca şi mine, aveai o afacere care-ţi mergea. Uite cum văd eu lucrurile : în ziua în care Pofferi s-a prins că Hamel, bogat până-n măduva oaselor, a căzut în limbă după nevastă-sa, a zis că i-a pus Dumnezeu mâna-n cap. Nancy trebuia musai să spele putina, fiind urmărită de poliţia italiană pentru două crime comise. Pofferi s-a prins deci că Nancy putea s-o şteargă din Italia, şi să moştenească averea lui Hamel, în cazul când ăsta ar fi murit. Aşadar, Nancy s-a măritat cu Hamel iar Pofferi a reuşit să ajungă până aici, treaba

lui cum. S-a ascuns în insulă. Nancy a avut grijă de el. După care, eu am picat tam-nesam peste el, iar tipul a intrat în panică, şi a luat legătura cu tine prin intermediul lui Josh Jones. Ai căzut la pace cu el, ca să-l ascunzi. Când i-am spus lui Nancy că mirosisem toată tărăşenia asta a dat fuga la tine şi ţi-a povestit. Tu ai reprezentat-o şi ai ajuns la concluzia că se impunea să mă cumpăraţi, fiindcă vă cam înghesuisem. Iar aici, ţi-a reuşit o lovitură de maestru. M-ai jucat în foi de viţă. Adică mi-ai fluturat pe la nas cincizeci de mii de dolari peşin, şi cu asta recunosc că m-ai dat gata. Am rămas gogoman până-n ziua în care m-am prins cât de lată era treaba. Vreau să-ţi spun că m-am prins că Pofferi, ajutat de Nancy, l-a asasinat pe Hamel şi a înscenat ca totul să pară o sinucidere.

Mi-am scos din portvizit hârtia pe care o bătusem la maşină şi i-am pus-o în faţă. I-am dat şi recipisa de la biroul lui Selby.

— Aruncă-ţi ochii acolo, i-am spus. O să găseşti totul, negru pe alb.

Broboane de transpiraţie apărură pe faţa lui în timp ce citea cele scrise de mine.

— Aşa că dacă-ţi dă mâna, împuşcă-mă, i-am zis, zâmbind. Toate lovelele alea or să se ducă pe apa sâmbetei, iar tu şi gaşca ta o să staţi la pârnaie câte zile veţi avea. Dar dacă îţi asumi riscurile astea... hai, împuşcă-mă.

A pus arma pe birou şi s-a uitat la mine, cu o privire de gheaţă.

— Să ştii că nu sunt deloc lacom, am continuat. Partea mea este de un milion de dolari, şi îmi trebuie acum. Aş putea stoarce mai mult, dar un milion îmi ajunge. O să vă rămână încă o grămadă de parale. Aşa că mi se pare o propunere cinstită, nu ?

Nu mişca deloc, continuând să mă privească fix.

— Şi mai am două veşti pentru voi, una proastă şi una bună, am reluat bine dispus. Aia proastă este că o să dureze cam cinci luni până se încheie cu succesiunea averii lui Hamel. Iar aia bună este că într-adevăr Nancy o să moştenească totul. Asta o să facă în jur de douăzeci de milioane. O să mai aducă ceva parale şi drepturile de

autor, dar cum asta-i o chestie care se reglementează anual, s-ar putea să mai dureze ceva. Oricum, afacerea e frumuşică de tot, nu ?

Stătea în continuare nemişcat, ţinându-şi gura închisă.

— Îmi trebuie un milion acum. M-am aplecat spre el, zâmbindu-i ca unui prieten drag. Să ştii că nu-i nici o problemă. L-am văzut pe Solly Finklenstein. În schimbul semnăturii tale, o să-ţi împrumute un milion, cu o dobândă de douăzeci şi cinci la sută. Drept garanţie, o să-ţi ceară să pui barul în gaj. Dar, înţelegi, asta nu-i decât o formalitate. Evident că dacă n-o să plăteşti, o să-ţi trimită băieţii lui pe cap. dar cu bănetul ăla în perspectivă, nu rişti nimic. M-ai urmărit ? Începuse să semene cu un şarpe hărţuit de o mangustă). Trebuie doar să iscăleşti hârtia asta redactată de Solly, şi am bătut palma.

Am scos din portvizit contractul făcut de S.F. şi i l-am pus în faţă.

— Nu semnez nimic, mormăi el, aplecându-se totuşi pentru a citi contractul. Nu semnez şi pace ! Doar nu sunt nebun.

— Esti nebun dacă nu semnezi, dragă partenerule. i-am spûs mieros. Dacă refuzi, pa şi pusi la milioanele alea, şi o să te muţi la răcoare. Tu trebuie să hotărăşti.

Stătea nemişcat, cu transpiraţia curgându-i pe frunte, şi cu ochii fixaţi asupra contractului. Solly era cunoscut ca un cal breaz, dar metodele lui de a-şi recupera datoriile, erau şi mai cunoscute.

— Trezeşte-te, ce naiba ! am strigat eu, la capătul răbdărilor. Ori semnezi, ori fac să explodeze toată afacerea. S-ar putea să mă aleg şi eu cu vreo trei ani de pârnaie, dar paguba cea mai mare o să fie în grădina voastră. Ce naiba, ţi-a ruginit encefalul, sau eşti prost de-a binelea ?

În cele din urmă, a mişcat ; şi-a şters sudoarea de pe frunte.

— Dragă partenerule, destinde-te, i-am zis pentru a-l încuraja. N-ai să mă mai vezi în viaţa ta. Imediat ce-mi dă Solly biştarii, am şi întins-o. Mai bine te-ai gândi ce puteţi face cu milioanele alea care rămân, fără să mai punem la socoteală ce pică în fiecare an din drepturile de autor.

Ştiam că-l ţineam strâns de tot din hăţuri, şi nu putea face nici o mişcare de împotrivire. Şi nici n-a făcut. Cu o mână nesigură şi-a luat stiloul din buzunarul hainei.

L-am observat, stând la pândă ca o fiară.

Dintr-o dată, de cealaltă parte a uşii se auziră nişte paşi precipitaţi.

Din clipa aia, lucrurile s-au bulucit. L-am văzut pe Diaz încruntându-se, şi privind peste umărul meu. Faţa începuse să i se descompună încetul cu încetul.

— Mi-ai omorât fraţii, Diaz ! se auzi vocea ascuţită a unui copil. Acum, o să te omor eu !

M-am întors brusc.

Joey se afla în pragul uşii. Mâna lui mică ţinea un pistol de calibrul 38, îndreptat spre Diaz.

— Nu, Joey ! am urlat eu.

Detunătura zgudui încăperea.

M-am uitat la Diaz. Faţa îi devenise o masă diformă, însângerată. Mâna sa mai ţinea încă stiloul în faţa contractului ce-i aştepta semnătura.

Am reacţionat rapid. M-am năpustit spre birou, am luat contractul, raportul meu şi recipisa lui Selby, şi le-am băgat în buzunar, după care m-am întors.

Joey îmi zâmbea. Era zâmbetul unui copil care primeşte un cadou ambalat frumos.

— Cine-i omoară pe ai mei, domnule Anderson, este şi el omorât.

— Şterge-o cât mai repere ! i-am strigat.

— Bine, domnule Anderson.

Zâmbi din nou, şi ieşi din cameră. Dar, n-a ajuns prea departe. Trei mexicani zdraveni îl înşfăcară şi-l împinseră înapoi în încăpere. Unul dintre ei îi smulse pistolul din mână.

Biroul lui Diaz se umplu de lume. Trei zănateci începură să ţipe, cu ochii fixaţi la ce mai rămăsese din Diaz.

M-am strecurat binişor şi am ajuns la uşă. Peste toate zgomotele, răzbătea vocea ascuţită a lui Joey, care striga triumfător :

— L-am omorât ! L-am omorât ! Mă auzi, Tommy ? Mă auzi, Jimbo ? L-am omorât !

Mi-am făcut drum prin mulţime, am ajuns la maşina mea, şi am demarat. Sirenele poliţiei începuseră să se audă.

Am ajuns acasă dărâmat de tot, şi scăldat în sudoarea rece a spaimei.

Primul meu gând a fost dacă nu cumva poliţia o să pună laba pe mine.

Bătând în lung şi în lat sufrageria, mi-am zis că nimeni nu-mi cunoştea numele la Alameda. Barmanul ştia că-l văzusem pe Diaz de două ori, şi în momentul crimei, mă aflam în birou. În balamucul care a urmat, am şters-o fără să fiu remarcat de nimeni. Joey fusese prins. Din punct de vedere al poliţiei, era o chestiune de rutină. Iar pentru Joey, nu-mi făceam eu probleme. Băgam mâna în foc că n-avea să sufle un cuvinţel că m-aş fi aflat acolo.

Mi-am turnat un pahar, şi l-am dat pe gât dintr-o înghiţitură, după care mi-am mai turnat unul.

Bine, Diaz era mort, dar Nancy şi Pofferi trăiau. Ei doi împreună cu Josh Jones se mai aflau ascunşi în casa lui Hamel. Trei ucigaşi. Mi-ar fi plăcut să pun mâna pe milionul ăla, dar în cazul de faţă a-i şantaja pe ăştia, ar fi însemnat că mă joc cu nitroglicerină.

Cu părere de rău, mi-am dat seama că trebuia să-mi iau adio de la paralele visate. Tot ce mai puteam spera, era să nu dau eu de belea. Cu puţin noroc, puteam scăpa cu faţa curată. După care n-aveam decât să mă întorc la agenţie, să lucrez pentru o nimica toată, să-mi caut o pipiţă care să nu mă coste ochii din cap, şi s-o ţin aşa, până-n ziua în care colonelul o să mă scoată la pensie, după care o să trăiesc din pensia pe care o să mi-o dea statul până la sfârşitul zilelor mele.

Mi-am turnat al treilea pahar.

Umbrele serii începuseră să se întindă pe covor. Peste vreo şase ore trebuia să-mi iau postul de pază în primire.

Telefonul începu să sune. Mi-am mai turnat un pahar şi l-am lăsat să sune.

Poate Bertha se răzgândise. Dar acum n-aveam deloc chef să mă ciocănească la cap.

După un timp, telefonul se opri. Brusc, mi s-a făcut foame. M-am îndreptat, clătinându-mă spre bucătărie, dar în frigider n-am găsit nimic, în afară de o sticlă de scotch.

M-am întors în sufragerie, m-am aşezat în fotoliu, şi am închis ochii. Timpul trecea. Am visat că mă aflam la volanul maşinii mele, în faţa unui nenorocit de motel, aşteptând-o pe nevastă-mea să iasă de acolo. Era înăuntru de vreo oră, dar nu singură, ci cu un tip.

Soneria de la intrare începu să zbârnâie cu insistenţă. M-am trezit brusc, tresărind. Ceasul era unsprezece şi cinci. M-am îndreptat spre uşa de la intrare. Soneria nu mai contenea. M-am uitat pe vizor, şi am văzut-o pe Gloria Cort.

Am deschis uşa.

Trecu pe lângă mine ca o furtună, ducându-se drept în sufragerie. M-am gândit imediat că o să-mi ceară ăia zece mii de dolari pe care i-i promisesem.

— Ascultă dragă,... am început eu.

— Gura ! mi-o reteză scurt. Tu să mă asculţi.

Se lăsă moale pe canapea şi mă privi cu aerul ăla pe care-l iau unele femei şi care aprinde imediat beculeţul roşu în mintea anumitor bărbaţi.

— Bei ceva ? i-am propus eu.

— Ascultă. O şterg din oraş, dar mai înainte vreau să-ţi spun ceva.

Era tensionată la culme, aşa că am renunţat să-mi mai iau sticla din frigider, şi m-am aşezat şi eu pe canapea lângă ea.

— Bine, te ascult.

— Microfonul ăla pe care mi l-ai dat. L-am instalat, cum mi-ai spus, în biroul lui Diaz. Am ascultat casetă. Dacă n-aş fi avut-o, acum nu mai eram pe canapeaua asta. M-ar fi pescuit din apă, cu capul spart.

Am privit-o, mut de uimire.

— Păi...

— Ascultă-mă ! Javra aia de Alphonso era gata-gata să mă omoare. Am ascultat pe casetă cum i-a dat dispoziţie unei lepădături de-a lui să mă lichideze şi să mă arunce în apă, de pe chei. Zâmbi brusc, un zâmbet care te înfiora. Dar n-a ţinut ; el a murit, iar eu trăiesc.

Am privit-o uluit.

— Microfonul ăsta pe care mi l-ai dat, mi-a salvat viaţa, şi ai ocazia s-o salvezi şi pe Nancy Hamel.

— Ce tot îndrugi acolo ? S-o salvez pe Nancy Hamel ?

— Două nopţi întregi i-am ascultat pe Pofferi şi pe Diaz vorbind. Şi am aflat o bombă : Nancy are o soră geamănă. Seamănă una cu alta ca două picături de apă. Te-ai prins ?

Ultima piesă a jocului ăsta încâlcit îşi găsise în sfârşit locul. Cele două paturi din cort. Deci individa pe care o văzusem părăsind iahtul împreună cu Pofferi şi cu Jones, era Lucia, şi nu Nancy.

M-am trezit brusc, şi orice urmă de băutură dispăru din mine, parcă luată cu mâna.

— Continuă, i-am spus.

— I-am auzit cum se mai grozăveau de şmecheri nevoie mare ce se credeau. Întrucât Lucia trebuia să-i ia locul lui Nancy, au trebuit s-o suprime pe Penny Highbee, care s-ar fi prins imediat de înlocuire. Pe urmă, Lucia a sunat-o pe Nancy ca să-i ceară să vină la Alameda. Nancy ar fi făcut pe dracu-n patru pentru sora ei. Ea a aranjat ca Lucia s-o şteargă din Italia, şi tot ea i-a ascuns pe cei doi pe insulă. După ce Nancy a ajuns la Alameda, au închis-o într-o cameră. Lucia i-a luat hainele soră-sii şi l-a transportat pe Pofferi în portbagajul maşinii lui Nancy, acasă la Hamel. N-a avut nici o problemă să treacă de postul de control. Paznicul a luat-o drept Nancy. După ce l-a lăsat pe Pofferi în casă, a ieşit cu iahtul, împreună cu Jones, ca să-şi facă un alibi. După ce Pofferi l-a omorât pe Hamel, s-a întors şi ea. Prostovanul ăla de Palmer bineînţeles că a zis şi el că era Nancy. Noaptea trecută, Jones a adus-o pe Nancy la Hamel acasă. O drogaseră. Acum este acolo, împreună cu Lucia, Pofferi şi Jones.

— Jones a adus-o în portbagajul maşinii pe Nancy, nu ?

Gloria încuviință din cap.

Asta explică totul. Lucia, dându-se drept Nancy, îl anunțase pe O'Flagherty telefonic despre sosirea lui Jones. În felul ăsta, șobolanul de Jones n-a avut nici o problemă cu trecerea barierei.

— Nancy și Lucia sunt absolut identice ? am întrebat eu.

Îmi răspunse cu un gest de agasare.

— Ai zice că sunt două boabe într-o păstaie. Am avut ocazia s-o văd pe Lucia. Dar am crezut că e vorba de Nancy. Acum, știind care-i daravera, pot să-ți spun că seamănă leit. Și încă ceva. L-am auzit pe Alphonso vorbind despre mine cu rahatul ăla de Jones. Îi spunea că riscă, atâta timp cât sunt în viață. Fiind fosta soție a lui Hamel, puteam pretinde o parte din averea lui Hamel. Așa că i-a spus lui Jones să scape de mine. Să mă lichideze, și apoi să mă arunce în apă. Dar i-am luat-o înainte. I-am făcut felul lui Alphonso, mai înainte să mi-l facă el mie. Îmi zâmbi din nou, cu acel zâmbet de gheață.

Am privit-o, fără să înțeleg ce spunea.

— Ce vrei să spui ?

— Știam că Alphonso îi omorâse pe puștii ăia doi. Așa că l-am găsit pe Joey și i-am dat unul dintre pistoalele lui Alphonso. Încă mai zâmbea. Puștiul l-a lichidat la fix.

— Doamne, Dumnezeule ! am exclamat, nevenindu-mi să-mi cred urechilor.

— Acum o întind la Frisco. Am știut dintotdeauna unde-și ținea ticălosul de Alphonso banii de contrabandă. I-am luat cu mine. Acum nu mai am nici o grijă.

Am adulmecat ca un copoi de vânătoare.

— Și cam cu cât te-ai ales ?

— Cu o oală de bani, făcu ea râzând satisfăcută. În fond, nu-i treaba ta. Am venit să-ți spun că ticăloșii ăia au de gând s-o omoare pe Nancy imediat ce semnează niște cecuri. Semnătura nu i-o pot imita. Cum a semnat cecurile alea, îi și fac vânt în mare.

De-abia o mai ascultam. Mă tot gândeam cât putuse să salte de la Diaz.

— Iubito, mi-a venit o idee formidabilă, i-am spus, zâmbindu-i fermecător. Ce-ar fi să plecăm împreună ?

Cine ne impiedică să fondăm o asociaţie cum nu s-a mai văzut ?

Îmi aruncă o privire de-ai fi putut tăia pâinea cu ea.

— N-ai auzit ce ţi-am spus ? O s-o omoare pe săraca de Nancy, cum le semnează cecurile alea nenorocite. Vrei s-o ai pe conştiinţă ?

— Auzi, iubito, câte parale ai umflat de la Diaz ?

— Doamne fereşte, da' numai la bani ţi-e gândul ? se indignă ea, ridicându-se de pe canapea.

I-am făcut cu ochiul.

— La ce se poate gândi un bărbat, dacă nu la o tipă aşa de faină ca tine ?

— Dacă nu mi-ar fi târşală de poliţie, le-aş fi spus chiar eu. Dar să ştii că n-o să dormi cu conştiinţa liniştită dacă o să laşi fata aia să fie omorâtă.

— Nu vreau să dorm cu conştiinţa mea. Eu vreau să dorm cu tine, iubito ! Ia zi, câţi bani ai luat ?

Mă fulgeră cu privirea.

— Am crezut că am de-a face cu cei mai mari ticăloşi care pot exista pe pământul ăsta, dar faţă de tine, toţi sunt mici copii.

Bătu cu piciorul în podea, şi ieşi, trântind uşa după ea.

Am dat din umeri şi mi-am aprins o ţigară. De afară răzbătu zgomotul unei maşini care plecă în trombă.

„Dacă o să laşi ca fata aia să fie omorâtă".

Ei bine, cu asta eram de acord, numai că n-aveam de gând să anunţ poliţia. Coldwell era mult mai indicat. Putea să ia afacerea în mână şi în acelaşi timp, să mă acopere. Întotdeauna F.B.I.-ul îşi protejează informatorii.

Am căutat în cartea de telefon numărul lui Coldwell şi l-am format fără să mai stau pe gânduri.

— Lu, aici e Bart Anderson. Trap săltat la mine acasă ! Arde, nu alta !

— Nu eşti în toate minţile, exclamă Coldwell, iritat. Tocmai mă băgam în pat. Ce naiba poate fi aşa de urgent ?

— Nu-ţi pot spune la telefon, Lu. Pe bune, vino cât poţi de repede. E în legătură cu un italian, i-am explicat totuşi, înainte de a închide.

M-am uitat la ceas. Era douăsprezece fără un sfert. Am sunat la reşedinţa lui Herschenhiemer. Mi-a răspuns Carl.

— Salut, Carl, aici e Bart. O să întârzâi, s-ar putea o oră, nu mişca de acolo până nu sosesc cu o sticlă.

Şi am închis, fără să-i mai dau răgazul să protesteze.

Peste vreo douăzeci de minute, Coldwell suna la uşă. I-am dat drumul.

— Ce-i cu toată povestea asta ? mă întrebă el, vădit nemulţumit.

L-am avertizat că pontul pe care urma să i-l dau, mi-l vânduse un informator. Şi că înainte de a vorbi, trebuia să fiu sigur că o să fiu acoperit.

— Lu, risc să-mi pierd slujba. Am dat peste chestia asta în timp ce lucram pentru agenţie. Dacă nu-mi dai cuvântul că mă acoperi, nu deschid gura.

— Pofferi ?

— Exact. Ştiu unde se ascunde în clipa de faţă, dar dacă nu mă acoperi, tac mâlc.

— Eşti acoperit. Unde-i ?

L-am invitat să stea jos, m-am aşezat şi eu şi i-am spus toată tărăşenia. Am avut grijă să nu joc nici un rol în tot ce i-am povestit. I-am explicat că informatorul meu îl descoperise pe Pofferi în insulă. Se vedea pe faţa lui că nu credea o iotă că n-aveam nici un amestec, dar promisese că mă acoperă, şi când Coldwell promitea ceva, se putea răsturna pământul, că se ţinea de cuvânt.

După ce-am terminat, se întinse comod în fotoliu, şi mă privi lung, câteva clipe.

— Eşti sigur ?

— Absolut. Pofferi şi nevastă-sa, Lucia, sunt acum în casa lui Hamel. După ce-or s-o forţeze pe Nancy să le semneze nişte cecuri, or s-o lichideze. Înhaţă moştenirea, şi şterg putina. Doar au iahtul lui Hamel la dispoziţie. Cuba e la o aruncătură de băţ. De acolo, or să transfere paralele în Italia.

Chibzui câteva momente, apoi dădu din cap.

— O să mă ocup de tot. Nu-ţi fă griji. O să te acopăr, doar ţi-am promis. O să iau legătura cu Terrel. Îmi trebuiesc câţiva dintre oamenii lui să supravegheze casa,

până îmi vin mie oamenii.

— Ai tot timpul, i-am spus. Or să stea liniştiţi până se termină formalităţile cu succesiunea. Nici nu puteau găsi ascunzătoare mai bună.

— Bine. Mâine o să declanşăm acţiunea.

— Lu, să fii atent. Toţi trei sunt al naibii de periculoşi. Să te aştepţi la o tentativă din partea lor de a ieşi în forţă. O să se lase cu sânge.

Zâmbi glumeţ.

— Chestia asta o să ne scutească atunci de cheltuielile unui proces.

După ce a plecat, am coborât în garaj şi m-am instalat în maşină.

În drum spre Paradise Largo, m-am tot gândit la Nancy Hamel. O idee luminoasă îmi traversă spiritul fertil. Când o să fie liberă şi o să moştenească milioanele alea drăgălaşe, o să iau legătura cu ea şi o să-i explic cum i-am salvat viaţa. Apoi, o să-i sugerez că mă poate recompensa, că eu n-o să mă supăr deloc.

Măcar atâta lucru să facă pentru mine, m-am gândit eu.

IX

M-am instalat bine pe o cracă groasă, şi am privit spre casa lui Hamel. În spatele perdelelor de la sufragerie, se vedea lumină. Din când în când, mai trecea câte o umbră Pofferi, apoi Jones. Celelalte camere ale casei erau cufundate în întuneric. Nu s-a întâmplat nimic dar am aşteptat până în clipa în care s-a stins lumina. Apoi s-au aprins alte două lumini, probabil în dormitoare. Am aşteptat în continuare. Când bezna a cuprins toată casa, atunci am coborât şi eu, după care m-am dus în vilă.

Am început să răsucesc pe toate părţile ideea mea de a o uşura pe Nancy de niscaiva părăluţe. Am renunţat la gândul de a-i sugera o recompensă, după ce avea să fie eliberată. Doar eu eram ăla care cu o lună şi ceva în urmă îi pusesem cuţitul la gât. Aşa că mă puteam aştepta, în cel mai fericit caz, să fiu dat pe uşă afară.

Era clar că trebuia să inventez altceva.

M-am întins pe canapeaua din sufragerie, şi am început să înfulec din nelipsitele sandviciuri pe care Jarvis mi le lăsa cu regularitatea unui tren. În tot timpul ăsta, creierul îmi funcţiona în regim maxim. Pe la ora două dimineaţa, am găsit o soluţie care stătea în picioare. Am analizat-o pe toate părţile, şi estimând că este singura cu sorţi de reuşită, m-am culcat mulţumit.

Când soarele traversă perdelele, m-am trezit. Era şapte şi jumătate. Am făcut un duş, m-am bărbierit, şi am ieşit în aerul umed al dimineţii, aşteptându-l pe Jarvis cu micul dejun.

Când se arătă în sfârşit, aveam aerul unui paznic activ, care-şi petrecuse toată noaptea stând de veghe.

M-am interesat de soarta bătrânului Herschenhiemer.

— Domnule Anderson, ce să vă spun, tot este agitat, mă lămuri Jarvis în timp ce-şi lăsa tava încărcată cu mâncare pe masă. Îl îndop cu sedative

— Pentru moment, mi se pare cea mai bună soluţie, l-am asigurat eu.

M-am aşezat apoi în faţa unor cârnăciori prăjiţi, a unei bucăţi de jambon rece, şi a unui munte de ouă fierte.

Jarvis îmi ţinu companie cât am mâncat. Mi-a povestit despre prietenul său, Washington Smith. L-am ascultat şi dădeam şi eu din cap cu tristeţe, dar tot recitalul ăsta nu m-a împiedicat să rad tot ce se afla pe tavă.

— Nu pot să înţeleg un lucru, se lamentă Jarvis. Bogătaşii sunt foarte imprevizibili. Să concediezi pe cineva după atâţia ani de serviciu. Este pur şi simplu ruşinos.

I-am dat dreptate, mi-am băut cafeaua, şi l-am bătut prieteneşte pe braţ.

— Nu-mi închipui că aşa ceva vi se poate întâmpla şi dumneavoastră, domnule Jarvis.

— Sper şi eu acelaşi lucru, dar şi domnul Herschenhiemer este imprevizibil.

A luat tava goală, şi a plecat. M-am dus la copacul meu şi m-am căţărat în el. Josh Jones stătea în faţa uşii de la intrarea casei şi fuma. Mijlocul îi era înconjurat de o centură ca de cowboy, din care se zărea un Colt de calibrul 54. Ascuns în frunziş, îl observam. Stătea acolo, respirând aerul dimineţii, nemişcat şi ameninţător. Mi-am spus că oamenii lui Coldwell o să cam aibă de furcă cu el.

După câteva minute, intră în casă. Am aşteptat, dar nu s-a mai întâmplat nimic. M-am întrebat ce-o fi cu Nancy. Probabil că era şi ea, ca moşul meu, sub influenţa sedativelor.

Pe la unsprezece jumătate, m-am întors la vilă, aşteptându-l pe Carl să mă schimbe. Cum a venit, m-am urcat în maşină şi am întins-o spre biroul lui Mel Palmer.

Secretara lui Palmer era o păpuşică trăsnet, plină de vino-ncoace, cu o claie de păr blond, şi cu un bust care ar fi scos din minţi orice călugăr. Mă privi ca şi cum ar fi zărit o muscă rătăcită în supa ei preferată.

— Aş vrea să-l văd pe domnul Palmer, i-am spus, zâmbindu-i cuceritor. Mă numesc Bart Anderson.

— Aveţi o întâlnire fixată. domnule Anderson ? mă întrebă, la fel de rece și distantă, precum luna de pe cer.

— N-am nevoie de aşa ceva. Anunţă-l şi atâta tot.

A ezitat, apoi şi-a părăsit locul, trecând în biroul alăturat. Ştia la fix să-şi mişte fundul, chestie care întotdeauna a avut darul să mă impresioneze la o femeie.

Prin deschizătura uşii, îşi scoase căpşorul şi mă anunţă :

— Poftiţi. domnul Palmer vă primește.

În timp ce treceam pe lângă ea, mâna mea dreaptă şi-a făcut de lucru, dar se vede treaba că tipa era expertă în chestii de astea. N-am dat decât de aer.

Palmer, instalat în spatele unui trabuc gros, mă privi cu neîncredere.

— Care-i treaba, domnule Anderson ?

Am ales din ochi un fotoliu confortabil și m-am așezat.

— Clienta dumneavoastră, doamna Nancy Hamel. Este în continuare clienta dumneavoastră. nu-i aşa ?

— Bineînţeles. Despre ce-i vorba ? făcu, uitându-se la ceas nerăbdător. Am o întâlnire importantă.

— Iar eu am un lucru important să vă spun. iar asta îmi ia ceva timp. Ştiaţi că doamna Hamel are o soră geamănă care-i seamănă ca două picături de apă ?

Pleoapele i se zbătură de câteva ori.

— Nu, dar chestia asta are vreo importanţă ?

— Sora geamănă este Lucia Pofferi, o teroristă italiană, căutată pentru două crime comise. Soţul ei. Aldo Pofferi, tot un terorist, este unul dintre conducătorii Brigăzilor Roșii. căutat pentru cel puţin trei crime, iar eu am dovada că l-a asasinat pe Russ Hamel.

Dacă i-aş fi înfipt un ac în fund, tot n-ar fi reacţionat cum a făcut-o. A ţâşnit de pe scaun, cu ochii ieşiţi din orbite.

— Sunteţi beat ? urlă el. Cum de îndrăzniţi să afirmaţi asemenea lucruri ?

— F.B.I.-ul este la curent, şi o să treacă la acţiune în noaptea asta.

— Dumnezeule ! Se prăbuşi în fotoliu, şi începu să-şi şteargă faţa cu o batistă de mătase.

— Este o poveste destul de complicată, i-am spus. Mai bine ar fi să v-o spun în întregime. O să vă daţi seama că pentru public o să fie o adevărată explozie. Dar asta n-o să dăuneze deloc cărţilor lui Hamel. Ba chiar dimpotrivă, o să tripleze vânzările, şi dumneavoastră sunteţi cel mai în măsură să supravegheaţi fenomenul ăsta.

Asta l-a făcut să caşte ochii mari, aşa cum prevăzusem. Îşi băgă batista în buzunar, şi-şi luă aerul de om de afaceri. I-am turnat aceeaşi istorie ca şi lui Coldwell, şi în concluzie, i-am spus :

— Deci, situaţia se prezintă astfel : teroriştii ăia doi italieni, împreună cu Josh Jones o ţin pe Nancy prizonieră în propria ei casă. Femeia care v-a primit când l-am găsit pe Hamel mort, era Lucia, nu Nancy.

— Isuse ! Aş fi jurat că era Nancy, mormăi Palmer.

— Două gemene care seamănă ca două picături de apă. Chestia e că după ce Nancy o să semneze nişte cecuri, o să fie lichidată, iar Lucia o să pună laba pe moştenirea lui Hamel.

Căzu pe gânduri, apoi dădu din cap.

— Asta explică totul. Femeia asta m-a sunat de dimineaţă. M-a anunţat că n-o să poată asista la înmormântarea soţului ei, şi m-a rugat să mă ocup eu de toate detaliile. Chipurile, este distrusă.

— Păi, cred şi eu. E foarte simplu. Lucia nu vrea să se arate în public, mai ales să se găsească în prezenţa dumneavoastră.

— Ferească Dumnezeu ! strigă Palmer, şi reîncepu să-şi şteargă faţa.

— Domnule Palmer, vă propun un lucru, i-am spus, cu toată sinceritatea. Să mă numiţi reprezentantul doamnei Hamel.

A încetat să se mai şteargă, şi m-a privit bănuitor.

— Reprezentantul doamnei Hamel? Ce tot spuneţi acolo?

— Adică o persoană care să-i reprezinte interesele, şi care ar trebui să se găsească în preajma ei când o să fie prins gunoiul ăla de Pofferi. Şi care s-o salveze de asaltul jurnaliştilor, fiindcă, vă daţi seama, că o să fie complet năucită. În prezent, dumneavoastră sunteţi reprezentantul doamnei Hamel. M-am aplecat spre el, şi l-am privit drept în ochi. Ţineţi neapărat să fiţi prezent acolo, când o să înceapă împuşcăturile, mai rău ca la bâlci? După socotelile F.B.I.-ului, Pofferi şi nevastă-sa or să fie ucişi în schimburile de focuri care or să aibă loc. Ascultaţi-mă pe mine, o să fie lată rău. Chiar vreţi să fiţi prezent acolo, indiferent ce s-ar întâmpla, sau să acţionez eu în numele dumneavoastră şi al doamnei Hamel?

A reacţionat aşa cum mi-am dorit. Numai la gândul că ar putea fi prezent pe un câmp de bătaie, au şi început să-i tremure fălcile de buldog.

— Da, da, înţeleg ce vreţi să spuneţi. Şi o să faceţi dumneavoastră aşa ceva, domnule Anderson?

Mi-am luat un aer afectat.

— Hm, asta-i meseria mea. Lăsaţi-mă pe mine să mă ocup de aşa ceva. Vă garantez securitatea doamnei Hamel, şi faptul că ziariştii nu se vor apropia deloc.

— Şi cum o să procedaţi? întrebă Palmer, încruntându-şi bănuitor sprâncenele. Cum o să reuşiţi să ieşiţi din Paradis Largo, fără să daţi ochii cu ziariştii şi fotoreporterii?

Nu degeaba mă gândisem eu toată noaptea. Aveam toate răspunsurile pregătite.

— Cu elicopterul, domnule Anderson. Am un bun prieten, care are un elicoper. Cum o să se termine cu împuşcăturile, o să aterizeze în grădina lui Hamel, iar doamna Hamel o să-şi ia zborul în doi timpi şi trei mişcări. Trebuie să-i rezervaţi un apartament în hotelul Spanish Bay. Aia au pe acoperiş o platformă pentru aterizarea elicopterelor. Doamna Hamel ar putea sta acolo până se reface complet. Şi nimeni n-o să se apropie de dânsa fără să aibă o autorizaţie.

Faţa lui rubicondă se lumină.

— Asta-i o idee într-adevăr excelentă. Spanish Bay are şi un cabinet medical, aşa că n-o să aibă probleme acolo. Vă las pe dumneavoastră domnule Anderson, să aranjaţi chestia cu elicopterul. Eu o să mă ocup de rezervarea apartamentului la hotel. Bine, atunci, totul fiind în regulă, eu trebuie să plec.

— Domnule Palmer, ar mai fi două mici amănunte, i-am spus, zâmbindu-i inocent. Îmi trebuie o autorizaţie semnată de dumneavoastră, care să-mi dea dreptul să acţionez în numele doamnei Hamel. Nu de alta, dar e foarte posibil ca F.B.I.-ul să-mi facă greutăţi.

— Da, sigur că da. Apăsă pe un buton, şi imediat apăru blonda de alături, bâţâindu-şi fundul după care îi dictă împuternicirea mea. Bate-mi imediat asta.

Înainte să iasă din încăpere, tipa mă privi lung.

— Şi al doilea amănunt ?

— Banii de cheltuială. Îmi trebuie două mii de dolari pentru închirierea elicopterului.

L-am văzut cum s-a crispat.

— O grămadă de bani !

— Domnule Palmer, ăştia-s banii datoraţi pericolului. Vă amintesc din nou că o să fie tevatură mare, nu glumă. Şi în afară de asta, banii ăştia o să vi-i recuperaţi din moştenirea lui Hamel, aşa că nu văd, care-i problema ?

— Da, ai dreptate.

Secretara se întoarse cu împuternicirea mea, iar Palmer mi-o semnă.

— Dă-i domnului Anderson două mii de dolari, domnişoară Hills, spuse Palmer în timp ce-mi strângea mâna. Şi când este prevăzută operaţiunea asta ?

— La noapte.

— O să aştept la hotel.

Mă salută cu un semn din cap, şi ieşi.

Tipa al cărui nume era Hills se întoarse spre mine.

— Două mii ?

— Parcă aşa a spus domnul.

Am urmat-o afară din birou, şi am aşteptat apoi să-mi dea banii, pe care i-am băgat în portofel.

— Ţi s-a spus vreodată că ai nişte ochi admirabili ?

— Da, de nenumărate ori, îmi răspunse cu răceală. Acum sunt ocupată. La revedere, domnule Anderson.

Se aşeză la birou şi începu să bată la maşină. Am notat-o în carneţelul meu. Necesita perseverenţă, dar nu era acum timp de aşa ceva.

M-am urcat în maşină, zicându-mi că până aici, totul mersese ca pe roate.

Ora H a fost fixată pentru trei dimineaţa.

În calitate de reprezentant al doamnei Hamel, şi ţinând seama că fusesem singurul care intrase în casa lui Hamel şi cunoştea amplasamentul camerelor, am luat parte la şedinţa de pregătire a operaţiunii, care s-a desfăşurat la Hotel de Ville.

Erau prezenţi acolo maiorul Hedley, şeful poliţiei Terrell, sergentul Hess, cât şi Coldwell, Stoneham şi Jackson de la F.B.I.

Coldwell i-a anunţat că ştirea pe care le-o dăduse provenea de la un informator. Nimeni n-a cerut nici o lămurire suplimentară. Coldwell a precizat în continuare că prezenţa mea se datora faptului că aveam misiunea de a o feri pe doamna Hamel de presă şi televiziune, imediat ce teroriştii aveau să fie capturaţi.

Am desenat un plan al casei, atrăgându-le atenţia că portalul de la intrarea domeniului era prevăzut cu o cameră de luat vederi şi cu comenzi electronice. Le-am explicat că în calitatea mea de paznic al lui Herschenhiemer, supravegheasem casa lui Hamel şi ştiam unde se află Nancy. Am figurat camera în care presupuneam că este ţinută ostatecă cu o cruciuliţă.

După mai multe discuţii, s-a hotărât să se întrerupă curentul electric în tot Paradise Largo, pentru a se putea trece de portal. Poliţia se afla deja pe poziţii. La momentul fixat, cei trei agenţi F.B.I. sprijiniţi de zece poliţai, urmau să ia casa cu asalt.

I-am înştiinţat că aranjasem cu Nick Hardy să survoleze casa la ora trei. După ce avea să fie eliberată, eu urma s-o conduc cu elicopterul la Spanish Bay, unde i-o dădeam în primire lui Mel Palmer.

Reuniunea luă sfârşit pe la şapte.

Lui Hardy îi dădusem cinci sute de dolari pentru treaba pe care o avea de făcut. Aşa că ciupisem şi eu o mie cinci

sute. Mai aveam destul timp, aşa că ajungând acasă, am ezitat, dar după aceea am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Bertha.

— Ia zi, te-ai măritat ? am întrebat-o când i-am auzit glasul.

A stat puţin şi după ce m-a recunoscut, a cotcodăcit :

— Ah, tu erai !

— Da' cine ai fi vrut să fie ? Păpuşel, mă simt tare singur. Pe bune, te-ai măritat ?

— Săptămâna viitoare. Bart, ascultă, te-am prevenit doar. Între noi doi s-a terminat totul. Când spun ceva, nu-mi iau vorba înapoi, doar mă ştii.

— De unde şi până unde ? Ascultă, păpuşel. Am un portofel doldora de parale. Ce-ai zice să ne facem de cap la Spanish Bay Grill ?

— Da' de unde ai făcut rost de bani ? se interesă ea.

— Nu pune întrebări prosteşti. Zi, te amenajează chestia asta sau nu ?

Urmă o tăcere lungă.

— Sunt logodită, protestă Bertha, cu vocea stinsă.

— Şi ce-are a face asta cu preţul orezului în China ?

— Bine, Bart, dar să ştii că este pentru ultima oară.

— Mi se pare normal. Mergem la crâşmă pe la nouă jumate. Aşa că vino cât poţi de repede.

— Păi, dacă mergem la nouă jumătate, de ce să vin cât pot de repede ?

— Ia ghici ? şi am închis.

Am condus-o pe Bertha acasă la ea pe la unu jumătate. A fost o seară a întâia. Mai întâi, ne-am dedat la exerciţiile noastre fizice obişnuite, după care am mers la restaurant. Am mâncat ca spartţii, am dansat, şi pe urmă am stat pe terasă, sub clarul lunii, mână-n mână.

— Bart, aş vrea ca asemenea clipe cum sunt astea să nu se mai sfârşească, suspină ea. Ştiu că eşti un ticălos, dar un ticălos dulce de tot.

Am bătut-o uşor peste mână.

— Păpuşel, mărită-te. În felul ăsta, o să fii în siguranţă. Pe bune, asta contează cel mai mult. Din clipa în care o să fii în siguranţă o să te poţi distra şi tu ca lumea. N-o să se dărâme cerul, totul e ca flăcău' tău să nu se prindă. Eu o să fiu prin preajmă. I-am zâmbit şmechereşte. Data

viitoare, tu o să plăteşti. O să ai şi tu parte de o clipă de satisfacţie.

Izbucni în râs.

— Bart, zău, eşti imposibil.

Am lăsat-o acasă, şi m-am dus în Paradise Largo. La barieră se aflau doi poliţişti, împreună cu O'Flagherty, care văzându-mă, veni în întîmpinarea mea, cu ochii scânteind de excitaţie.

— Bart, noaptea asta promite să fie cu scântei.

— Ba bine că nu.

Poliţaii se apropiară şi ei de mine, şi după ce au văzut cine era, i-au făcut semn lui Mike să ridice bariera.

Mi-a deschis Carl, la fel de excitat ca Mike. Ne-am dus în vilă, unde l-am găsit pe Jarvis cu sandviciurile lui şi cu nişte băutură. I-am spus şi lui ce se pregătea afară.

— O să fie un tămbălău de nu se poate, i-am spus. Aşa că mai bine ar fi, pentru orice eventualitate, să-i dai o doză de sărbătoare moşului. Ca să sforăie toată noaptea.

Jarvis ne-a asigurat că o să facă întocmai.

M-am uitat la ceas. Mai rămăsese doar o oră. Am mâncat două sandviciuri, am băut un păhărel, şi apoi m-am dus spre copac.

Mi-am zis că până acum, totul mersese de minune, dar partea nasoală avea să vină în clipa în care trebuia să scotocesc după Nancy ca s-o duc la elicopter.

M-am îngrozit la gândul că m-ar putea recunoaşte şi i-ar spune lui Coldwell adevărul. Am simţit că mi s-a făcut pielea ca de găină. Până la urmă, am reuşit să mă conving că în tot balamucul care avea să fie, cu împuşcături, confuzie, poliţie, şi tot tacâmul, n-avea ea să recunoască în mine individul care o şantajase. Fără să mai socotesc că, dacă aveam şi niţică baftă, puteam s-o găsesc pe jumătate drogată. Ce mai, trebuia să-mi asum riscul ăsta, şi gata.

M-am căţărat în copac. Exact sub mine, se fâţâiau câteva umbre. F.B.I.-ul şi poliţia începuseră să se grupeze. Casa de vizavi era cufundată în întuneric. Era puţin probabil ca cineva să facă de pază acolo.

Am recunoscut sub mine silueta înaltă a lui Coldwell.

— E o beznă ca-n iad, i-am spus, cu vocea scăzută. Nici o mişcare.

A ridicat capul spre mine şi a mormăit ceva. După care a început să şuşotească cu oamenii lui.

Din depărtare, se auzi slab zgomotul elicopterului care se apropia. Convenisem cu Nick să se învârtă deasupra casei, până în clipa în care aveam să-i fac semn cu o lanternă, urmând ca apoi să aterizeze în grădina lui Hamel.

— Curentul a fost oprit, anunţa Coldwell.

Doar luna ale cărei raze reuşeau să pătrundă prin stratul gros de nori, mai lumina portalul.

Din umbră, se detaşă ca o fantomă, o maşină împinsă de-a lungul drumului de patru poliţai. Coldwell şi alţi câţiva deschiseră portalul, iar cei patru poliţai continuară să împingă maşina fără nici un zgomot, pe aleea ce ducea spre casă. Până la peluza de la care începea să se întindă grădina mai erau vreo sută de metri. Ajunşi acolo, se opriră. Oamenii lui Coldwell se risipiră prin tufişuri.

Dintr-o dată, din maşină se aprinseră nişte reflectoare. Faţada casei a fost brusc inundată de lumină.

Printr-o porta-voce, Coldwell începu să-i someze pe cei dinăuntru să iasă cu mâinile ridicate. Vocea sa, amplificată, părea că loveşte pereţii casei ca nişte baroase.

Nu s-a întâmplat nimic.

Coldwell continuă să someze. Am simţit cum un firicel de sudoare mi se prelinge pe faţă.

Coldwell nu voia să rişte, cel puţin aşa se părea. Se mulţumea doar să someze întruna. Oamenii săi şi poliţaii erau împrăştiaţi peste tot, culcaţi pe burtă, ascunşi printre tufe.

Nici un rezultat.

Sus, elicopterul, făcea un zgomot cumplit. Îi vedeam luminile cum pâlpâiau.

O detunătură, şi o fereastră sări în ţăndări. Peste câteva clipe, prin fereastră ieşi un noruleţ alburiu, care se împrăştie deasupra peluzei.

Prima victimă a gazelor lacrimogene a fost Jones. A deschis brusc uşa de la intrare, şi cu un pistol în mână, încercă să dispară în întuneric.

O nouă detunătură, şi Jones făcu un pas înapoi, agăţându-se de aer. Încă o împuşcătură. Căzu în genunchi, şi apoi la pământ.

Coldwell începu să urle din nou în porta-voce.

— Pofferi ! Ieşi cu mâinile deasupra capului !

Gazul de deasupra peluzei începu să se disipeze. M-am gândit la Nancy, sperând că n-o să se mai tragă cu lacrimogene.

În acel moment, izbucniră câteva rafale dinspre celălalt capăt al casei. Unul dintre proiectoarele maşinii se stinse. Gloanţele ricoşau, piuind de ţi se făcea părul măciucă. Am auzit un strigăt. O siluetă mascată până atunci de un tufiş, se ridică brusc, apoi se împletici, şi căzu la pământ.

În direcţia din care porniseră rafalele se concentră un foc năprasnic. Atunci l-am văzut pe Pofferi, prins de razele proiectorului, cu câte un pistol în fiecare mână ; avansa în zig-zag, aproape îndoit de la mijloc, cu o cămaşă albă înroşită de sânge, dar continuând să tragă.

O rafală ucigaşă răpăi. Gloanţele l-au lovit ca un bici. A fost ridicat pe sus, ca de un uragan, după care se prăbuşi.

Mi-am şters sudoarea de pe faţă.

— Ieşi, Lucia ! lătră Coldwell. Mâinile pe cap !

O aşteptare lungă, după care s-au auzit nişte ţipete. Lucia apăru în lumina orbitoare, parcă împinsă de ameninţarea unei arme.

Am văzut-o perfect.

Era îmbrăcată în pantaloni negri, şi avea o bluză stacojie. A ieşit din casă împleticindu-se şi strigând „Nu trageţi !" Îşi agita frenetic mâinile ; în fiecare din ele ţinea ceva. N-a făcut nici zece paşi, şi o explozie orbitoare s-a contopit cu trupul ei.

Din grenadele pe care le ţinea în mâini izbucniră câteva fulgere, două bubuituri răsunară de-mi sparseră urechile, după care urmă şuieratul binecunoscut al schijelor.

Pentru o clipă, am simţit că-mi vine să vomit. Nu-mi venea să cred că putea avea forţa de a se sinucide.

Am sărit jos din copac, am luat-o la fugă spre casă, şi i-am făcut semn lui Nick cu lanterna.

Poliţaii şi agenţii F.B.I-ului îşi vedeau de răniţii lor şi de cei doi terorişti. Coldwell examina ce rămăsese din Lucia.

Nu m-am oprit din alergat. M-am năpustit în casă. am luat-o de-a lungul culoarului, şi am încercat pe rând toate uşile, până când am dat de una închisă cu cheia.

Cu toate că gazul lacrimogen aproape că se împrăştiase, ochii îmi erau iritaţi. M-am dat înapoi un pas, şi m-am repezit în uşă dându-i un picior în dreptul broaştei. În acel moment. se restabili curentul electric, şi se aprinse lumina pe culoar.

Uşa cedă.

Am rămas în prag, nemişcat. În faţa mea se afla un dormitor luxos de damă. Pe un pat dublu se afla Nancy Hamel, cu faţa în mâini. Tremura, şi scotea nişte sunete ascuţite.

M-am îndreptat spre ea, rugându-mă la toţi sfinţii din ceruri să nu mă recunoască.

— Doamnă Hamel.

Se crispă, işi dădu de-o parte mâinile de pe faţă, şi mă privi fix. Ochii îi erau holbaţi şi ţinea gura căscată. Şi apoi, ca un animal înspăimântat, se ridică brusc cu un salt.

— Acum totul e în regulă, doamnă Hamel, i-am spus pe un ton liniştit. Sunteţi salvată.

Continuă să se uite fix la mine.

— Soră-mea ! Îşi acoperi din nou faţa cu mâinile, şi începu să geamă. A spus că o să se omoare. Ce s-a întâmplat ?

Am început să respir normal. Nu mă recunoscuse.

— Doamnă Hamel, totul s-a sfârşit. Sunt aici ca să vă duc cât mai departe de toate astea. Domnul Palmer v-a închiriat un apartament la Spanish Bay, unde o să vă odihniţi. Ne aşteaptă un elicopter.

— Lucia a murit ? mă întrebă, cu o privire care mai spera încă. Au murit cu toţii ?

— Da. Doriţi să luaţi ceva cu dumneavoastră ?

Îşi ascunse faţa în mâini şi începu să plângă. Am aşteptat niţel, apoi i-am spus :

— Doamnă Hamel, dacă trebuie să vă strângeţi lucrurile vă pot ajuta eu.

Tremura, scuturată de un fior, apoi îmi arătă şifonierul.

— Valiza este acolo.

Am deschis şifonierul, în care se afla o valiză mare.
— Lucia mi-a spus să-mi fac bagajele. Ştia că ăsta-i sfârşitul.
— Bine. Haideţi să mergem. Am luat valiza, în clipa în care Coldwell apăru în pragul uşii. Totul este gata. Lu, ia tu valiza asta. Eu o s-o ajut pe doamna Hamel.
M-am îndreptat spre ea, am ridicat-o încet, de pe pat, punându-i o mână în jurul mijlocului şi am condus-o până la intrare. Proiectorul maşinii fusese stins. dar în aer plutea un miros îngrozitor. Mirosul corpului sfârtecat al Luciei.
Nancy începu să urle, şi apoi leşină. Am prins-o la timp să nu cadă, am luat-o în braţe şi m-am îndreptat spre elicopter. Coldwell mi-a dat o mână de ajutor s-o băgăm înăuntru.
Nick, teribil de emoţionat, ne-a luat-o din mâini şi a aşezat-o pe scaunul din spate. Coldwell îi dădu şi valiza, şi se retrase câţiva paşi.
— Dă-i drumul, am zis, aşezându-se alături de Nick.
— Mamă, Doamne ! Am văzut totul ! exclamă el, în timp ce elicopterul se înălţă. Pentru nimic în lume n-aş fi vrut să pierd o chestie ca asta.
Dar nu-l ascultam. Imediat ce elicopterul decolă, m-am întors spre Nancy. Era palidă, şi ţinea ochii închişi.
Bingo, mi-am spus. Până aici nu mă recunoscuse, dar mai mult ca sigur că o să mă recunoască când o să-şi vină în fire. Dar cel puţin un lucru era clar, că eu o salvasem.
Peste zece minute, Nick a aterizat pe acoperişul hotelului Spanish Bay. Ne aşteptau Mel Palmer, şi trei tipi în halate albe.
În momentul aterizării, Nancy mişcă, deschise ochii şi dădu să se ridice de pe scaun.
— Ce se întâmplă ? întrebă cu o voce ascuţită. Unde mă aflu ?
— Doamnă Hamel, sunteţi salvată, i-am spus. Ne aflăm la hotelul Spanish Bay, iar domnul Palmer vă aşteaptă să vă conducă în apartamentul dumneavoastră.
Mă privi atent.
— Cine eşti dumneata ?
— Tipul care v-a salvat, i-am răspuns, zâmbindu-i ştrengăreşte.

Dar în sinea mea eram perplex. Era greu de crezut că nu-și mai amintea de ziua în care stătusem față-n față pe terasa de la Country Club, și o șantajasem cu nerușinare. Totuși, asta era, nu-și mai amintea de mine și pace, chestie care a început să mă mai liniștească, și să-mi dea speranțe.

— Nu mai trebuie să vă fie frică de nimic. Acum sunteți la adăpost.

Nick deschise ușa cabinei. Am sărit afară. Nancy se ridică cu greu, clătinându-se. Nick o ajută să coboare, iar eu am luat-o în primire, sprijinind-o de mine. În timpul ăsta. Palmer se apropia cu un aer preocupat.

M-am dat de-o parte, să-l las să-i înșire balivernele lui de consolare. Doi dintre tipii în halate albe au venit și au luat-o fiecare de câte un braț.

Treaba mea se terminase. Am urmărit-o din ochi, în timp ce se îndepărta acompaniată de Palmer. Când a ajuns la ușa liftului de pe terasă, s-a întors brusc.

— Unde mi-e valiza ?

Nota stridentă din tonul ei m-a dat gata. Un fior înghețat îmi străbătu șira spinării. Nici vorbă să fie vocea unei femei care tocmai își pierduse sora, și cu puțin timp în urmă, bărbatul. Era vocea unei femei cu capul pe umeri, care-și știa interesul, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Am rămas nemișcat, câteva momente bune, efectiv șocat. Apoi, creierul meu începu să raționeze. De asta nu fusesem eu recunoscut de tipa asta pe care o credeam că este Nancy. „Pentru că Lucia Poffer nu mă văzuse în viața ei". Mi-a venit în minte imaginea celei pe care o luasem drept Lucia, și care ieșise din casă strigând „Nu trageți" ! Așadar, Lucia o sacrificase pe sora ei, încercând cu disperare o ultimă tentativă de scăpare. Îi legase lui Nancy două grenade de mâini, și o azvârlise afară, știind că după ce grenadele explodau, din corpul lui Nancy n-ar mai fi rămas decât o masă de carne diformă, din care nimeni n-ar mai fi fost în stare să recunoască nimic.

Numai că în planul ăsta de scăpare al Luciei existau două erori fatale ; individa habar n-avea de mine, eu care eram de fapt buricul pământului în toată afacerea asta,

și apoi valiza pe care o luase cu ea, însemna că era atât de prețioasă, încât o dăduse de gol.

— Doamnă Hamel, nu vă îngrijorați, i-am strigat eu. V-o aduc imediat.

Am văzut-o cum a intrat în lift, împreună cu Palmer și cu infirmierii.

Nick îmi dădu valiza.

— Asta-i tot, bătrâne, și îți mulțumesc. Să nu sufli o vorbă ziariștilor, dacă te întreabă ceva.

— Fii fără grijă. Pe bune că mi-a făcut plăcere, spuse Nick, zâmbind cu gura până la urechi. Așa ceva merita povestit nepoților.

M-am îndreptat spre lift, și am așteptat ca Nick să-și ia zborul. După aceea am încercat să deschid valiza. Era încuiată, evident. Am folosit țeava pistolului, și am forțat broasca.

Printre lucrurile obișnuite femeiești, se găsea și un pistol de calibrul 38, câteva grenade, și un carnet de cecuri. Fiecare dintre ele era semnat de Nancy Hamel. Făcând o socoteală foarte aproximativă, am ajuns la vreun milion de dolari. Mi-am vârât carnetul de cecuri în buzunar, iar pistolul și grenadele le-am ascuns sub streașina acoperișului. Am aranjat cu grijă încuietoarele valizei, și apoi am luat liftul.

L-am găsit pe Palmer, cu o figură cam înțepată, în fața unei uși din culoar.

— Domnule Anderson, vrea valiza.

— Mi se pare corect, i-am răspuns.

— Să fiu sincer, nu mai înțeleg nimic, reluă el, cu un ton jignit. A spus că n-are nevoie de medic. Și mi-a spus că vrea să rămână singură. După cât m-a chinuit să fac rost de apartamentul ăsta. Cu alte cuvinte, m-a dat pe ușă afară.

Chestia asta o înțelegeam perfect.

— O să-i duc eu valiza, am spus. E încă șocată. Îi trebuie o perioadă de odihnă

— Doamne sfinte, s-a făcut aproape ziuă, exclamă Palmer, uitându-se la ceas. Și eu trebuie să mă odihnesc. Astăzi am o grămadă de treburi. Mă duc acasă.

— Cel mai înțelept lucru, domnule Palmer, l-am aprobat, zâmbindu-i sincer. După ce o să-i dau valiza doamnei Hamel, o întind și eu.

L-am urmărit în timp ce se îndrepta spre lift, mi-am verificat pistolul, apoi am bătut la ușă.

— Doamnă Hamel, valiza dumneavoastră, am anunțat-o.

Ușa se deschise brusc.

Tipa pentru care aș fi băgat mâna în foc că este Lucia Pofferi mă privi insistent. Fața îi devenise osoasă, iar ochii îi străluceau.

— Pune-o acolo, îmi spuse, și făcu un pas înapoi.

Am intrat și am pus valiza lângă ușă.

— Mulțumesc, adăugă ea. Acum lasă-mă.

Am închis ușa cu călcâiul, apoi mi-am scos pistolul și l-am îndreptat asupra ei.

— Ușurel, păpușico ! Nu ține figura !

Își încruntă o sprânceană.

— În regulă, cine ești ?

— Bart Anderson.

Și-a închis pleoapele pe jumătate. Înțelesese totul. Precis că Diaz îi ciripise despre mine, și poate că și Nancy.

— Bart Anderson ? făcu ea, în timp ce pe buze i se așternu un surâs de viperă. Aha, șantajistul, bineînțeles ! Cum de ai ajuns prin zonă ?

— Treaba mea. Hai să stăm jos, păpușico, avem multe să ne povestim.

Ridică din umeri, apoi se îndreptă spre canapea și se așeză. Își încrucișă picioarele, se sprijini de spătar, și mă privi. Era la fel de seducătoare ca o cobră. M-am așezat la distanță de ea, ținând în continuare pistolul îndreptat asupra ei.

— Ce-ai simțit când ți-ai omorât sora ? am întrebat-o.

— Proasta aia ? Avea un creier de păsărică. Aldo a fost de acord s-o pun în locul meu, în scena asta finală. Sunt indispensabilă organizației. Ea era o nimeni. Ochii i s-au întors spre valiză. Văd că ți-ai băgat nasul înăuntru. Ai găsit carnetul de cecuri ?

— Auzi istorie, ba bine că nu, i-am răspuns, zâmbind. Artileria e pusă la păstrare, să n-ai grijă.

Dădu din cap, aprobator.

— Bine, atunci să nu mai pierdem vremea. Cât vrei ?

Ținând în continuare pistolul ațintit asupra ei, am scos carnetul de cecuri și i l-am fluturat în față.

— Mă mulțumesc cu un milion. O să-ți rămână și ție destul, n-avea grijă. Facem în felul următor : carnetul de cecuri o să rămână la mine. Tu o să stai aici. Eu o să rup patru cecuri a câte un sfert de milion. Cum îmi intră banii ăștia în bancă, cum îți dau carnetul. Chestia asta o să dureze cam o săptămână. După aia, o să te ajut s-o întinzi. Cu iahtul, păpușico. O să găsesc pe cineva care să te ducă într-o noapte fără lună, spre Cuba. Ia zi, îți convine ?

Fața îi era ca o mască.

— Da, îmi convine, răspunse într-un sfârșit, dar cine-mi garantează că după ce-ți iei partea, n-o s-o întinzi cu restul cecurilor ?

— Vom trăi și vom vedea. I-am zâmbit cu candoare. N-ai ce face, trebuie să te încrezi în mine, asta-i !

N-a fost de acord. A dat din cap nemulțumită și îmi zise :

— Am o idee mai bună. Ia-ți cecurile alea patru, și dă-mi mie restul carnetului. O să mai rămân o săptămână ca să-ți încasezi paralele, și apoi o să mi le încasez pe-ale mele. Ce zici de varianta asta ?

Am început din nou să visez la ce-aș fi putut face cu un milion de dolari, și atunci când visez bani, nu mă mai pot concentra.

— N-am nimic împotrivă, i-am răspuns.

Asta era începutul unei gafe monumentale.

Fiind așezat la o distanță bunicică de ea, mi-am pus pistolul pe brațul fotoliului, și am început să rup cele patru cecuri, unul câte unul. Făcând asta, am pierdut-o din ochi, altă greșeală fatală. Așa că atunci când s-a mișcat, am lăsat de-o parte carnetul de cecuri și am vrut să-mi apuc arma, dar a fost prea târziu.

Avea deja un pistol în mână, și mai înainte ca eu să-l pot atinge pe al meu, a și tras. Probabil că și-l ascunsese sub pernele canapelei.

Am simțit în piept un șoc violent. Mai înainte cu o fracțiune de secundă, văzusem flacăra de la gura țevii. Am auzit aproape imediat și bubuitura. Asta a fost tot.

Milionul meu de dolari explodase într-o beznă de nepătruns.

Nu mi s-a permis să primesc vizite, timp de o săptămână întreagă. Țintuit într-un pat de spital, îmi plângeam singur de milă, mai ales că eram îngrijit de o băbătie de soră, care avea tot atâta sex-apeal cât un elefant pe care-l dor dinții. Din când în când, mai intra și medicul, cel care mă operase, și care nu mai contenea singur să se felicite singur că-mi salvase viața. Avea un râs de hienă ; și alura, tot de hienă.

Tot timpul cât am stat în pat, am fost cufundat în gânduri. Era clar că după ce totul a fost împotriva mea, n-aveam decât să-mi reiau existența monotonă, întorcându-mă să lucrez la agenție. Am întrebat-o pe soră ce se întâmplase. Dar, după cum mi-a mărturisit, habar n-avea. De fapt, o citisem dintr-o privire, și mă convinsesem că nimic în lumea asta n-ar fi reușit s-o mire. Era genul ăla de om care se mulțumește cu o existență într-un univers mărginit, fără să se intereseze ce se întâmplă în afara lumii în care trăia. Așa că am continuat să construiesc tot felul de scenarii, până în ziua în care și-a făcut apariția primul meu vizitator, Lu Coldwell.

— Bart, ai scăpat ca prin urechile acului. Își trase un scaun și se așeză alături de patul meu. Ce naiba s-a întâmplat ?

— Păi, ce să se întâmple, i-am dat valiza. Și pe urmă, când am vrut să plec, a scos un pistol, și a tras în mine.

— De ce naiba a vrut să te omoare ?

— Întreab-o pe ea, de unde vrei să știu ?

— Focul de armă a fost auzit. Detectivul hotelului a urcat să vadă ce s-a întâmplat, și tipa l-a curățat cât ai clipi din ochi. După care a luat liftul, și s-a cărat, cu un pistol într-o mână, și cu valiza în cealaltă. Bafta a fost că tocmai trecea o mașină a poliției. Nebuna a început să tragă asupra lor. Au găurit-o din prima. A murit pe loc.

— Probabil că şi-a pierdut minţile, am avansat eu timid o teorie.

— Era Lucia Pofferi. Nancy Hamel murise în noaptea aia.

Aşadar, pa şi pusi milionului. N-aveam decât să mă întorc la mina mea de sare, ca un ocnaş.

— Cred că lucrurile s-au întâmplat cam aşa... începu Coldwell.

Şi începu să-mi spună ceea ce ştiam deja. Nici nu m-am mai obosit să-l ascult. Noroc că atunci când a terminat, a intrat sora şi i-a spus că trebuia să-şi încheie vizita, să mă lase să mă odihnesc. Coldwell mi-a urat însănătoşire grabnică, şi s-a cărat.

În săptămâna care a urmat, nimeni nu m-a mai vizitat. Am dus o existenţă solitară. Speram ca măcar Bertha să-mi trimită nişte flori, acolo, dar nici vorbă de aşa ceva. Probabil că se măritase, şi hoinărea cu babalâcul ei pe mare.

A doua vizită am primit-o când mă aflam în fotoliu. Era Chick Barley. A intrat, cu o sticlă de Cutty Sark la subraţ.

— Salut, Bart ! Ce mai faci, ticălosule ?

M-am chinuit să zâmbesc cu un aer optimist, şi i-am înhăţat sticla.

— Fac progrese, asta fac, i-am răspuns. Îmi pare bine că ai venit. De fapt, eşti singurul.

— Da.

Începu să se plimbe prin cameră, încolo şi încoace. M-am prins că îl apăsa ceva.

— Ai vreo veste de la Bertha ? l-am întrebat, optimist.

— S-a măritat. S-a cărat în Europa, să-şi facă luna de miere. Tipul pe care l-a luat are parale cu ghiotura.

Chestia asta a avut darul să mă deprime şi mai mult. Chick continua să se plimbe cu mâinile în buzunare, şi cu o figură posomorâtă. Eram sigur că veştile proaste nu se terminaseră.

— Chick, zi odată, care-i nasulia ? l-am întrebat, nemaiputând rezista.

— „Codul de drept civil", îmi răspunse, oprindu-se pe loc. Ai un exemplar la birou, nu-i aşa ?

L-am privit cu gura căscată.

— Da, am. Dracu' ştie de ce l-oi fi cumpărat. Nu l-am deschis niciodată.

— Colonelul nu şi-l găsea pe-al lui, şi avea neapărată nevoie de el. Mi-am amintit că tu aveai aşa ceva, aşa că l-am luat din sertarul tău în care-ţi ţineai băutura, şi i l-am dat.

— Bine, i l-ai dat, şi ce-i cu asta ?

În momentul ăla, am simţit cum mi-a căzut tavanul în cap. Mi-am amintit cum băgasem între paginile nenorocitului ăla de cod de drept civil, o copie a raportului în care-l dădeam în gât pe Pofferi, şi în urma căruia speram s-o uşurez pe Nancy cu o sută de mii de marafeţi. Numai că hârtiile alea nu erau băgate în nici un plic. Aşa că stimabilul de colonel le-a citit bine mersi, şi şi-a dat seama de rolul pe care îl jucasem încă de la început în toată afacerea.

Chick mă privea trist.

— Mor de oftică, nu alta. Da' de unde dracu' să ştiu aşa ceva ? Am făcut o boacănă, asta-i. Glenda m-a rugat să te pun la curent. S-ar putea să te mire, dar să ştii că ţine foarte mult la tine. Fir-ar al dracului să fie. Bart, cum Dumnezeu ai putut face una ca asta ?

— Când îşi bagă dracu' coada, asa se întâmplă. O sudoare rece îmi curgea pe spate. Sunt un cretin, ce mai. Şi totuşi, treaba începuse promiţător, bătrâne.

Strâmbă din nas.

— Şantajul niciodată nu se termină cu bine. Acum, fii atent, colonelul n-are de gând să anunţe poliţia. I-a spus Glendei că o chestie ca asta ar mânji cu rahat agenţia.

Am început să mă mai liniştesc.

— Colonelul are capul pe umeri, am zis.

— Da, are capul pe umeri, dar ascultă, Bart, să ştii că ţi-a reziliat licenţa de detectiv particular... şi a spus-o întregii lumi. Crede-mă că-mi pare rău, dar asta e. Salut, bătrâne. Îmi întinse mâna. Şi baftă.

După ce a plecat, am privit în gol prin fereastra camerei. Nici nu recepţionam agitaţia din Paradise Avenue. Frica începuse să mă strângă în ghearele ei. Fără licenţă, n-aveam decât să mă înscriu la şomaj.

Ceva mai târziu, intră medicul, cu surâsul lui de hienă. Mă anunţa că în două zile, mă puteam întoarce acasă. Tre-

buia să mă menajez nițel, dar peste o lună aveam să fiu ca un taur.

Gândul mi-era la bani. Mai aveam vreo două mii, din care trebuia să plătesc spitalul. Așa că trebuia să vânez o slujbă.

Am întors situația pe toate părțile, două zile și două nopți. Dar n-am întrevăzut nici o posibilitate de a-mi câștiga existența.

Chick, prietenul meu credincios, trecuse pe la mine pe acasă, și-mi trimisese o valiză cu ceva haine de schimb. Îmi parcase Maserati-ul în fața spitalului, și îmi lăsase un plic pe bordul mașinii. Înăuntru erau cincizeci de dolari, și câteva cuvinte „Pentru ultima oară. O să-mi fie greu că n-o să mai am pe cine să împrumut, ticălosule".

Am ajuns acasă, cu moralul la un kilometru sub pământ. Am deschis ușa de la intrare, și am rămas țintuit locului. Sufrageria părea o adevărată florărie. Peste tot erau înșirate flori. Deasupra șemineului, era întinsă o banderolă, pe care se putea citi „BINE AI VENIT ACASĂ, TICĂLOSULE !"

Am traversat sufrageria și am deschis ușa de la dormitor. Pe patul meu se afla întinsă Bertha, goală pușcă.

— Ai reușit s-o întinzi până la urmă din cotețul ăla de spital ?

— Am decolat până la urmă, închizând ușa după mine.

— Și unde ai de gând să aterizezi ?

I-am zâmbit strâmb.

— Nu acolo unde crezi tu.

Dar am început să mă dezbrac.

În jumătatea de oră care a urmat, am stat cuminți, unul lângă celălalt. Nu mai contenea să-mi mângâie părul, suspinând ușor, din când în când. Chestia că stăteam lângă ea ca un bolovan, probabil că o mira, dar gândurile mele erau îndreptate în altă parte.

— Iubițel, îmi spuse ea. Acum sunt sigură că s-a terminat cu Theo.

Am bătut-o ușor pe spatele gol.

— Theo ? Cine mai e și ăsta ?

— Cum cine ? Bărbatu-meu, ce naiba !

— Nu zău. Și cum îl mai cheamă ?

— Theo Danrimpel, tipul cu milioanele.

M-am ridicat în fund.

— Ești nebună ? Doar nu vrei să spui că te-ai măritat cu tipul ăsta ? Păi ăsta-i la fel de bogat ca Ford !

Mă împinse, mă răsturnă, şi se aplecă peste mine, să mă muşte de ureche.

— Da, iubiţel, cu el m-am măritat, da' nu poţi să-ţi închipui ce nasol este. Ştiu că eşti un ticălos, dar am nevoie de tine. Nu pot să trăiesc alături de un individ care se mulţumeste să stea în fotoliu şi să se uite la mine cu coada ochiului, fără să mă atingă.

— Te înţeleg, păpuşel, şi-ţi dau dreptate, dar ce să caut eu în ciorba voastră ?

— Nu ţi-ar plăcea să trăieşti în Palm Springs, iubiţel ? Theo are acolo un domeniu de nu-l vezi cu ochii. Tu o să ai vila ta. Theo este conştient că am nevoie de un prieten. Din punctul ăsta de vedere, jos pălăria, este foarte înţelegător. Ce zici ?

Brusc, norii negrii care mă înconjurau până acum, se risipiseră, lăsând loc unui cer senin, pe care strălucea soarele.

Iar din punct de vedere social, un gigolo faţă de un şantajist e ca de la cer la pământ.

Bertha, Theo şi cu mine, eram pe cale de a înfiinţa o asociaţie minunată.

Dacă aveam să-mi joc cărţile ca lumea — şi pe cinstea mea, că aveam de gând să le joc cât puteam eu de bine — atunci nu mi-era frică c-o să mor de foame.

Sfârşit

SERIE NOUA

BART ANDERSON, detectiv particuler este insĕrcinat să o fileze pe NANCY, soţia unui celebru scriitor de romane poliţiste. Aceasta este încurcată cu un terorist italian, căutat de C.I.A.

Două surori gemene, o sinucidere, un asasinat, un şantaj de 1 000 000 dolari, un milionar bogat, toţi la un loc formează... o ADUNĂTURĂ DE LICHELE!

Lei 1100